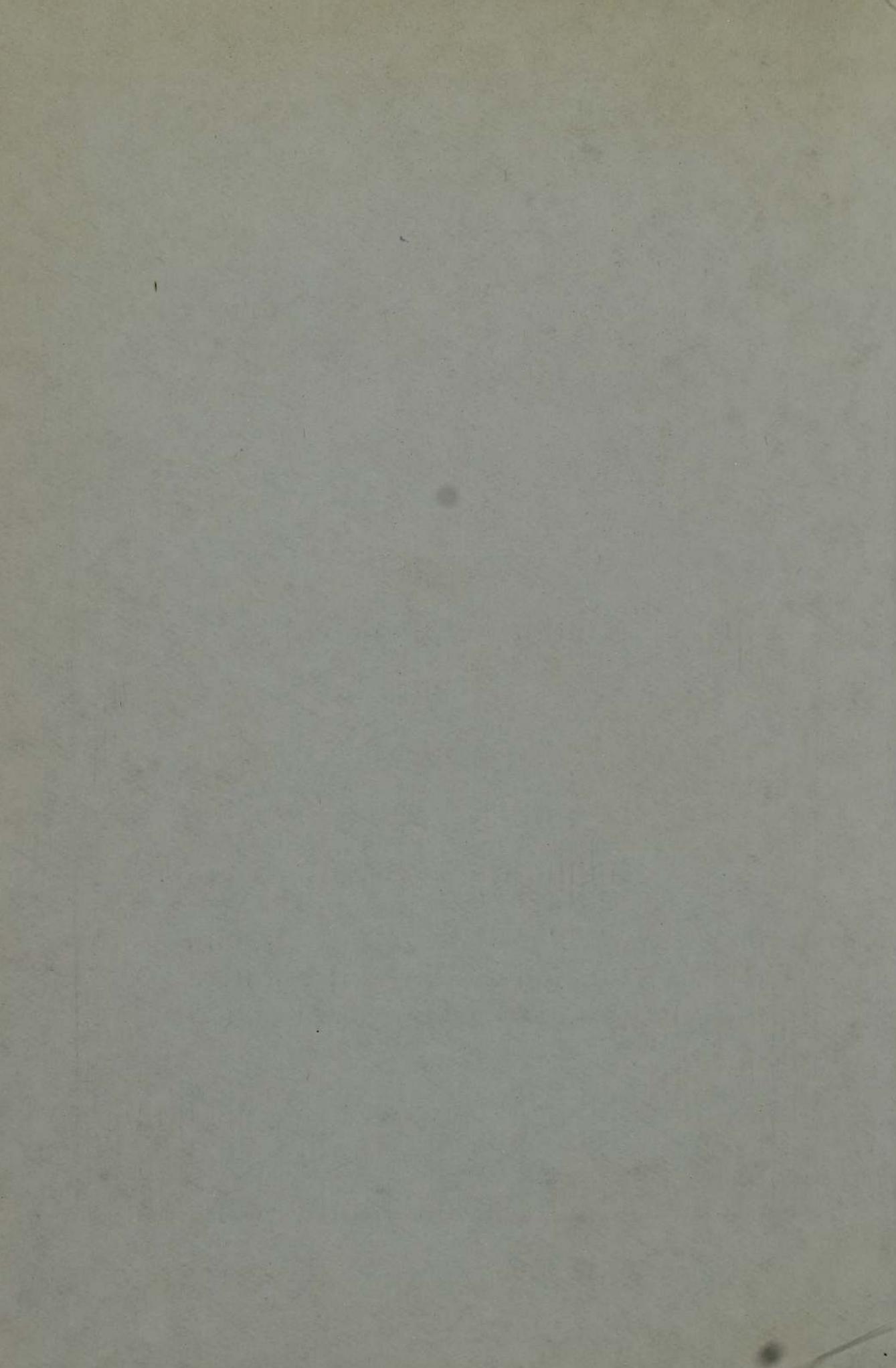

நகலாக்கங்கள் ஒரு நகலா

எம்.ஈ.செல்வராஜா

🚂 மணிமேகலைப் பிரசுரம்

நிலைவில் ஒரு நிவா

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் :

எம்.ரி. செல்வராஜா

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,

4, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926.

தொலைநகல் : 044 - 4346082.

மின் அஞ்சல் : tambhi@md2.vsnl.net.in (MANIMEKALAI)

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	☞ நினைவில் ஒரு நிலா
ஆசிரியர்	☞ எம்.ரி. செல்வராஜா
மொழி	☞ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	☞ 2000
பதிப்பு விபரம்	☞ முதல் பதிப்பு
உரிமை	☞ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	☞ 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	☞ கிரௌன் சைஸ் 12½ x 18½ செ.மீ.
அச்சு எழுத்து அளவு	☞ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	☞ 200

நூலின் விலை : ரூ. 38.00

அட்டைப்பட ஓவியம்	☞ திரு. ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	☞ லேசர் சிஸ்டம், சென்னை-17.
அச்சிட்போர்	☞ MK எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை 600 005.
நூல் கட்டுமானம்	☞ தையல்
வெளியிட்டோர்	☞ மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை-17.

அகஸ்டியர் - நவஜோதி
உணர்ன்
2005

சமர்ப்பணம்

எமக்காக இரவு பகலென்று பாராது உழைத்து,
எம்மை வாழவைத்த தெய்வம், எந்நாளும்
என் இதயத்தில் குடியிருக்கும்

எனது தந்தையார்

திரு. முத்தர் துரையப்பா

அவர்களுக்கு இதனை
சமர்ப்பணம் ஆக்குகிறேன்.

அணிந்துரை

சிறுகதை வடிவம் தமிழ்பேசும் எழுத்தாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்து ஏறத்தாழ 90 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. “தற்காலத்தில் எழுந்த மேல்நாட்டுச் சரக்கு” என்று புதுமைப்பித்தன் இந்த வடிவத்தை ஒரு காலத்தில் குறிப்பிட்டார்.

மேல்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளையும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளையும் ஊன்றிக் கவனித்த ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் சிறுகதை இலக்கியம் படைக்கத் தொடங்கினர்.

இவ்வாறு பிறந்து, வளர்ந்த ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் வரலாற்றை நான்கு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஆரம்ப காலம், மறுமலர்ச்சிக் காலம், விழிப்புணர்ச்சிக் காலம், புலம்பெயர்ந்த காலம். அவ்வக் காலகட்டங்களின் சமூக, பொருளாதார, வரலாற்று அரசியல் பண்புகளை அடியொற்றிப் படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளை அடிப்படையாக வைத்தே இத்தகைய பரிணாம பிரிவுகள் எழுகின்றன.

ஆரம்பகால ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம், இலக்கிய பூர்வமான கலையழகிற்கும் கற்பனை வளத்திற்கும் முக்கியத்துவம் தந்தது. கால-தேச வரையீடுகளைக் கடந்த உயர்ந்த உணர்வுகளுக்கும், நீதி-அநீதிப் போராட்டங்களுக்கும், அவற்றின் விளைவாக எழுகின்ற உணர்ச்சிகளுக்கும் முதன்மை தந்த அதே வேளையில், கதாபாத்திரங்களின் அன்றாடச் செயல்பாடுகளை நிர்ணயிக்கின்ற காலம், நிலம், சமூகம் ஆகிய பண்புகள் கவனிக்கப்படவில்லை.

ஈழத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்டு சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கிய சில மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் 1942ல் “மறுமலர்ச்சி” என்ற இதழையும் ஆரம்பித்தார்கள். யாழ்ப்பாணத் தமிழனின் தனித்துவத்தையும் பெருமையையும் முன்வைத்து ஆரம்பமான இந்த இதழ் எழுத்தார்வத்தை வளர்க்கத் தொடங்கியது. ஆனால், சிறிது காலத்தின்பின் அது வெளிவராமல் நின்றுவிட்டது. இக்கால கட்டத்தில் தமிழகத்தில் தி.மு.க. ஏடுகள் முன்வைத்த தீண்டாமை, சமயச் சீரழிவு, சீதனம், பெண்ணடிமை, மூடநம்பிக்கை போன்ற கருத்துக்களும் ஈழத்து மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களைக் கவர்ந்தன; அவர்களின் கதைகளின் கருப்பொருளாக அமைந்தன. தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஆரம்பித்த “சுதந்திரன்” அரசியல் ஏடு, மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

1956-ல் சிங்களம் அரசு கரும மொழியானது; தாய்மொழி மூலம் கல்வி ஆரம்பமானது; பாடசாலைகளை அரசு கையேற்றது; போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் தேசிய மயமாயின. ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இலங்கையிலே தமிழுக்கும் தமக்குமுரிய இடம் பற்றியும், தமக்கே பிரத்தியேகமான பிரச்சினைகள் பற்றியும், இலங்கையில் தமது எதிர்காலம் பற்றியும் தம் சமூகத்திலுள்ள குறைபாடுகள் பற்றியும் அக்கறையுடன் சிந்தித்தனர். விழிப்புணர்ச்சி அடைந்தனர். எழுதத் தொடங்கினர். ஈழத்துக்கே தனித்துவமான சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு, ஈழப் பேச்சுத் தமிழையும் கையாண்டு சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. பெருந்தொகையான சிறுகதைகளும் அவற்றின் தொகுப்புகளும் இக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்தன.

1983ன் இனக் கலவரங்களையும் அரசியல் நெருக்கடிகளையும் அடுத்து ஈழத் தமிழர்கள் உலகின் பல நாடுகளுக்கு குறிப்பாக மேற்கு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர் ஆரம்பித்தனர். ஏறத்தாழ ஐந்து இலட்சம் பேர் புலம் பெயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. புலம் பெயர்வதற்கு ஏதுவாக அமைந்த கொடுமைகள்; குடும்பங்கள் சின்னா பின்னமாகிச் சிதறிய வேதனைகள்; அச்சமும் திகிலும் ஆபத்தும் நிறைந்த நீண்ட புலம்பெயர்வுப் பயணங்கள் என்பன கருப்பொருளாகின. விதேசியப் புலங்கள் ஏற்படுத்திய கலாசார அதிர்ச்சிகள்; அத்தகைய புலங்களின் சுவாத்திய, சூழல், சமூக வேறுபாடுகள்; அவை இளம் பருவத்தினரதும் இரண்டாம் தலைமுறையினரதும் வாழ்க்கை முறையில் ஏற்படுத்திய முரண்பாடுகள் என்பன சிறுகதைகளின் கருப்பொருள் ஆகின. புலம்பெயர் இலக்கியம் பிறந்தது. அதன் புதுமையும் தாக்கமும் தமிழகம் வரை பரந்து நிற்கிறது.

எம்.ரி. செல்வராஜாவின் சிறுகதைகள் விழிப்புணர்ச்சிக் காலத்தையும் புலம்பெயர்ந்த காலத்தையும் ஒட்டி எழுந்த சிறுகதைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றன.

அவை ஆழ்ந்த சமூக உணர்வுடனும் மனிதநேயத்துடனும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கதைகளில் இலக்கிய பூர்வமான கலையழகிற்கும் கற்பனை வளத்துக்கும் கூடக் குறைவில்லை. அதனால் அவை எமது உள்ளத்தைத் தொடுகின்றன. அதுவே செல்வராஜாவின் படைப்புக்களின் வெற்றி.

இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள சில சிறுகதைகளை "மேகம்" சஞ்சிகையில் பிரசுரித்தபோது, அவை வாசகர்களின் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றன.

செல்வராஜா “மேகம்” சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் திறம்படச் செயலாற்றுகிறார். இதழியலிலும் வல்லவர். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, இசைப்பாடல்கள், நாடகங்கள், அறிவியல் எல்லாம் எழுதுகிறார். இயல், இசை, நாடகம், அறிவியல் என்ற நால்வகைத் தமிழிலும் உயர்ந்து நிற்கிறார். “இலண்டனில் நாரதர்” என்ற அவரது குறுநாடகங்களின் தொகுப்பு சமீபத்தில்தான் மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியீடாக வெளிவந்தது. மேலும் பல நூல்களை அவர் தமிழிலக்கியத்திற்குப் படைக்கவேண்டும் என்று மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

செல்வராஜாவை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததற்காக நான் பெருமை அடைகிறேன். இலங்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட 21 தமிழ்பேசும் எழுத்தாளர்களின் 38 படைப்புகளை அவர்கள் இதுவரையில் நூலாக வெளியிட்டு உள்ளனர். இன்னும் பல படைப்புகள் அச்சில் உள்ளன. இந்த வெளியீடுகள் தமிழக அரசின் பரிசுகள், லில்லி தேவசிகாமணி விருது, இலங்கை அரசின் சாஹித்தியப் பரிசு என்பனவற்றைப் பெற்றுள்ளன. ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆற்றி வரும் அரிய சேவைக்காக மணிமேகலைப் பிரசுரத்தையும் அதன் அதிபர் ரவி தமிழ்வாணனையும் மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

டாக்டர் க. இந்திரகுமார்

மனநோய் வல்லுநர்,

தமிழக, இலங்கை அரசுகளின் விருது

பெற்ற எழுத்தாளர்,

பிரதம ஆசிரியர் - “மேகம்”

ஆசியுரை

திருமிகு செல்வராஜா இயல், இசை, நாடகம் எனும் தமிழின் முன்று துறைகளிலும் எழுத வல்லவர். அதாவது, அவர் மனிதநேய உணர்வுகளைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிற பல சிறுகதை, நெடுங்கதைகளையும், சந்த, யாப்பு எழிலுடைய கவிதைகளையும், நாட்டு நடப்பு, இன்றைய வாழ்க்கை நிலையைச் சித்தரிக்கும் சுவையான நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். தற்போதும் எழுதி வருகிறார். இசை நுணுக்கங்கள் அறிந்தவர். தான் எழுதிய பாடல்களுக்கு அவரே இசை அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார்; இப்போதும் பாடி வருகிறார்.

தமிழ்ளந் தலைமுறையினருக்குத் தாய்மொழியான தமிழும், கலைகளும் கற்பிக்கும் பணியில் தன்னை முற்றாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டு அயராது உழைத்து வருபவர். தமிழ் இதழ் ஒன்றின் துணை ஆசிரியராக அவர் மிளிர்வதே எழுத்துத் துறையில் அவருக்குள்ள ஆர்வத்தையும், ஈடுபாட்டையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாகக் காட்டும்.

திரு. செல்வராஜாவின் எழுத்தோவியங்களில் தமிழர்தம் வரலாற்றுத் தொன்மைச் சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளும், மனிதநேய உணர்வும், இன்றைய வாழ்க்கையில் மக்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய செயற்பாடுகளும் பளிச்சிடும். எளிய தமிழில், எவருக்கும் எளிதில் மனதில் பதியும்வண்ணம்

“சுருங்கச் சொல்லல், விளக்க வைத்தல்
நவின்றோர்க் கினிமை நன்மொழி உணர்த்தல்...”

என்று நன்னூலார் நல்லதொரு நூலுக்கு இலக்கணம்
கூறுவதுபோல் அழகு மிளிர் ஆக்கங்கள்
படைத்துள்ளார்.

அவர் ஆக்கிய சிறுகதைகள், கவிதைகள் பலவும்
பற்பல இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. அவரது
சிறுகதைகளும், நாடகங்கள் பலவும் வானொலி வழி
ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றுத் தொன்மை
நிகழ்ச்சிகளை மையமாக வைத்து அவர் தீட்டிய
நாடகங்கள் சிலவும் நகைச்சுவையோடு, இன்றைய
தமிழர் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் நாடகங்கள் சிலவும்
மேடையேற்றப்பட்டுக் கருத்துக்கு விருந்தாயின;
மக்களால் பாராட்டப்பட்டன.

தமிழுக்கும், தமிழர்களுக்கும் தொண்டு செய்வதில்
சோர்வுறாத திருமிகு செல்வராஜா மேலும் மேலும்
அவர்தம் சீரிய கருத்துக்களைப் படைப்பிலக்
கியங்களாகத் தமிழன்னைக்கு அணிவித்து, நலனெலாம்
பெற்றுச் சிறக்க வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

“அறிவகம்”

அன்புடன்,

மேற்கு ஈலிங்கு,
இலண்டன்.

நற்றமிழ்க்காவலர் தமிழ்மணி
அரங்க முருகையன்

என்னுரை

அன்னைத் தமிழுக்கு எனது முதல் வணக்கத்தைக் கூறிக்கொண்டு என்னுரையை ஆரம்பிக்கிறேன். எனது நாடகத் தொகுதியை அடுத்து வெளிவரும் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி இது. இதிலே பத்து சிறுகதைகள் அடங்குகின்றன.

எம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களை வைத்துக் கற்பனையோடு எழுதப்பட்ட கதைகளே இவை. எமது கலாச்சாரங்களுக்குப் பொருந்தாத வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றி எம்மவர்கள் நடக்க முற்படும்போது ஏற்படும் விளைவுகள் பாரதூரமானவையாக இருக்கின்றன. எனவேதான் அவற்றில் சிலவற்றை மையமாக வைத்துச் சில கதைகளை உருவாக்கியிருக்கிறேன்.

இலண்டனில் கடந்த இருபத்துநான்கு வருடங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், என் மனம் எந்நேரமும் நான் பிறந்து, வளர்ந்த வீட்டை, சுற்றாடலை, நாட்டைச் சுற்றியே வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இளமைக்கால பல காட்சிகளை அங்கே மனக்கண்களில் கண்டும், பழைய நினைவலைகளை மீட்டியும் கதைகள் புனையக்கூடியதாக உள்ளது.

இலண்டனில் எப்படித் தமிழர் வாழ்கிறார்கள், எப்படியான பிரச்சினைகளுக்கு அவர்கள் முகம் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை அறிய ஆவலாக அகிலமெங்கும் பரந்து வாழும் எம்மவர்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஏனையோருக்கு அறிவுரை கூறுமளவுக்கு எனக்கு ஞானமில்லை. ஆனால் எனது மனதில் பட்ட கருத்துக்களை அலசி ஆராய்ந்து, என் கருத்துக்களோடு இயன்றவரை எழுதியிருக்கிறேன். இக்கதைகளால் யாருக்காவது நன்மை கிடைக்கும் என்றால் மகிழ்வேன்.

புத்தக வடிவில் வெளியிட்டு என்னை வெளியுலகிற்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்று இதனை வெளியிடுவதற்கு ஊக்கமும், வாழ்த்துரையும், ஆலோசனையும் தந்தவர்களில் என் முதல் நன்றிக்கு உரியவர், “மேகம்” பத்திரிகை பிரதம ஆசிரியர், எழுத்தாளர் டாக்டர் க. இந்திரகுமார் அவர்கள். அடுத்து, “இலண்டன் தமிழ் ஓலைகள்” நிர்வாக ஆசிரியர்களில் முதல்வரான திரு.சி.ஸ்ரீகந்தராஜா, இவையெல்லாம் புத்தக வடிவில் நிச்சயம் வெளிவரவேண்டும் என்று இம்முயற்சிக்கு அடித்தளம் இட்டுவைத்தவர். அவருக்கு எனது நன்றி.

இவர்களோடு மருத்துவ ஆலோசனைகள் வழங்கிய டாக்டர் (திருமதி) சசிகலா இராஜமனோகரன், டாக்டர் W.T. மகேஸ்வரன், சட்ட ஆலோசனைகள் வழங்கிய சட்டத்தரணி திருமதி பவளேஸ்வரி சுரேஷ் அவர்களுக்கும், இந்தியா - சென்னைக்கும் இங்கிலாந்திற்கும் தபால் தொடர்புகளைச் செய்து தந்த Perivale, Mearg Print Limited நிர்வாக இயக்குநர் திரு. P.S. இளங்கோவிற்கும், இதிலுள்ள குறைகளைக் களைந்து, அவ்வப்போது அறிவுரைகள், ஆலோசனைகள் வழங்கி, ஆசியுரையும் வழங்கிய எனது தமிழ்க் குரு நற்றமிழ்க்காவலர் தமிழ்மணி அரங்க முருகையன் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

இடைவெளியின்றி எந்நேரமும் எழுதிக் கொண்டு கனிணியோடுதான் இருக்கிறேன் என்று அன்புக்குற்றம் கூறியபோதும், என் ஆக்கங்களுக்கு தமது ஆதரவுகளையும், வேண்டிய உற்சாகத்தையும் அவ்வப்போது வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் எனது மனைவி, பிள்ளைகளுக்கும் மற்றும் என்னைச் சுற்றியிருக்கும் நெருங்கிய தமிழ் உறவுகளுக்கும் எனது மனம் கனிந்த நன்றிகள்.

எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனுக்கும், இதனைச் சிறப்பாக வெளியிடும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி.

இலண்டன்
13.11.99

அன்புடன்
எம்.ரி. செல்வராஜா

நினைவில் ஒரு நீலா

(சிறுகதைத் தொகுதி)

பக்கம்

1. தமிழை நினைத்தே தனிமரமானேன் 13
2. இந்துவுக்கு என்று ஒரு மனம் 27
3. அப்பா 51
4. கண்ணனைத் தேடி 76
5. போலீ கௌரவம் 94
6. பின் தொடர்ந்தவன் 111
7. காலமகள் மேடை நாடகம் 143
8. குருவீக்கூடு 151
9. நினைவில் ஒரு நீலா 167
10. ஏன் சிரீத்தாய் என்னைப் பார்த்து? 193

நினைவில் ஒரு நினைவு

தமிழை நினைத்தே
தனி மரமானேன்

“அம்மா! டெலிபோன்!” என்ற குரல் கேட்டு அரைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தாள் சுகன்யா. “நான் இங்கே இல்லை என்று சொல்லி விடு” என்று கூறிவிட்டு மறுபுறம் திரும்பி மறுபக்கம் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். அந்த டெலிபோனைப் பார்க்கப் பார்க்கவே அவளுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. இந்த டெலிபோன் இல்லாது இருந்திருந்தால் அவளின் வாழ்க்கையின் பாதையும் வேறுவழியாகச் சென்றிருக்கும். அது எப்போது ஒலிக்கும் என்று காத்திருந்த காலங்கள் சென்று வெகுநாட்கள் ஆகவில்லை. அது ஒலித்த போதெல்லாம் இனிய தமிழிசைபோல்

கேட்பதற்கு இன்பமாக இருக்கும். தேன்மழை பொழிவது போல் இதமாக இருக்கும். கடந்த காலத்தை எண்ண எண்ண அவள் இதயம் பூரித்தது. இதமான இன்பத்தோடு துன்பத்தின் சாயலும் சேர்ந்து, இலேசாகக் கனத்தது. எண்ண அலைகளோ பதினாறு வருடங்களைக் கடந்து பின்னோக்கிச் சென்றது.

“சுகன்யாவின் கலியாணத்தை ஊரே புகழும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். எங்களுக்கு இருப்பதோ ஒரே ஒரு பெண் பிள்ளை.”

இது அப்பாவின் வார்த்தைகள்.

“இலண்டன் மாப்பிள்ளை என்றால் என்ன? அளவுக்கு மிஞ்சி ஏதும் செலவுகள் செய்யக்கூடாது. மாப்பிள்ளை இலண்டனில் படித்துக் கொண்டல்லவா இருக்கிறார்? படித்து முடியும்வரை வீண் செலவுகளைக் குறைக்க வேண்டும்.” - இது அம்மாவின் வார்த்தைகள்.

“என்ன சுகன்யா, இலண்டனுக்குப் போனதும் என்னை மறந்துவிடாதே. எனக்கும் ஒரு நல்ல அழகனைப் பார்த்து இங்கு அனுப்பிவை. நானும் அங்கு வந்தால் உனக்கும் உதவியாக இருக்கும்.” - இவை அவளின் உயிர்த்தோழி “உமா” நகைச்சுவையாகக் கூறிய வார்த்தைகள். என்ன கூறினாலும் அதை ஒரு சுவையாக மாற்றிக் கூறுவதில் கெட்டிக்காரி.

ஆமாம்! அவள் கூறியதைப் போல சுகுமார் ஒரு நல்ல அழகன்தான். தந்தையின் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவரின் மகன். எல்லோரும் கண்ணிறைந்த கணவன் என்பார்கள். தான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி. தன்னைவிட அழகானவர்கள், படித்தவர்கள், வசதி படைத்தவர்கள் எல்லாம் இருக்கும்போது தன்னை மட்டும் குறிப்பாக விரும்பிப் பெண்கேட்டு, இந்தத் திருமணப் பேச்சை ஆரம்பித்து வைத்தவனே சுகுமார்தான். இவற்றை மற்றவர்கள் கூறக் கேட்கும்போது அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவும் ஆனந்தமாகவும் இருந்தது. அதைவிட மேலாக அவர்கள் இருவருக்கும் அழகுத் தமிழின் மேல் அளவற்ற பிரியம்.

அடுத்தவர்களுக்கு உதவுவதென்றால் யார் முந்தி என்று நிற்பார்கள். தன்னலமற்ற சேவை மனம் கொண்டவர்கள் மணவாழ்வினும் இணைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இறைவனுக்கும் ஏற்பட்டதின் பயனோ இது?

அந்த நாட்களில் இலண்டனில் இருந்து வருவோரைப் பார்க்கும்போது கண்களுக்கு மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். அவர்களோடு கதைக்க சிறிது பயமாகவும் இருக்கும். அவர்களோடு கதைத்து விட்டால் கோபுரத்தில் ஏறியதுபோல் சிலருக்குக் கொண்டாட்டமாகவும் இருக்கும். இவையெல்லாம் தன்னைத் தேடி வருவதைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு உள்ளூர ஓரே குதூகலம்.

அவள் தினமும் அம்புலிக்காகக் காத்திருக்கும் அல்லி மலரானாள். தள்ளுகின்ற தென்றலையும் கிள்ளுகின்ற மலர்களையும்கூட, சற்று தள்ளி நிற்குமாறு மன்றாடினாள். அவள் கற்பனைத்தேரில் ஏறி, தன் கண்ணாளனோடு கனவுலகில் பவனி வந்தாள்.

இவர்களின் திருமணம் இனிதே நிறைவேறி வருடம் ஒன்று உருண்டோடி விட்டது. சுசுமாரின் படிப்பெல்லாம் நிறைவெய்தியது. இப்போது அவன் ஒரு பட்டதாரி. மனம் விரும்பிய மனைவியோடும் தான் விரும்பிய தொழிலோடும் மகிழ்ந்திருந்தான் சுசுமார். இளமையின் களிப்பிலே, இனிமையின் சுகத்திலே அவர்களின் மணவாழ்க்கை, வண்ணப் பூங்காவிலே தினமும் பொன்னூஞ்சல் ஆடிவந்தது. திடீரென வந்த சுகத்திலே சுகன்யா திக்குமுக்காடிப் போனாள். இன்பத்தின் எல்லைக்கே அவள் போய்விட்டாள். மூன்று வருடங்கள் முழுமையாக இன்னமும் கழியவில்லை. அந்த இன்ப வாழ்க்கையிலே அவர்களுக்குக் கிடைக்கப் போகும் அடுத்த பரிசு, அவர்களுடைய மழலைச் செல்வம்தான். ஆம், அவள் இன்னும் ஒரு மாதத்தில் ஒரு மகவுக்குத் தாயாக இருக்கிறாள்.

அப்போதுதான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சுசுமாரின் தந்தை சுகவீனமுற்று இருப்பதாகவும், சுசுமாரைப் பார்க்க மிகவும் விரும்புவதாகவும் செய்தி வந்தது. சுசுமார், தான் இரண்டு கிழமைகளில் அங்கு சென்று, அவரைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி விடுவேன் என்று கூறினான். அவளுக்கும் அவனோடு ஊருக்குச் சென்று தனது பெற்றோரையும் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் டாக்டரின் அறிவுரையின்படி அவள் தூரப்பயணங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும்; ஓய்வாக, ஆறுதலாக இருக்க வேண்டும். சுசுமார் தனது தூரத்து உறவினர் ஒருவரைத் துணைக்கொண்டு ஒழுங்கு செய்துவிட்டு, தந்தையாரைப் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டான்.

சுசுமார் புறப்பட்டுப் போய் நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. நான்கு யுகங்களாக இருந்தது சுகன்யாவிட்கு. திருமணமான நாளிலிருந்து இதுவரை இருவரும் பிரிந்து இருந்ததே இல்லை. தான் யாழ்ப்பாணம் சென்றதும் அங்கிருந்து போன் பண்ணுவேன் என்று உறுதியளித்திருந்தான். ஆனால் இன்னமும் அது நடைபெறவில்லை. யாருடைய தொலைபேசி அழைப்பு வந்தாலும் அவற்றை நீடிக்க விடமாட்டான். காரணம், சுசுமாரின் அழைப்பு தடைப்படக்கூடாது என்ற ஒரே நோக்கத் திற்காக டெலிபோனின் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தான்.

திடீரென்று டெலிபோன் அலறியது. சுசுமார்தான் பேசப் போகிறான் என்று ஆவலோடு அருகேவந்து போனை எடுத்தான். அது கொண்டு வந்த செய்தியை செவிகொண்டு கேட்கமுடியாது. ஓ! வென்று அலறினாள்! ஓலமிட்டாள்! உலகமே இருண்டதுபோல் ஓர் உணர்ச்சி. இருதயமே நின்று விட்டது போல் ஓர் ஏக்கம். தலை சுற்றியது. தான் என்ன செய்கின்றேன், எங்கு செல்கின்றேன், யாரைப் பார்க்கின்றேன், யாரோடு பேசுகின்றேன் என்று புரியாமல் மயங்கி வீழ்ந்தான்.

கண்விழித்துப் பார்த்தபோது தன்னைச் சுற்றி டாக்டரும், தாதிமாரும் நின்று கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள். அவள் இப்போது ஒரு வைத்தியசாலையில் படுத்திருக்கிறாள், சிகிச்சை பெறுவதற்காக. காரணம், அன்று போனில் வந்த செய்திதான். சுகுமார், யாழ் புகையிரத நிலையத்திலே இறங்கி கூட்டிச்செல்ல வந்தவர்களுடன் வீடுநோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தபோது இராணுவத்தினரால் வழிமறிக்கப்பட்டானாம். எதுவுமே விசாரிக்காது ஆண்கள் வேறு, பெண்கள் வேறாகப் பிரிக்கப் பட்டார்களாம். என்ன நடக்கிறதென்று அறியுமுன்னரே இராணுவத்தினர் ஆண்களை நோக்கி ஈவு, இரக்கமின்றி துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனராம். மறுகணம் எல்லோரும் இரத்த வெள்ளத்திலே மிதந்தனராம். குற்றயிரும் குலையுயிருமாகக் கிடந்தவர்கள் கூட, காப்பாற்றுவாரின்றி தம் கடைசி மூச்சை விட்டனராம். இளம்பெண் கண் முன்னே அவளது கணவன், தங்கை கண் முன்னே அருமை அண்ணன், அக்கா கண் முன்னே அருமைத் தம்பி, இப்படியாக சொந்தம் சுற்றம் எல்லாம் பார்த்து நிற்க, சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்களில் சுகுமாரும் ஒருவன்.

அன்றுதான் “கறுப்பு ஜூலையின்” ஆரம்ப நாள். இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழ்விலே ஓர் இடி விழுந்த நாள். ஆயிரமாயிரம் கற்பனைகளோடு இங்கே காத்திருந்தாள் சுகன்யா. யாருமற்ற அநாதைபோல, இவளின் நாயகன் தமிழன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, தெரு நாய்களைச் சுடுவதுபோல அங்கே கொலை செய்யப்பட்டான். முதுகெலும்பில்லாத இராணுவம், தமது வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக, ஏதும் அறியாத இளம் தமிழர்களை இடைமறித்து, இரக்கமின்றிக் கொல்ல ஆரம்பித்த ஒரு நாள்.

யாருக்காக அவள் இனி வாழ்வது? தனக்கென ஒரு வாழ்க்கை இனி தேவைதானா? அந்நிய நாட்டிலே, கணவனை இழந்து, அன்னை தந்தையரைப் பிரிந்து, பல ஆயிரம் மைல்களுக்கு

அப்பால் எப்படி வாழ்வது? தன்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய மணவாளன் துணையுடன் காலமெல்லாம் வாழலாம் என்று எண்ணியது எல்லாம் வெறும் கனவுதானா? ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் அவள் மனதிலே அடிக்கடி வந்து மோதிய வண்ணமே இருந்தன. ஆனால் அவள் வாழத்தான் வேண்டும். வாழ விரும்பாவிடினும் அவள் வாழ்ந்தே ஆகவேண்டும். தனக்காக இல்லாவிடினும் தனது வயிற்றிலே வளரும் சுகுமாரின் வாரிசிற்காக. இருவரின் இன்பத்திலே திளைத்து, அவர்களின் அன்பால் உருவான அந்தப் பிஞ்சு மழலைக்காக அவள் வாழத்தான் வேண்டும்.

“அம்மா!” என்ற அவளின் அருமை மகளின் குரலைக் கேட்டு மீண்டும் கனவுலகிலிருந்து விடுபட்டாள் சுகன்யா. அவள் மகள் சுகுமாரின் இப்போது பதின்மூன்று வயதாகிறது. அம்மா, அம்மா என்று எத்தனை ஆயிரம் தடவைகள் அவள் சுகன்யாவை அழைத்திருப்பாள்.

இங்கெல்லாம் “மம்மி, டாடி” என்று தமது பிள்ளைகள் தம்மை ஆங்கிலத்தில் அழைப்பதையே பெருமையாகக் கொள்ளும் அநேகர் இருக்கும்போது, அம்மா - அப்பா என்று அழகுத் தமிழிலேதான் தனது மகள் தம்மை அழைக்க வேண்டும் என்று அவளுக்கு தமிழைப் பேசப் பழக்கினாள். எத்தனை இனிமையான இசைக்கருவிகளைக் கொண்டு வந்து அழகாக இசைத்தாலும், அது தாம் ஈன்றெடுத்த பாலகரின் வாயிலிருந்து வரும் மழலைத் தமிழிற்கு ஈடாகாது. இதனை அறியாமலா கூறினார்கள்,

“குழலினிது யாழினிது என்பர் தம்மக்கள்

மழலைச் சொல் கேளாதவர்” என்று. அன்பு மகளின் அந்த இனிய மழலைகளைக் கேட்க அன்புக் கணவன் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று எண்ணும் போதெல்லாம் நெஞ்சுக்குள் வேதனை நிரம்பி, கண்களினூடாக நீர் அருவியாகும். மறக்க

முடிந்தாலும் முடியாது; மறைக்க முடிந்தாலும் முடியாது. தனக்கு எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட இடியினால் அதிர்ந்து போனவள் பிஞ்சு மழலையின் இனிய மழலைத் தமிழினிலே மனம் மகிழ்ந்தாள்.

தொடர்ந்து தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநியாயங்கள், தொல்லைகளால், அவளின் பெற்றோரும் ஓரளவு வசதியாக இருந்ததனால் ஊரைவிட்டு இங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வீட்டிலே தனிமையில் இருக்க முடியாமல் அந்நாளில் ஒரு சிறு வேலையில் சேர்ந்தாள். அவளின் திறமையைக் கண்ட அவளின் மேலதிகாரி, திறமைக்கு முதலிடம் கொடுத்தான். சுகன்யா ஓரிரு வருடங்களுக்கிடையிலேயே ஓர் உயர் அதிகாரியாக ஆக்கப்பட்டாள்.

எத்தனையோ விதமான மனிதர்களை நாம் எமது அன்றாட வாழ்விலே சந்திக்கிறோம். தங்கள் இதயத்தால் தூய்மையான வர்களாக இருந்தாலும், மற்றையோர் முன் தலைநிமிர்ந்து தங்கள் கருத்துக்களைக் கூறமுடியாமலும், விரும்பாமலும் தலை நிமிராமலே வாழ்வோர் ஏராளம். இதயசுத்தி இன்றி, திறமைகள் ஏதுமின்றி, தன்னலமே எண்ணமாக, தமக்குத் தெரியாதது எதுவுமேயில்லை என்று எண்ணம் கொண்டவர்கள் பலர்தான் இன்று தலைநிமிர்ந்து பேசும் வல்லமை படைத்தவர்களாவும் இருக்கிறார்கள். மற்றையோரை ஏமாற்றியும், பலவீனப் படுத்தியும் தாம் சமுதாயத்திலே பெரிய புள்ளிகளாக வரவேண்டும், தம்மைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இருக்க வேண்டும் என்ற சுயநலவாதிகள் இன்று இங்கு மலிந்து விட்டார்கள். மற்றவர்களின் முயற்சிகளைக்கூட தம்முயற்சி என்று கூறி முன்னேற முயலும் தீய எண்ணம் கொண்டவர்கள் அநேகம். இதனால்தான் இன்றைய நம் தமிழர் சமுதாயத்திலே, ஒற்றுமை, திறமைக்கு இடம் குறைவாகவும் இருக்கிறது; சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் வழி குறைவாகவும் இருக்கிறது. அவளின்

மனமேடையிலே, சில கடந்தகாலக் காட்சிகள், நினைவலைகளாக நிறைந்து கொண்டேயிருந்தன.

இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் தமிழர்களைக் காணலாம். எல்லா இடங்களிலும் ஆங்கிலம் தாராளமாகக் கதைக்கலாம். ஆனால் நாலாபுறமும் பார்த்துவிட்டுத்தான் தமிழில் கதைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் எங்கோ ஒரு தமிழர் அங்கே இருப்பதனால்தான். அவளின் அலுவலகத்திலும் அதே கதிதான். பார்ப்பதற்கு இலங்கையர், யாழ்ப்பாணத்தவர் போன்று இருந்தாலும் முதலில் ஆங்கிலத்தில்தான் ஆரம்பிப்போம். சிலர் தொடர்ந்தும் ஆங்கிலத்தில்தான் எந்நாளும் பேசுவார்கள்.

சுகன்யா தன்னுடன் எப்போதும் ஏதாவது ஒரு தமிழ்ப் புத்தகம் அல்லது சஞ்சிகை வைத்திருப்பாள். காரணம், இயந்திரமாக உழலும் இங்கிலாந்து வாழ்க்கையிலே, இடையிடையே ஆறுதல் தருவது எமது தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளும், தமிழ்ப் பாடல்களும் தான். தனது மதியவேளைகளில் அவள் அவற்றைப் படித்து மகிழ்வாள். அந்த வேளையில்தான் ஒரு புதிய இலங்கையர் அவளது பகுதியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார்.

சிலரைக் கண்டவுடன் உடனே ஒருவிதமான கவர்ச்சி ஏற்படும். அது காதலாகவும் மாறலாம். தூய அன்பாகவும் இருக்கலாம். பரிதாபத்தில் ஏற்பட்ட பாசமாகவும் இருக்கலாம். இன்னும் எத்தனையோ விதமாகவும் இருக்கலாம்.

சிரிப்பிலே ஆரம்பித்த அவர்களது அறிமுகம், சிறிது காலம் செல்லச் செல்ல மதியவேளைகளில் ஒரே மேசையில் அமர்ந்து உணவருந்தும் அளவிற்கு வளர்ந்தது. இருவருக்கும் எத்தனையோ ஒற்றுமைகள் இருந்தன. இசையில் ஈடுபாடு, ஓய்வுநேர பொழுதுபோக்கில் ஒத்த தன்மை, இப்படியாகப்

பலவற்றில் இருவருடைய நோக்கமும், குறிக்கோள்களும் ஒன்றாகவே இருந்தன.

இதுவரை யாருடனும் அவள் இப்படிப் பழகியதில்லை. எத்தனையோ ஆண்கள் இளம் பெண்களுடன் பழகுவார்கள். மணமாகாதவள் என்றால் தொடர்ந்தும் பழகுவார்கள். மணமானவள் என்றால் சிறிது எட்ட நின்றே சிலர் பழகுவார்கள். ஒரு குழந்தைக்குத் தாய் என்றால் பத்தடி தள்ளி நின்றே பழகுவார்கள். அதிலும் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான விதவை என்றால் சிலர் பழகுவதையே நிறுத்திவிடுவார்கள். அதிலும் திருமணம் என்ற பேச்சை எடுத்தால் திரும்பியே பார்க்கமாட்டார்கள் சிலர்.

ஆனால் அவளோ மேலும் மேலும் அதிக அன்பு காட்டினாள். நெருங்கி, நெருங்கி வந்தாள். வேலை முடிந்து சிறிது முன்னதாக அவன் புறப்பட்டால், அவளருகில் வந்து மற்றவர்கள்போல் “நாளை சந்திப்போம்” என்று ஆங்கிலத்தில் எல்லோருக்கும் கூறுவதுபோல் உரக்கக் கூறுவாள். சுகன்யாவின் பதில் கிடைக்காவிடின் திரும்பவும் வந்து தெரியாததுபோல் கூறுவாள். இது அவளுக்குச் சிலவேளை வேடிக்கையாக இருக்கும்.

மாலையானதும் வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு வந்தால் அவனின் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் தொடரும். அவன் அழைக்காதுவிடினும் சுகன்யா அவனை அழைத்துப் பேசுவாள். இருவரும் மற்றவரின் குரலுக்கு, மயங்குகிற வார்த்தைகளுக்கு மயங்கி, ஏது பேசுவதென்று தெரியாமல் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டே தொடருவார்கள். இவை மணிக் கணக்கில் தொடரும். இப்படித் தொடர்ந்து தொடர்ந்து இப்போது மாதக்கணக்காகி விட்டது. இடையிடையே அவள் இப்படிக்

கதைப்பதை வேண்டுமென்றே நிறுத்திவிட்டிருந்தாள். காரணம், அவளின் அருமை மகள் சுமதி ஏதேதோ கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

சுகன்யா இளவயதில் காதலித்ததில்லை. காதலில் களவுகண்ட இன்பம் அவளுக்குத் தெரியாது. தொலைபேசியில் பேசிய போதும், வேண்டுமென்றே பேசாதிருந்தபோதும் வேதனைப்பட்டாள். எத்தனை ஆயிரம் இளம் காதலர்கள் காதல் இன்பத்தில் தவழ்ந்திருப்பார்கள், சோக துன்பத்தில் துவண்டிருப்பார்கள். இவை சொல்லித் தெரியாது. அனுபவங்கள் தானாகத்தான் வரவேண்டும். வந்தால்தான் தெரியும். தான் வேண்டுமென்றே தொலைபேசியில் கதைக்காது விட்டது ஒரு “துன்பமான இன்பமாகவே” அவள் எண்ணினாள்.

கூடிய அளவு அவன் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசுவான். இடையிடையே அழகாக இரண்டொரு தமிழ்ச் சொற்களையும் சேர்த்துச் சொல்வான். இனிமையாக இருக்கும். அவளின் பெயர் “ஸ்ரீ” என்று மட்டும்தான் தெரிந்து வைத்திருந்தாள். தான் கொழும்பிலே பிறந்து வளர்ந்ததினால் தான் அப்படிப் பேசுவதென்றும் கூறி வைத்திருந்தான். ஆனால் தான் வாசிக்கும் சஞ்சிகைகளையும், பத்திரிகைகளையும் அவனிடம் கொடுக்க முயற்சித்தபோது அவற்றை வாங்கத் தயங்கினான். காரணம், அவளுக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தது. காரணம் கேட்க நினைத்தாள்; ஆனால் கேட்கவில்லை. புதிரைத் துலக்க முனைந்தாள். எப்படி என்றுதான் புரியவில்லை. கேள்விகள் கேட்காமலே ஏதோ ஒரு மயக்க உணர்வுக்கு அடிமையானாள். எவ்வளவு நேரம்தான் தனிமையிலும் சரி, தொலைபேசியில் பேசினாலும் சரி, அவள் தனக்குத்தானே போட்டுக் கொண்ட ஒரு வட்டத்துக்குள் இருந்து கொண்டேதான் எல்லாம் செய்தாள்.

கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. வெறும் பேச்சளவிலேயே இருந்த அவன் ஒரு நாள் திடீரென்று திருமணப் பேச்சை ஆரம்பித்தான். அவளைத் தான் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவதாகவும், அவளின் சம்மதத்தை எதிர்பார்த்து நிற்பதாகவும் எந்த வித சலனமுமின்றிக் கூறினான். அவள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. திடுக்கிட்டாள். அவளது மயக்கம் சிறிது தெளிந்தது. அவளின் எண்ணக் கடலிலே, சுகமும் துக்கமும், இன்ப துன்ப அலைகளாக கரையில் வந்து மோதிய வண்ணமேயிருந்தன. வண்ண வண்ண மலர்களாக மனத்திரையில் மலர்ந்து மறைந்த வண்ணமேயிருந்தன.

இதற்கும் மேலாக அவன் ஒரு தமிழன் அல்ல என்பதையும் இப்போதுதான் அவள் தெரிந்து கொண்டாள். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போனதுபோல் ஓர் உணர்வு. இந்த ஆங்கிலச் சூழலிலே வாழும் எத்தனையோ பேர் எந்தவித வேறுபாடுகளும்மின்றி கலப்புத் திருமணங்கள் செய்துகொண்டு சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள்.

எமது இளம் சந்ததியினர்கூட இப்படி வேறு நாட்டவர், வேறு இனத்தவர் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், நாம் தமிழர் என்ற உணர்வே இல்லாது வாழ்கிறார்கள். அது அவர்கள் தவறல்லவே! தேசமோ நம் தாய்நாடல்ல. பேசும் பாஷையோ தாய்மொழியல்ல. பழகும் பண்போ தமிழ்ப் பண்பல்ல. இது எம்மினத்திற்கு ஏற்பட்ட விதியா? எம் பிள்ளைகளின், சந்ததியினரின் எதிர்காலம் எங்கே? அவர்கள் தமிழர்களாக வாழ்வார்களா? எமது வருங்காலச் சந்ததி தூய தமிழர்களாக இருப்பார்களா? அரிய விலைமதிப்பற்ற பொக்கிஷங்களான நம் கலை, கலாச்சாரங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பார்களா?

அவள் அதிர்ந்து போனாள். எதற்கெடுத்தாலும் தமிழ், தமிழ் என்று வாய்நிறையச் சொல்லித் தமிழைத் தனது உயிரோடு

இணைத்துக் கொண்டவள், அவன் தமிழனல்ல என்று அறிந்ததும் இடிந்து போனாள். சுகன்யா தனது வாழ்க்கை என்ற மலர் மொட்டவிழும்போதே உதிர்ந்து விட்டதாக எண்ணியவள், எதிர்பாராத விதமாக அவனைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது அது மீண்டும் மலரும் என்றே எண்ணினாள். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போனதுபோல் ஓர் உணர்வு. தான் மலர்ந்தும் மலராத ஒரு மலராகவே இருப்பதாக எண்ணினாள்.

ஸ்ரீயின் கேள்விகளுக்குப் பதில் தெரிந்தும், அவளால் நேரே சொல்ல முடியவில்லை. தொலைபேசி அழைப்புக்களைக் குறைத்துக் கொண்டாள். நேரடிச் சந்திப்புக்களைத் தவிர்த்தாள். மௌனம் சம்மதம் என்பது அல்ல இங்கே. அவளது மனநிலையை உணர்ந்து தானாக அவன் ஒதுங்கிக் கொள்ளட்டும் என்றே அவள் இப்படி நடந்துகொண்டாள். நெடுநாள் பழகிய களங்கமற்ற நட்பினை வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகச் செய்ய அவள் விரும்பவில்லை. நாளடைவில் தொலைபேசியின் மணிச்சத்தம் கேட்பதையே அடியோடு வெறுத்தாள்.

கோபம் என்றவுடன் கட்டிய மனைவியை விட்டு விட்டு அடுத்த நாள் இன்னொருத்தியைத் திருமணம் செய்து, திருமணம் என்ற சொல்லுக்கே அர்த்தமில்லாமல் வாழ்வோர் இங்கே எத்தனையோ கோடி. ஆனால் அவளால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. உள்ளத்தால், உடலால் ஒருவனை வரித்து விட்டால், அவளின் உயிருள்ளவரை அவனே அவளது உலகம். அவன் உயிருடன் இருந்தாலென்ன, இல்லாது விட்டால் என்ன? கட்டிய கணவனே தெய்வம். எல்லோரும் எப்படியோ வாழ்கிறார்கள் என்பதற்காக நாமும் அப்படி வாழ்ந்து மாள்வதா?

இந்நாளில் ஈழத் தமிழர்கள் படும் துன்பங்களை எடுத்துரைக்க இயலாது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு காவியம் கண்ணீரால், தங்கள் குருதியினால் எழுதி வைத்துவிட்டு எதிரிக்கு இரையாகிறார்கள் எம்மவர்கள். கண்டும் காணாததுமாக உலகமே மௌனமாக இருக்கும்போது, தான் ஒருத்தி மட்டும் என்ன செய்துவிட முடியும்? இப்படி யாரும் எண்ணக் கூடாது என்பதே அவள் எண்ணம். “சிறுதுளி பெருவெள்ளம்.” இந்த நேரத்தில் எம்மால், எம்மினம் அழியாதிருப்பதற்காக ஒரு சிறு நல்ல காரியம் செய்ய முடியும் என்றால், நிச்சயம் நாம் அதனைச் செய்தே ஆகவேண்டும்.

எத்தனையோ வெளிநாட்டவர்கள் எம் தமிழின் இனிமை கண்டு, அதன் வயப்பட்டு, தமிழ்த் தொண்டாற்றியதை வரலாறு கூறுகிறது. அழியாத சிலைகள் கூட அவர்களுக்கு ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எத்தனை பிறமொழிப் பாடகர்கள் இனிய தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள். விலைமதிப்பற்ற அரிய தமிழ்க் கலைகளைப் போல் உலகில் வேறு எங்குமே காணமுடியாது.

சுகன்யா கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டே யிருந்தாள். இங்கு இவள் பிறந்து வளர்ந்திருந்தால் எண்ணங்களும் வேறாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவள் இங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அவளின் எண்ணமெல்லாம் எந்நேரமும் தாய்நாட்டிலேதான். மனக்கண்களிலே அவள் காண்பதெல்லாம் தமிழ் மண்ணும் அதன் வளங்களும் தான். இரத்தத்தோடு ஊறிய தமிழ்ப் பண்பாடு அது. அவளது தாய் தன் பாலோடு சேர்த்து ஊட்டிய உயர்ந்த பண்பு அது.

ஸ்ரீ திருமணம் என்று பேச்சை எடுத்ததன் பின்தான் அவள் தனது மயக்கம் தெளிந்தாள். சுகுமாரை நினைத்தாள். அவனோடு சுகித்திருந்த வேளைகளை நினைத்தாள். வேதனைப்பட்டாள். தான் அவனுக்குத் துரோகம் நினைத்து விட்டதாக எண்ணித் துவண்டாள். அவள் திரும்பவும் திருமணம் செய்வதால் தமிழினம் தாழ்ந்துவிடப் போவதில்லை என்று யாரோ கூறக் கேட்டாள்.

இல்லை, தான் நன்மை செய்யாவிடினும் தீமையாவது செய்யாமல் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினாள். ஊருக்கு நன்மை செய்து, எம்மினத்தை வாழவைத்தால் உலகம் புகழும். ஆனால் உயிரினும் மேலான தமிழ் அங்கே அழிகின்றதே! உடன்பிறப்புக்களான தமிழ்ச் சகோதரர்கள் தினமும் தம்முயிர்காக்க காடென்றும் மேடென்றும் கால் வயிற்று உணவுமின்றி ஆண்டுகள் பலவாகியும் அலைகிறார்களே.

அவள் இனத்தோடு இனமாக ஒன்றாக இருக்கவே விரும்பினாள். எத்தனை வசதிகள், செல்வாக்குகள், செல்வங்கள் வந்தாலும் நாம் தமிழர் என்பதையோ, எமது கொள்கைகளையோ, பண்பாடுகளையோ மாற்றக் கூடாது. ஒரு தமிழ் மகளாக, தமிழ் மண்ணுக்காக, மண்ணானாலும் தமிழ் மண்ணோடு மண்ணாவதையே விரும்பினாள். அதற்காக அவள் எதையும் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாரானாள். தன் இறுதி மூச்சு உள்ளவரை இப்படியே, சுகுமாரின் மனைவியாகவே வாழ முடிவுசெய்தாள்.

இந்துவுககு என்று ஒரு மனம்

செந்தூரன் அப்படிப் பெரிய அழகன் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் மிகவும் திறமைசாலி. கலைஞன்; சமூகத் தொண்டன் என்றும் கூறலாம். புலம்பெயர்ந்து வாழும் எம் சமுதாயத்திற்காக எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ சேவைகள் செய்கிறார்கள். சிலர் சேவை என்ற பெயரில் வேறு என்னென்னவோ எல்லாம் செய்கிறார்கள். ஆனால் செந்தூரன் அப்படிப்பட்டவன் அல்ல. யாரும் உதவி என்று கேட்டால், தனது வேலைகளைப் பின்போட்டு விட்டு மற்றவர்களின் வேலைகளையே முதலில் செய்வான்.

இப்படியான ஓர் இடத்திலேதான் “இந்து” செந்தூரனைக் கண்டாள். அவனைக் கண்டவுடன் ஏதோ ஒரு கவர்ச்சி அவளின் மனதில் ஏற்பட்டுவிட்டது. வாழ்க்கையில் எத்தனையோ வகை மனிதர்களைக் காண்கிறோம். எல்லோரும் மனதிலே நிலைப்பதில்லை. ஒரு சிலரைக் கண்டவுடனேயே மறந்து விடுவோம். சிலர், சில நாட்கள் மட்டும் மனதிலே ஊசலாடுவார்கள்; பின்பு மறைந்து விடுவார்கள். ஆனால் சிலரைக் கண்டவுடன் அவர்கள் “பசுமரத்தாணி” போல் உடனேயே மனதில் பதிந்து விடுவார்கள். பல ஆண்டுகள் ஆகினும் மனதைவிட்டு அகலவே மாட்டார்கள். இது ஏனென்று பலருக்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ளவும் யாரும் முயல்வதில்லை.

அவனைக் கண்டவுடன் அவனுடன் பேச வேண்டும், நன்றாகப் பழக வேண்டும், நெருங்கிய நண்பர்களாக இருக்க வேண்டும், நெருக்கமாக உறவு கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் அவள் மனம் எண்ணியது. ஆனால் அது இலகுவில் நடக்க முடியாததொன்று. ஏனெனில் செந்தூரனும், இந்துவும் ஏற்கெனவே திருமணமானவர்கள். இருவரும் தனித்தனியே குடும்பம், பிள்ளை என்று உலக வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களோடு ஒன்றி விட்டிருந்தார்கள்.

அவள் இதுவரையில் யாருடனும் இப்படியாகப் பழக வேண்டும் என்று எண்ணியதே இல்லை. தன்னுடைய மனநிலையைப் பார்க்க அவளுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவளுடைய கணவனும் மிகவும் எளிமையானவன். செந்தூரனைப் போல் களவு, கரவு, வஞ்சகம், சூது, பொய்மை என்றால் என்ன என்று அறியாத அளவிற்கு நல்ல குணம் படைத்தவன்.

செந்தூரனை இந்து முதன்முதலில் கண்டு ஏறக்குறைய இரண்டு மூன்று கிழமைகள் கழிந்திருக்கும், ஒரு நாள் இந்துவும் அவளின் கணவன் இளங்கோவும் ஒரு கடையிலே பொருள்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது செந்தூரனும் அதே கடையிலே ஏதோ பொருள் வாங்க வந்தான்.

இங்கே எத்தனையோ நாட்டு மக்கள் எல்லாம் வாழ்கிறார்கள். அயலவர்களாக மிக்க அன்புடனும் வாழ்கிறார்கள். அதேவேளையில் பல அயலவர்கள் ஜென்ம விரோதிகளாகவும் வாழ்கிறார்கள். எத்தனையோ பேர் வாழ்ந்தபோதிலும் அவர் மத்தியில் எம்மவரைக் கண்டால் பெரும்பாலானவர்களை அவர் இலங்கையர், யாழ்ப்பாணத்தவர் என்று உடனே கூறிவிடலாம். அப்படி ஏதோ ஒரு குறிப்பு அவர்களை அடையாளம் காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

இளங்கோ அவனைப் பார்த்து ஒரு புன்னகை புத்துவிட்டு, “செந்தூரன், எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

திடீரென்று முன்பின் அறிமுகமில்லாத இளங்கோ இப்படிக்கேட்டவுடன் செந்தூரனுக்குச் சிறிது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“பரவாயில்லை, நன்றாக இருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, “நீங்கள் யாரென்று தெரியவில்லையே” என்றான்.

“நாங்கள் சென்ற கிழமை உங்களை லோகன் மண்டப மேடையில் பார்த்தோம். நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் மிக அருமையாக இருந்தன. நீங்கள் எமது சமுதாயத்திற்கு அவசியமான ஒருவித சேவை செய்கிறீர்கள். மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது” என்று மீண்டும் கூறினான் இளங்கோ.

“நன்றி” என்று கூறிவிட்டு, “நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?” என்றான்.

“நாங்கள் ஈலிங்கில் இருக்கிறோம். நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?” என்று திருப்பிக் கேட்டான் இளங்கோ.

“நாங்களும் இவ்விடம்தான்” என்று கூறியபடியே இந்துவையும் ஜாடையாகப் பார்த்துவிட்டு, “இவர்தான் உங்கள் அழகிய மனைவியா?” என்று திடீரென்று இளங்கோவைப் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

சில கேள்விகளை தமிழில் கேட்டால் சுவைக்கும். சில கேள்விகளை ஆங்கிலத்தில் கேட்டால் இரசிக்கும். ஆனால் தமிழின் மேலுள்ள ஆர்வத்தினாலோ அல்லது ஆங்கிலத்தின் மேலுள்ள மோகத்தினாலோ அதனை மொழிபெயர்த்துப் பேசினால் கேட்பவருக்குத் தலை சுற்றினாலும் சந்தேகப் படுவதற்கில்லை. அவன் ஆங்கிலத்தில் கேட்டதும் அழகாகத்தான் இருந்தது.

இருவரும் உரையாடுவதைப் பார்த்து தனக்குள் இரசித்துக் கொண்டிருந்த இந்து, திடீரென்று செந்தூரன் தன்னைப் பற்றிக் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் திடுக்குற்றாள்.

ஆமாம், செந்தூரன் இப்படிப்பட்டவன்தான். சிறிது அறிமுகமானவுடனேயே ஏதோ பல நாட்கள் பழகியவனைப் போல் ஆகிவிடுவான். அவனது பேச்சுக்களில்கூட சிறிது நகைச்சுவை கலந்திருக்கும். இப்போது அவனுடைய தோற்றம், செயல்கள் மட்டுமல்ல, அவனுடைய பேச்சும் இந்துவை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது. ஒருவரை மனதிற்குப் பிடித்து விட்டால், அவர் செய்யும் எல்லாக் காரியங்கள் கூட நன்றாகப் பிடிக்கும்தானே!

திடீரென ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட சில விநாடிகள் ஆகின இந்துவுக்கு. நெஞ்சு உள்ளே படபடத்துக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால், அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. அவனுடன் ஏதாவது பேச வேண்டும் என்று சற்று முன்னர் ஆவல் கொண்டவள், இப்போது அவன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அவன் தன்னுடன் இப்போது எதுவும் பேசக்கூடாது என்று உள்மனத்துள்ளே இறைவனை வேண்டினாள். ஏதோ ஒருவித உணர்வு அவளை என்னவோ செய்தது.

அதன்பிறகு எதை எதையோ எல்லாம் செந்தூரனும், இளங்கோவும் பேசிக் கொண்டார்கள். தொலைபேசி எண்களும் கைமாறின. ஆமாம், இது எம்மவர்களின் இயல்பான பண்பு. நண்பர்களாகிய உடனேயே தொலைபேசி எண்கள் கைமாறும். பின்னர் விருந்துகள் பரிமாறப்படும். அப்படியே உறவுகள் தொடரும். ஆனால், இந்துவால் எதனையும் அப்போது கிரகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

தாயகத்தில் இருந்தபோது சொந்த ஊர்க்காரரும், அடுத்த ஊர்க்காரருமே அதிக அளவில் நண்பர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால், இங்கோ எல்லா ஊர்க்காரரும் நண்பர்களாகி விடுவார்கள். காண்பவருடைய செய்கைகள், பேச்சுக்கள் பிடித்துவிட்டால், அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அநேகமாக நண்பர்கள் ஆகிவிடுவார்கள்.

எமது நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்தபின், பல ஊர் மக்களோடு பழகுவதற்கு, அன்னிய நாட்டில் வந்து வாழும் எம்மவருக்குக் கிடைத்த ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் இது என்று கூட இதைச் சொல்லலாம்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தின் பின்னர், இந்துவின் போக்கில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. “நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் மனைவி என்ன செய்கிறார்? அவர் தாயகத்தில் எந்தப் பாடசாலையில் கல்வி கற்றார்? எந்த ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்றார்? எப்போது கற்றார்? விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்காகப் பிரிக்கப்படும் எந்த இல்லத்தில் இருந்தார்?” என்ற பல கேள்விகளைத் தனியே இருக்கும்போது, தான் செந்தூரனுடன் பேசுவதுபோல் மனதில் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். மணிக்கணக்கில் அப்படியே இருப்பான். அதிலே ஒரு சுகத்தையும் கண்டான்.

தாயகத்தின் தமிழ்ப் பகுதிகளிலிருந்து வந்து இங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பலர் கேட்கும் முதல் கேள்விகள் அனேகமாக இப்படித்தான் இருக்கும். குறிப்பாக, எந்தப் பாடசாலையில் படித்தார்கள் என்பதில் கூடிய அக்கறை இருக்கும். ஏனென்றால், அவர்கள் பாடசாலையில் படிக்கும்போது விளையாட்டிலோ, அல்லது படிப்பிலோ அல்லது கலைத் துறையிலோ அல்லது

குறும்புத்தனத்திலோ பிரசித்தி பெற்றிருந்தால் அநேகமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். பிரசித்தி பெற யாருக்குத்தான் விருப்பமில்லை?

இதனை எண்ணித்தான்

“தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று”

என்று பாடிவைத்தார்களோ என்னவோ?

போட்டியும், பொறாமையும் நிறைந்த இந்த உலகிலே, அதுவும் இலண்டன் வாழ்க்கையிலே இவர்களைப் போன்ற நல்ல குணம் படைத்தவர்களைக் காண்பது அருமையிலும் அருமை. ஒரே குணம் கொண்டவர்கள்தான் அநேகமாக நெருங்கிய நண்பர்களாக இருப்பார்கள். இவர்களும் அப்படி இருப்பதால் தான் அவளின் மனமும் இப்படி மாறியதோ என்னவோ?

இந்து இளங்கோவைக் காதலித்துத்தான் திருமணம் செய்து கொண்டாள். இந்து இடையிடையே, தான் தனது கணவன் இளங்கோவை முதலில் சந்தித்த பின்னர் அவனைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்ததையும் அவனுடைய அழகை, அணு அணுவாக எண்ணி இரசித்துக் கொண்டு இருந்ததையும், அவனுடன் இணைந்து தான் நடத்தப் போகும் இல்லற வாழ்க்கை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று திரும்பத் திரும்பக் கற்பனை செய்து பார்த்ததையும், தனியே இருந்தபோது அவனுடன் சந்தோஷமாக கதைத்துச் சிரிப்பதுபோல் கற்பனை செய்து பார்த்ததையும் திரும்பவும் பலமுறை எண்ணிப் பார்த்து மனதிற்குள் சிரித்திருக்கிறாள்.

ஆனால், இப்போதெல்லாம் தனியே இருக்கும்போது, தான் செந்தூரனோடு தனியே கதைப்பதைப்போல் கற்பனை செய்து

கொண்டே இருந்தாள். நடக்கும்போதும், வீட்டு வேலைகள் செய்யும்போதும் இப்படி கற்பனை செய்து கொண்டே இருந்தாள். நடந்து சென்ற சில தடவை வேறு பாதைக்குள்ளும் சென்றிருக்கிறாள். சமையல் செய்யும் போது கூட புளி விட்டேனா? உப்பு போட்டேனா? என்று தெரியாமல் பல தடவை தடுமாறியிருக்கிறாள். இவற்றைத் திரும்பவும் எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவளுக்குத் தன்னை அறியாமலே சிரிப்புத்தான் வந்தது.

இப்போது செந்தூரனோடு தான் அப்படி கதைப்பதுபோல் கற்பனை செய்து பார்ப்பதை எண்ணி அவளுக்குள் ஒருவித ஏக்கமும் கவலையும் ஒன்றாக வந்துபோனது. கற்பனை உலகிலிருந்து விடுபட்டவள், கணவனின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள்.

“என்ன இந்து, செந்தூரனைப் பற்றிக் கற்பனை செய்து பார்க்கிறாயா?” என்றான் இளங்கோ.

இந்துக்கு தான் என்ன கனவு காண்கிறேனா? என்று ஒரு கணம் மீண்டும் தடுமாறினாள். ஆனால் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு “ஏன் அப்படி கேட்கிறீர்கள்?” என்று தன் கணவனிடம் கேட்டாள்.

“நீர்தான் முன்பு என்னிடம் யாருடனாவது நேரடியாகக் கதைக்க முடியாவிட்டால் அவர்களோடு கதைப்பது போல் கற்பனை செய்தும் பார்க்கலாம்தானே என்று கூறினீர். அதுதான் கேட்டேன். அன்று செந்தூரனைச் சந்தித்ததிலிருந்து உமது நடைகளில் சிறிது மாற்றம் இருப்பதாக எனக்குப் படுகிறது. உண்மையில் செந்தூரன் உம்மைப் பார்த்து அப்படி கேட்டது எனக்கே ஒரு மாதிரி இருந்தது. ஆனால் அவன் உம்முடைய அழகைப் பார்த்து அப்படிச் சொல்லியிருப்பானோ என்பது சந்தேகம்தான்” என்றான் நகைச்சுவையாக.

இப்படித்தான் ஏதாவது முக்கியமான விடயங்களைப் பேசும்போது கூட இறுதியில் நசைச்சுவையாக்கி விடுவான். ஒரு சிலரைப்போல் சிறுசிறு விடயங்களைக் கூட உள்மனதிற்குள் வைத்துக் கொண்டு, அதனைப் பெரிதுபடுத்தி, பிரச்சினைகளாக்கிக் கிடைத்த இந்த அரிய மனித வாழ்க்கையை நரக வாழ்க்கையாக மாற்றமாட்டான். அவனது சுபாவம் அப்படி.

இந்து எதுவும் கூறவில்லை. அவன் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூற இளங்கோ சந்தர்ப்பமும் கொடுக்கவில்லை. தொடர்ந்தும் அவனே பேசினான்.

“நானும் சந்தோசமாகத்தான் இருக்கிறேன். ஒரு நல்ல நண்பனுடைய உறவு கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் வந்திருக்கிறது. செந்தூரன் எம்முடன் பேசியபோது எம்மை நேரே முகத்தைப் பார்த்துப் பேசினான். அதிலிருந்து அவன் நெஞ்சில் கொஞ்சம்கூடக் களங்கமில்லாதவன் என்று அறிந்து கொண்டேன். எதையாவது மறைப்பவர்கள்தான் முகத்தைப் பார்த்துக் கதைக்காது வேறு எங்கேயாவது பார்த்துக் கொண்டு பேசுவார்கள்” என்று ஒரு பெரிய அறிஞனைப்போல் தனது அனுபவத்தை அப்படியே சொல்லிவிட்டான்.

“முகத்தைப் பார்த்துக் கதைக்க வெட்கப்பட்டால் அடிமூக்கைப் பார்த்துக் கதைக்கலாம் என்று ஏதோ ஒரு புத்தகத்திலே படித்த ஞாபகம். அப்படியும் கதைக்கலாம்தானே” என்றாள் இந்து.

“மூக்கும் முகத்திலேதானே இருக்கிறது?” என்றான் இளங்கோ.

“நீங்கள் முற்பிறப்பிலே திருவள்ளுவராகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்” என்றாள் இந்து, மீண்டும் தமாஷாக.

“நான் முன்னர் திருவள்ளுவராகவும், அடுத்து பாரதியாராகவும், இப்போது இளங்கோ ஆகவும் பிறந்திருக்கிறேன். அகிலத்தில் என்னை அறியாதவர்களே இல்லை” என்றான்.

“அப்படியென்றால் திருவள்ளுவரின் மனைவியின் பெயர் என்ன? பாரதியாரின் மனைவியின் பெயர் என்ன?”

“பல வருடங்காகிவிட்டன. அதெல்லாம் இப்போது ஞாபகமில்லை. அது சரி, போயும் போயும் அடுத்தவருடைய மனைவியின் பெயரையா ஞாபகம் வைத்திருக்க வேண்டும்? அவர் பாடிய ஒரு பாடலையோ, குறளையோ கேட்டிருக்கலாமே?” என்றான்.

இப்படித்தான் இருவரும் அன்பாக அர்த்தத்தோடும் அர்த்தமில்லாமலும், சிறிதும் விட்டுக்கொடாமல் நகைச்சுவையோடு பேசுவார்கள். “ஜாடிக்கேற்ற முடி போல” என்றும் கூறலாம்.

வாழ்க்கை என்ற சக்கரமும் சுழன்று கொண்டேயிருந்தது. இந்துவுக்கு செந்தூரனைப் பற்றிய நினைவுகளைத் தன் மனத்திலிருந்து அகற்றவே முடியவில்லை. தான் ஒரு குடும்பத்தில் இருந்து கொண்டு, இன்னொருத்தியின் கணவனை மனதில் எண்ணிக் கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல என்பது தெரிந்தும், அவளால் நினைவுகளை நிறுத்த முடியவில்லை; எதுவும் செய்யவும் முடியவில்லை. ஆனால், அது களங்கமற்ற ஒருவித அன்புதான்.

மனதில் எதையாவது எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அது நடந்துவிடும் என்றும் கூறுவார்கள். எதிர்பாராத விதமாக ஒருநாள் இந்து தாதியாக வேலை செய்யும் மருத்துவமனைக்கு செந்தூரன் தன் மனைவி சுகுணாவை ஏதோ சுகவீனம் காரணமாக அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். இந்து, தனது பகுதியிலே வேலை முடிந்தபின், சுகுணா இருக்கும் பகுதிக்குச் சென்று நலம் விசாரித்தாள்.

தான் காண்பது கனவா அல்லது நனவா என்று இந்துவால் நம்பவே முடியவில்லை. யாரோடு அன்பாகப் பழகவேண்டும் என்று எண்ணினாளோ அவனே வலியவே வந்து சேர்ந்து விட்டதை எண்ணி எண்ணி அளவில்லா வியப்பில் ஆழ்ந்தாள்.

சிரிப்பிலே ஆரம்பித்து, சிறிது சிறிதாகத் தங்கள் மனக் கவலைகள், குடும்ப நிலைமைகள், நாட்டு நிலைமைகள் போன்றவற்றைக் கதைப்பதற்காகவே ஒவ்வொன்றாக உருவாக்கி நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கதைத்துக் கொண்டே இருந்தார்கள் இந்துவும், செந்தூரனின் மனைவி சுகுணாவும். ஆனால் அவள் தனது வியாதியைப் பற்றி எதுவும் பேச விரும்பாததுபோல் இந்துவுக்குப் பட்டது. இருவரும் அதனைப் பற்றிப் பேசவேயில்லை.

செந்தூரனோடும் அவனது மனைவி சுகுணாவோடும், அவர்களது நான்கு வயதான மழலைச் செல்வம் சிந்துஜா வோடும் நெருங்கிப் பழக இவ்வளவு விரைவில் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று அவள் எண்ணவே இல்லை. சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே பல ஆண்டு காலம் பழகியவர்கள் போல் ஆகிவிட்டார்கள்.

இது நடந்து சில வாரங்களின் பின்னர் ஒரு நாள் திடீரென்று இளங்கோவிடம், “எனக்கு சுகுணாவுடன் கதைக்க மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. ஒருமுறை அவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சென்று வருவோமா?” என்று கேட்டாள் இந்து.

“அதைத்தான் நானும் சொல்லலாம் என்று எண்ணி வந்தேன்” என்றான் இளங்கோ. உடனே இருவரும் செந்தூரன் வீட்டிற்குச் சென்று வரவேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தார்கள். அவர்களுக்கு அப்படி நினைத்த உடனே எங்கு

வேண்டுமானாலும் சென்றுவர அப்போது வசதியாக இருந்தது. ஏனெனில் அவர்களுக்கு என்று இன்னும் ஒரு வாரிசு வரவில்லை.

சிறு பிள்ளைகள் வீட்டிலே இருந்தால் அவர்களைப் பார்த்துப் பின்தான் பெற்றோர்கள் தங்கள் மிகுதி வேலைகளைச் செய்வார்கள். தாயகங்களில் என்றால் தங்கள் பெற்றோர்களுடனோ, உடன்பிறந்தவர்களுடனோ அல்லது அயல் வீட்டுக்காரருடனோ விட்டுவிட்டுச் செல்லலாம். ஆனால் இங்கோ அயல் வீட்டுக்காரர் யாரென்று தெரியாது வாழ்பவர்களும் பலர். இந்த நிலையில் அதெல்லாம் முடியாது.

செந்தூரனின் மனைவியோடு இப்போது இந்து நெருக்கமாகப் பழக ஆரம்பித்தாள். அன்று ஆரம்பித்த அந்த இனிய நட்பு இப்போது அரை வருடத்துக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. அடிக்கடி இருவர் வீடுகளிலும் விருந்துகளும் பரிமாறப்பட்டன.

தமக்கு வாழ்க்கையில் இதுவரை ஒரு மழலைச் செல்வம் இல்லையே என்ற குறை எப்போதும் இந்துவிற்கும், அவளது கணவனுக்கும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. அவர்களுக்குத் திருமணமாகி ஆறு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் ஒரு மழலைச் செல்வம் வரும் வாய்ப்பு இதுவரை கிட்டவில்லை. பலவிதமான பரிசோதனைகளும் செய்து பார்த்துவிட்டார்கள். ஆனால் பலனில்லை.

அந்தக் குறையை சிந்துஜா தீர்த்து வைக்கிறாள் என்றும் இந்து அடிக்கடி கூறிவந்தாள். இருவர் வீடுகளும் ஒரே பகுதியில் இருந்ததால் சிந்துஜாவும் அன்ரி, அன்ரி என்று அவளைச்

சுற்றியே வந்தாள். தமக்குப் பிள்ளை இல்லாத குறையை சிந்துஜா தீர்த்து வைப்பதாக எண்ணி இந்து மகிழ்ந்தாள்.

எப்படித்தான் இன்னொருவரின் பிள்ளையைக் கொஞ்சினாலும், தமது சொந்தப் பிள்ளையைக் கொஞ்சும் இன்பம் ஒருநாளும் வாராது. உரிய வயதில், சரியான வேளைகளில், உரியன நடந்தால் வாழ்க்கை பூரணமானது போல் இருக்கும். இல்லையென்றால் யாரால்தான் என்ன செய்ய முடியும்? அதைத்தான் விதி என்று அழைக்கிறார்கள்.

என்னதான் அழகில்லாத குழந்தையாகவோ அல்லது அறிவில் குறைந்ததான குழந்தையாகவோ இருந்தாலும் அது தமது சொந்தக் குழந்தை என்றால், தமது ஒரு வாரிசு என்ற கண்ணோட்டத்தோடுதான் அதன் பெற்றோர் அதனைப் பார்ப்பார்கள். தங்கள் மழலையைத் தொடுவதில் ஓர் ஆனந்தம், அதன் பிஞ்சு முகத்தைக் கொஞ்சி மகிழ்வதில் ஓர் ஆனந்தம், அது தன் குமிழ் வாயினால் பேசும் பேச்சைக் கேட்பதில் ஓர் ஆனந்தம், இடைவிடாது செய்யும் குறும்புகளைப் பார்த்து இரசிப்பதிலும் ஓர் ஆனந்தம்.

இப்படியாக குழந்தையின் மழலையானது ஊதுகிற இனிய குழலின் ஓசையையும், இனிக்கிற யாழின் இனிய இசையையும்விட மேலானது என்று தமிழ் அறிஞர்கள் எழுதி வைத்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

கண்ணுக்கு எட்டாத தூரத்தில் இருந்தாலும் குழந்தை பசியினால் அழும்போது, தாயின் பால் தானாகவே சுரக்கும். இந்துவுக்கு இவற்றில் அனுபவம் இல்லை. ஆனால் புத்தகங்களில் படித்து அறிந்திருக்கிறாள்.

குழந்தையைத் தாலாட்டுப் பாடித் தூங்க வைக்கும் அந்தத் தாய்மையின் அனுபவமும் இன்னும் அவளுக்குக் கிட்டவில்லை, ஆனால் அதனைப் பல தடவை கற்பனை செய்து பார்த்திருக்கிறாள்.

கற்பனையில் இன்பம் காணுவதில் இந்து மிகவும் கெட்டிக்காரி என்பதை அடிக்கடி செய்கையிலும் காட்டி வந்தாள்.

செந்தூரனோடு தொலைபேசியில் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் இருவரும் எதை எதையோ எல்லாம் பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள். இசையில் இருவருக்கும் நாட்டம் அதிகம். அதைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். தமிழின் மேலும் அவர்களுக்குத் தனி மரியாதை. அதனைப் பற்றிப் பேசுவார்கள்.

அவளுக்கு வேண்டிய சில ஆலோசனைகள் மட்டுமன்றி அவளுக்குத் தேவையான அறிவுரைகளையும் அவ்வப்போது வழங்கினான் செந்தூரன்.

அவளுக்கு இவற்றைப் பார்க்கும்போது மிகவும் ஆச்சரியம். உள்ளூர அளவில்லாத ஆனந்தமும் கூட. தினமும் காலையில் அவனது குரலைக் கேட்டால் அன்று முழுவதும் மிகவும் குதூகலமாகவே இருப்பாள். அதற்காக வேண்டும் என்றே சில தடவை தொலைபேசி எடுத்து ஏதாவது பேசுவாள். அப்படிப் பேச முடியாவிட்டால் ஏமாற்றமும் அடைவாள்.

தன்னுள் செந்தூரனுக்கு ஒரு தனி இடம் இருக்கிறது என்பது அவளுக்கு மட்டும் தெரிந்த ஓர் இரகசியம். ஆனால் செந்தூரனின் மனத்துள்ளும் தன்னைப் பற்றிய எண்ணம் ஏதாவது இருக்கிறதோ என்று அறிய ஆவல் கொண்டாள் இந்து.

ஒரு நாள் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, “உங்களை எப்படி அழைப்பது என்று என் மனதுக்குள் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. ஆனால் அதை என் வாயால் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது” என்றாள்.

“நான் அவ்வளவு பெரிய மனிதனா? அப்படிப் பெரிதாக எதுவும் செய்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லையே” என்றான்.

தொடர்ந்தும் பேசிக் கொண்டே இருந்தார்கள். “தான் இப்போது திருமணம் செய்யாது இருந்திருந்தால் நிச்சயம் செந்தூரனையே செய்திருப்பாள்” என்று சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் சொல்லிவிட்டாள். செந்தூரன் எதுவுமே பேசவில்லை.

அமைதியாக இருந்த வாழ்க்கையிலே திடீரென்று ஏற்பட்ட ஒரு சபலம் இது. இது நடந்து சில நாட்களாக செந்தூரனுடன் பேசுவோ, நேரே சந்திக்கவோ அதன் பிறகு சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. அவளுக்கு மனம் குறுகுறுத்தது. அவனது மனதை நோக்கித்து விட்டேனா? அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்? சீ! என்ன செய்து விட்டேன்?

என்ன வயதில், என்ன பேசுவது என்று இன்னமும் அறியாத ஒரு வெகுளிப் பெண்ணாக இருக்கிறாளே என்று அவன் எண்ணினானா அல்லது அவனது மனத்திலும் இவளைப் பற்றி ஒரு சபலம் ஏற்பட்டிருக்குமா? அதனால்தான் அப்படிப் பேசாது இருந்தானா அல்லது அது ஏற்பட தான் ஒரு காரணமாக இருக்கிறேனா? என்று எண்ணி எண்ணி மனம் அங்கலாய்த்தாள்.

இப்படித்தான் எதையாவது எடுத்தவுடனே கூறிவிட்டுப் பின்னர் தனியே இருந்து கவலைப்படுவது அவளின் இயல்பான குணங்களில் ஒன்று.

இலண்டனிலே இப்படியெல்லாம் கட்டிய மனைவியை, கணவனை விட்டுவிட்டு, இன்னொருவரின் மனைவியையோ, கணவனையோ திருமணம் செய்து கொள்வது புதுமை அல்ல. இவை வேறு இனத்தவர்களிடையே நடப்பது சர்வ சாதாரணம். மிக இலகுவும் கூட. ஆனால் எம்மவர்களிடையே அப்படி நடப்பது மிகமிகக் குறைவு.

ஒரு சிலர் தாய்நாட்டை விட்டுவிட்டு வந்து சில காலத்திற்குள்ளேயே எமது, மொழி, கலை, கலாச்சாரம், மண் எல்லாவற்றையுமே மறந்து விட்டு அந்நிய மோகத்திற்கு ஆளாகி, அதற்கு அடிமையாகி, தாம் எண்ணியபடியே மனம்போன வாக்கில் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

ஆறாயிரம் மைல்களைக் கடந்து வந்து வாழ்ந்த போதிலும், எம்முடைய கலாச்சாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதால்தான் இன்று பெரும்பான்மையான மக்களால் நிம்மதியாக வாழ முடிகிறது. எம்மிளம் சந்ததியினருக்கும் நாம் நடந்து வந்த நல்ல பாதையினைக் காட்டி, அதன் வழி நடக்க வழிவகுக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது.

இந்துவின் மனம் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குப் பிறகு சற்று ஆடியே போய்விட்டது.

சில நாட்களின் பின் மீண்டும் ஒருமுறை செந்தூரனை இந்து மருத்துவமனையில் தனியே எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்தாள். அவளுக்கு உள்ளூர ஒருவித நடுக்கமாகவும் இருந்தது. ஆனால்

செந்தூரன் திடீரென்று “நானும் இப்போது திருமணம் செய்யாது இருந்திருந்தால் நிச்சயம் இந்த இந்துவையே திருமணம் செய்திருப்பேன்” என்று சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் சொல்லி விட்டு ஒரு புன்முறுவல் பூத்தான்.

அன்று இடையிலே நின்றுவிட்ட உரையாடலை இப்போது தொடர்வது போல இருந்தது இந்துவுக்கு. செந்தூரனின் மனநிலையை அறிய விரும்பி அன்று இந்து சொன்ன அதே வார்த்தைகளை, இப்போது செந்தூரன் கூறியதைக் கேட்டவுடன் இந்து மௌனமானாள்.

“இந்து, நீ அன்று உன் மனதில் இருந்ததை அப்படியே கூறினாய். அதேபோல் நானும் என் மனதில் இருப்பதை அப்படியே கூறிவிட்டேன். எம்மை அறியாமலே நாம் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிவிட்டோம். உனது உள்ளம் பிள்ளையுள்ளம். அதனைச் சாதகமாக்கி யாருடைய மனத்தையும் புண்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. நாம் இருக்கும் சூழல் அப்படிப்பட்டது. நாம் இடைவந்து புகுந்த கலாச்சாரம் அப்படிப்பட்டது. ‘அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்’ இது எவ்வளவு உண்மை. ஆனால் அது அந்த தாழை உடைத்துக் கொண்டு, தடுமாறக் கூடாது” இப்படியாக ஒரு சிறு பிரசங்கத்தையே அதற்காக நிகழ்த்தி விட்டான் செந்தூரன்.

அவள் அதனை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆனால் அதன் பிறகு அவன் மேலிருந்த அன்பு மேலும் அதிகரித்தது. இன்னொரு இல்லத்தில் அரசனாக இருந்த போதிலும், இந்துவிடம் ஏற்பட்ட அன்பினால் எந்நேரமும் அவளைக் காத்து நிற்கும் ஒரு காவலனாகவும் இருந்தான். இந்துவின் மனமும் இப்போது சற்று ஆறுதல் அடைந்தது.

திடீரென்று ஒரு நாள் செந்தூரனின் மனைவி திரும்பவும் இந்துவின் மருத்துவமனைக்கு அழைத்து வரப்பட்டாள். அவளுக்குத் தீராத வியாதி.

நெஞ்சுவலி என்று வந்தவள், பின்னர் வயிற்றுவலி, முகுதுவலி என்று மாறி மாறி வலிகள். முன்னர் செய்த அறுவைச் சிகிச்சையைச் சரிவரச் செய்யாததினால் மீண்டும் அவள் அந்த மாறாத நோய்க்கு ஆளாகிவிட்டாள்.

ஆரம்பத்தில் சுகுணாவிற்கு மார்பிலே புற்றுநோய். அது இப்போதுதான் ஆரம்பிக்கிறது என்றார்களாம். அவர்கள் அறுவை சிகிச்சை மூலம் அவளது ஒரு மார்பகத்தை முற்றாக எடுத்துவிட்டிருந்தார்கள். பின்னர், அதெல்லாம் குணமாகி விட்டது என்றார்களாம். திரும்பவும் அதன் அறிகுறிகள் தென்படவே வைத்தியசாலைக்குச் சென்று பரிசோதித்தபோது டாக்டர்களால் அறுவை சிகிச்சை செய்ய முடியாத அளவிற்கு அது பரவிவிட்டிருந்ததாம்.

டாக்டர்களால் காப்பாற்ற முடியாத அளவிற்கு அவளது வியாதி அப்போது முற்றிவிட்டிருந்தது. மாற்று மருந்து கண்டுபிடிக்காத இந்தக் கொடிய நோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய எல்லாவிதமான சிகிச்சைகளையும் சுகுணாவிற்குக் கொடுத்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால் அதனால் எந்தவிதப் பலன்களும் இருக்கவில்லை.

இருக்கும் சொத்துக்களை எல்லாம் விற்கும் அவளுக்குச் சிகிச்சை அளிக்க செந்தூரன் தயாராக இருந்தான். ஆனால் அதற்குத் தேவையே இருக்கவில்லை. அங்கும் இங்கும் திரிந்து என்னவெல்லாமோ செய்தார்கள். அவை எல்லாம் “விழலுக்கிறைத்த நீர்போல்” பயனில்லாது போய்விட்டது.

சில வாரங்களில் எண்ணற்ற ஆசைகளை உள்ளடக்கிய படியே அவள் இவ்வுலகை விட்டே சென்றுவிட்டாள். சுகுணா, வாழத் துடிக்கிற வயதில், வாழ்வு பறிக்கப்பட்டவள் ஆனாள். இனிய கனவு கனிந்து வரும் வேளையில் கனவு கலைக்கப்பட்டவள் ஆனாள். இதனைத்தான் விதி என்பதோ?

சிலவேளைகளில் நோயாளிகளின் நன்மைக்காக அவர்களைக் குணப்படுத்தும் டாக்டர்கள் சில உண்மைகளை மறைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுகிறதோ என்னவோ? அவளது உண்மையான நிலைமையை அவர்களிடம் நேரடியாகக் கூறாது மறைத்தார்களோ என்னவோ?

மேலை நாடுகளில் வாழ்கின்ற எம்மவர்களுக்கு இங்கே கொடிய நோய்களிலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் பல வசதிகள் இருக்கின்றன. தாய்நாடுகளில் வாழ்ந்தது போல் இல்லாமல் இங்கே டாக்டர்களினதும், செய்தி ஊடகங்கள் ஊடாகவும் வெளியாகும் அறிவுரைகளைக் கேட்க வேண்டும். அதன்படி நடக்கவும் வேண்டும்.

பெண்கள் மட்டுமல்ல, ஆண்கள் கூட எந்நாளும் விழிப்பாக இருக்கவேண்டும். முடிந்தால் அவ்வப்போது தேவையான அறிவுரைகளைப் பெண்களுக்குச் சொல்லவும் வேண்டும். “சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் எழுதலாம்.”

செந்தூரன் மிகவும் புத்திசாலி. ஆனால் ஏன் தனது மனைவியின் நலத்தில் கவனக் குறைவாக இருந்தான்? அவன் செய்யும் பொதுநலத் தொண்டுகளால்தான் தனது குடும்பத்தைக் கவனிக்காது விட்டானோ அல்லது இப்படியான அனுபவங்கள் இல்லாத இவர்களுக்கு அறிவுரை கூற யாரும் இல்லாதிருந்தார்களா? ஏன் என்று விளங்கவில்லை.

இந்துவுக்கும், இளங்கோவிற்கும் கடந்த சில வாரங்களாக நடந்தவற்றைத் திரும்பவும் எண்ணிப் பார்க்கவே நெஞ்சு கனத்தது. பயங்கரக் கனாவொன்று கண்டு விழித்தவர்கள் போலிருந்தார்கள். இமை மூடித் திறக்குமுன்னே எத்தனை மாற்றங்கள் இந்தப் பூமியில்? விடைகாண முடியாத கேள்விகளுக்கு அவர்கள் விடைகளைத் தேடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். கூடுவிட்டுப் போன உயிரை மீண்டும் கொண்டு வருவது எப்படி என்று குதிரையில் கொம்பைத் தேடுவதுபோல் தேடினார்கள்.

ஏன்? ஏன்? இப்படி நடந்தது? யாருக்குமே தீங்கு நினைக்காத ஒரு நல்ல தம்பதியின் குடும்பத்திற்கா சோதனைகளும் வேதனைகளும்? இரவும் பகலும் அழுது அழுது அவர்களது கண்கள் வறண்டுவிட்டன. இதில் யாரைக் குற்றம் சொல்வது?

முன்னர் சுகுணா தனது வியாதியைப் பற்றி இந்துவுடன் பேச விரும்பாதது ஏன்? பெண்களையே தாக்கும் அந்த வியாதியையும், அதன் விளைவுகளையும், தனது துன்பங்களையும் இன்னொரு வருக்குச் சொல்லி அவளையும் வேண்டாத மனக்கவலைக்குள்ளாக்க அவள் விரும்பவில்லையா? அல்லது தனக்கு அந்த வியாதி சுகமாகி விட்டதுதானே என்று எண்ணி மேலும் அதனைப் பற்றிப் பேசுவதை நிறுத்தினாளா?

மனித வாழ்க்கை எவ்வளவு நிலையற்றது என்று அப்போதுதான் இந்து தெரிந்து கொண்டாள். அதன் பிறகு யாருக்கும், எப்போதும், என்ன உதவி கேட்டாலும் தான் செய்வது என்று தனக்குள் ஒரு முடிவை எடுத்தாள்.

இது செந்தூரனுக்கு இனிமேல் உதவி தேவையென்றோ அல்லது அவனது குழந்தைக்கு ஒரு உதவி தேவையென்றோ என்பதை மனதில் கொண்டு அவள் எடுத்த முடிவு அல்ல, அது.

செந்தூரனுடன் முன்னர்போல் அளவளாவுவதில் விருப்பம் இருந்தும் நிறுத்திவிட்டிருந்தாள். தன்மேல் அளவற்ற அன்பு வைத்திருக்கும் தனது கணவனையும் எண்ணினாள். எப்படித்தான் நல்ல கணவன் என்றாலும், அளவுக்கு அதிகமாக ஏதும் உதவிகள் செய்ய முற்படும்போது சில வேளைகளில் தேவையில்லாத சந்தேகங்கள் எழவும் கூடும். அதுவும் இப்போது செந்தூரன் தனியே இருக்கிறான்.

அடிக்கடி செந்தூரன் வீட்டிற்குப் போவதையும், அவனது குழந்தையைப் பார்ப்பதையும் வேண்டும் என்றே குறைத்தாள். எத்தனையோ கதைகளைச் செந்தூரனுடன் முன்னர் கதைத்திருந்த போதிலும், “தான் இப்போது திருமணம் செய்யாது இருந்திருந்தால் நிச்சயம் அவளையே செய்திருப்பேன்” என்று சொன்ன வார்த்தைகள் அவள் காதுகளில் இப்போதும் அடிக்கடி ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. தன் மனதில் ஏற்பட்ட ஓர் உணர்வை வெளிப்படுத்திய இந்து, இப்படியான ஒரு நிலை அவனுக்கு ஏற்படும் என்று தெரிந்திருந்தால் எதுவுமே முன்பு கூறியிருக்க மாட்டாள்

தனக்கும் செந்தூரனுக்கும் ஏன் இந்தத் தொடர்பு ஏற்பட்டது? இது நாம் முன் செய்த வினையின் பயனா? முற்பிறப்பு என்பது உண்மையா? அப்படியானால் நமக்கு முற்பிறப்பிலே என்ன உறவு? நாம் என்ன முற்பிறப்பிலே கணவன்-மனைவியாக இருந்தோமா அல்லது காதலர்களாக இருந்து பிரிந்தோமா? இவை எல்லாம் இறைவன் செயலா அல்லது இறைவன் வகுத்த

விதியா? எதுவுமே அவளுக்கு விளங்கவில்லை. என்ன செய்வது என்றும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

செந்தூரன் இருந்த மன நிலையையும் எண்ணினாள். தான் அவனுடன் சகஜமாகப் பழகச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது அதனைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அவளுக்கு அறிவுரை கூறி அவளை நல்வழிப்படுத்தினான். இல்லை என்றால் அவள் வேறு பாதையில் போயிருக்கவும் கூடும். அதற்காக மனத்துள் அவனுக்கு நன்றியும் கூறினாள்.

மேலை நாட்டவர்களில் பலர் தமது துணைவனோ அல்லது துணைவியோ சுகவீனமுற்று இருக்கும்போதோ அல்லது மனவேற்றுமைப்பட்டு இருக்கும்போதோ அல்லது தூரத்தில் இருக்கும் போதோதான் இன்னொருவருடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அதன் விளைவுகள் சிலவேளைகளில் பாரதூரமானவையாகக் கூட இருக்கலாம்.

தனியே செந்தூரனுடன் தான் பேசியது தன் கணவனுக்கு இதுவரை தெரியாது. தெரியக்கூடாது என்றே நினைத்தாள். செந்தூரனும் சொல்லமாட்டான் என்றே எண்ணினாள். அவனுக்கு இது தெரிந்தால் இப்போது இருக்கும் நிலையில் தான் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும் அவனுக்குச் சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்துமல்லவா? ஆனால் இளங்கோ அப்படிப்பட்டவனல்ல என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

கணவன் மனைவியரிடையே பல விடயங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டால்தான் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் ஒருசில விடயங்களைச் சொல்லாமல் விட்டால்தான் நன்மை பயக்கும். அது எவை என்று முடிவெடுப்பது அவர்களின் செயல்களைப் பொறுத்ததே.

இளம் தம்பதியினரிடையே இருக்கும் அன்புப் பிணைப்பு ஆரம்பத்தில் மிகவும் பலமானதாகவே இருக்கும். ஆனால், அது சில வருடங்களின் பின் சிறிது பலவீனமடைந்தே இருக்கும். குழந்தைகளின் வரவும், குடும்பத்தின் பலதரப்பட்ட நிலைமைகளும் இதற்கு ஒரு காரணமாகவும் இருக்கலாம்.

இந்த வேளைகளில்தான் இடையிலே வரும் இன்னொரு வருடைய தொடர்பை, ஆதரவை, அனுதாபத்தை, ஏன் அரவணைப்பைக் கூட சிலர் நாடுகிறார்கள். பேதமை என்றுதான் இதனைக் கூறலாம். மேலை நாட்டவருக்கே இது கூடுதலாகப் பொருந்தும். ஆனால், எம்மவரில் சிலர் அதனைப் பார்த்து அதுதான் நாகரீகம் என்று அவர்களைப் பின்பற்று வதைப் பார்க்கும் போதுதான் மனது சங்கடப்படுகிறது.

தமிழர்களின் சமுதாயப் பிணைப்பு, குடும்பப் பிணைப்பு மிகவும் பலமானது. அது செந்தூரன் போன்றவர்களால் மேலும் பலமடைகிறது.

இந்துவின் எண்ண அலைகள் கரைபுரண்டோடின. இருவருடைய மனங்களும் ஒன்றுபட்டது உண்மைதான். ஆனால், மனம் போன போக்கெல்லாம் போக முடியுமா? உள்ளத்தால் தான் இவர்களிடையே ஒருவித கவர்ச்சி ஏற்பட்டது. அது பின்னர் ஒரு தூய அன்பாக மாறியது. அதற்குமேல் அது நீடிக்க முடியாமல் இப்போது அது தடைப்பட்டு விட்டது. இதுவும் கடவுளின் செயல்தானா?

எம்மையும் அறியாமல் ஒருவித சக்தி எம்மையெல்லாம் வழி நடத்துகிறதே. இதை என்னவென்று அழைப்பது? மாறி மாறி கேள்விக்கணைகள் அவள் இதயத்தைச் சல்லடை போட்டு சலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

செந்தூரனும் அவனது குழந்தை சிந்துஜாவும் தனியே படும் இன்னல்களைப் பார்க்கும்போது அவர்களது வீட்டிலேயே போய் இருந்து அவர்களுக்கு உதவி செய்யலாமா என்று கூட அவளுக்கு எண்ணத் தோன்றியது.

இவையெல்லாம் எம் சமுதாயத்தில் சாத்தியமாகாது. பனைமரத்தின் கீழிருந்து பாலைக் குடித்தாலும் அதனைக் கள் என்றே கருதுவோர் கணக்கற்றோர். யாராவது இருவரையும் இணைத்து ஏதாவது “கட்டுக்கதை” கட்டிவிட்டால் நாளை அவர்களுடைய நிலைமை என்ன?

“தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாரும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு”

என்று அவள் திருக்குறளில் படித்திருக்கிறாள். அவள் படித்தும் முட்டாளாக இருக்க விரும்பவில்லை.

அமைதியாக இருந்த ஒரு நீரோடையிலே ஒரு சிறிய குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஆனால், அது இப்போது மீண்டும் அமைதியாகி விட்டது.

ஒரு காலத்தில் தனது கணவனையும், செந்தூரனையும் தன் வானத்து இரு நிலவுகளாகக் கற்பனை செய்து பார்த்தவளும் இந்துதான். இப்படியாகச் சிலர் எம்மவர்களுள் வாழ்கிறார்களோ இல்லையோ என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. அவள் அறிய விரும்பவும் இல்லை. ஆனால், இந்து இப்போது பழைய இந்து அல்ல.

திருமணம் என்ற பந்தத்தை ஒரு விளையாட்டாக நினைப்பவர்கள்தான் இப்படியான மனச்சபலங்கள் தம்முள்

ஏற்படும்போது மாறிவிடுகிறார்கள். சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள் மக்களை மனிதர்களாக வாழ வைப்பதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டன. இல்லையேல் மனிதருக்கும் விலங்குகளுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

கவியரசு கண்ணதாசன், கவிஞர் வாலி போன்றோர் தாம் இயற்றிய சினிமாப் பாடல்களிலே மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான புல பொன்மொழிகளைப் படைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றை சினிமா என்ற கண்ணோட்டத்தோடு மட்டும் பார்க்காது பொதுவாகப் பார்த்து நல்லவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்துவும் இதே போல்தான், அண்மைக் காலத்தில் தனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களில் நல்லவற்றை மட்டுமே பொறுக்கி எடுத்து அதன்படி நடக்க உறுதி புண்டாள்.

ஒரு பெண்ணுடைய அல்லது ஆணுடைய வானிலே ஒரேயொரு நிலாதான் இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் எந்நாளும் இன்னல்தான். 'ஆழ்கடல் ஆனாலும் ஆயிரம் ஆனாலும் அவரவர் விதிப்படியே.' அப்படித்தான் எல்லோருடைய வாழ்க்கையும் அமைகிறது. அதை மாற்ற யாராலுமே முடியாது. இவர்கள் இருவருடைய வாழ்க்கைகளும் அதற்கு விதிவிலக்குமல்ல.

இவற்றை எல்லாம் ஆமோதிப்பது போல் அப்போது அங்கே வானொலியிலும் "நாயகன் ஒருபுறம்" என்ற அந்தப் பாடல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. ஆமாம்! மணக்கும் வரைதான் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையும் ஒவ்வொரு பூக்கடைகளாக இருக்க முடியும். அந்த மணம் மாறினால் அவை நிச்சயமாக சாக்கடைகள்தான்.

அப்பா

அப்பா அடிக்கடி எங்களைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தவண்ணமே சென்றார். அந்த நீண்ட தெருவழியே சென்று மறையும்வரை பத்து தடவைகளாவது திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு சென்றிருப்பார். அந்தக் காட்சி என் மனதை என்னவோ செய்தது. துக்கம் என் தொண்டையை அடைத்தது. கண்களில் வந்த நீரை மிகவும் சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டேன். ஏனென்றால் அருகே என்னுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த அம்மாவுக்கும், தங்கச்சிக்கும் நான் அப்பாவை நினைத்துக் கலங்குவது தெரியக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.

தங்கச்சி ஜெனாவுக்கு எமது சமுதாயத்தைப் புரிந்துகொள்ள வயதும், அனுபவமும் போதாது. ஆனால் அம்மாவின் மனம் எப்படி இப்படிக் கல்போல் ஆகிவிட்டது? எனக்கு யாரைக் குற்றம் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. அப்படி யார் குற்றவாளி என்று தெரிந்தாலும் அவர்களைக் குறை கூறவும் என்னால் முடியாது. அவர்கள் யார்? என் அப்பாவும், அம்மாவும் தானே! அவர்களுக்குப் புத்தி சொல்ல எனக்கு அனுபவமுமில்லை! தைரியமுமில்லை; என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவுமில்லை. இருவரையும் எப்படி சேர்த்து வைப்பது என்று புரியவுமில்லை.

நாங்கள் இலண்டனுக்கு வந்து இப்போது ஆறு வருடங்கள் தான் ஆகிறது. அப்பாதான் முதலில் இங்கு வந்தார். அம்மாவோடு நானும், தங்கச்சியும், அண்ணாவும், இரண்டரை வருடங்களின் பின் இங்கு வந்து அப்பாவுடன் இணைந்து கொண்டோம். அப்பாவை விட்டுப் பிரிந்து இலங்கையில் இருந்த அந்த இரண்டரை வருடங்களிலும் அம்மா ஒருநாளும் சரியாக நித்திரை கொள்ளவில்லை. ஒருநாளும் தன் வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட்டுக்கூட இருக்க மாட்டார். எந்த நேரமும் கடவுளை வேண்டியபடியேதான் இருந்தார். அப்பா இலண்டனிலே தனியே இருந்து எப்படி கஷ்டப்படுகிறாரோ என்றும், வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடுகிறாரா, நிம்மதியாக இருக்கிறாரா என்றும் தேவையில்லாமல் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார்.

அப்பா பொதுவாக மிகவும் அமைதியானவர் என்றே பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனால் முன்கோபக்காரர். கோபம் வந்தால் மிகவும் பொல்லாதவர். அப்பா தன் பிள்ளைகள் மூவரும் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும், பட்டதாரிகளாக வரவேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறுவார். ஏனென்றால், தான் சிறுவனாக இருந்தபோது தனக்குப் படிப்பதற்கு மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தபோதிலும், வசதிகள் இருக்கவில்லை என்றும், தான் படித்திருந்தால் ஒரு டாக்டராகவோ அல்லது இன்ஜினீயராகவோ வந்திருப்பேன் என்றும் திரும்பத் திரும்பக் கூறுவார். அதற்கு அம்மா அவர் படிக்காது விட்டதற்காக ஒரு நொண்டிச்சாட்டுச் சொல்கிறார் என்று நகைச்சுவையாகக் கூறுவார்.

அம்மா, அப்பாவோடு அதிகமான விடயங்களில் ஒத்துப் போவார். அத்தோடு, புதிய புதிய சாப்பாட்டு வகைகள் செய்து தருவதுபோல், இந்த நவீன உலகிலே, புதிய புதிய காரியங்களைச் செய்து பார்ப்பதிலும் மிகவும் ஆர்வமுடையவர்.

தாய்நாட்டிலே நிகழும் உரிமைப் போராட்ட நிகழ்வுகளால் தான் நாங்களும் புலம்பெயர வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டது. எம்மைப்போல் இப்படியாக இடம் பெயர்ந்தவர்கள் பல ஆயிரம். எத்தனையோ இன்னல்களை அடைந்து, எத்தனையோ ஆயிரம் பெறுமதியான பொருள், செல்வங்களை இழந்து, எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த வீடு, நிலங்களைப் பிரிய எள்ளளவேனும் பிரியமில்லாமல் பிரிந்து, உலகின் பல பாகங்களிலும் சிதறி வாழ்கின்றார்கள்.

இன்னும் எத்தனையோ ஆயிரம்பேர் பெற்றோர்களையும், பெற்ற பிள்ளைகளையும், உடன்பிறந்த சகோதரர்களையும், உற்றார் உறவினர்களையும் ஆங்காங்கே சிதறவிட்டு, பல ஆண்டுக் காலமாக கண்ணீர் வடித்த வண்ணம், கனக்கின்ற இதயங்களோடு காலங் கழிக்கிறார்கள். உலக வாழ்க்கையே வெறுத்து, உடல் என்ற கூட்டுக்குள்ளே ஊசலாடுகிற உயிரை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, எதிலுமே விருப்பின்றி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன செய்வது? இது விதியா அல்லது காலம் செய்த சதியா அல்லது நாம் எல்லோரும் செய்த பழியா? பலருக்கு இதற்கு விடை தெரியாது. விடை தெரிந்தாலும் எதுவும் செய்ய முடியாது. பலருக்கு எதுவும் செய்யவும் தெரியாது; இயலாது.

இலண்டனில் வாழ்பவர்களுக்கு மட்டுமல்ல; வேறு பல வெளிநாடுகளில் வாழ்பவர்களுக்கும் இப்போது எமது தாய்மண்ணிலும், தமிழ் மொழியிலும் தாளாத பக்தியுண்டு. நெருங்கிய உறவினரைப் பிரிந்து இருக்கும் போதுதான் அவர்களின் மேல் உள்ள அன்பும் பாசமும் அதிகமாக இருக்கும். கைக்கு ஒரு பொருள் கிடைக்காது என்று தெரிந்த பின்தான் அதன்மேல் ஆசையும், அதனைப் பெறவேண்டும் என்ற

ஆர்வமும் அதிகமாக இருக்கும். இதுதான் இயற்கை. ஆனால் தாய்மண்ணில் இருந்து வந்த சிலர் அதனைப் பற்றிய எந்த விதமான சிந்தனைகளும் இல்லாமல் வாழ்வதையும் நாம் காண்கிறோம்.

ஆனால், நாங்கள் அப்பாவைப் பிரிந்து இருந்தபோது அவர்மேல் இருந்த பாசம், அவருடன் மீண்டும் சேர்ந்தபோது குறைந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. எம் தமிழர்கள் குடும்பப் பிணைப்பில் மிகவும் அக்கறையுள்ளவர்கள். அதிலும் பெரும்பாலானோர் எங்கிருந்தாலும், தம் பிள்ளைகளை நன்றாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆவலுள்ளவர்கள். அதற்காக எவ்வளவு பணத்தை வேண்டுமானாலும் செலவழிக்கவும் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

இந்த வகையில்தான் அப்பாவும் அண்ணாவை படிப்பில் கூடிய கவனம் செலுத்துமாறு இடைவிடாது வற்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தார். ஆனால், நானும் தங்கை ஜெனாவும் பெண்கள். நாம் படிக்காது விட்டாலும் யாருக்காவது எம்மைக் கட்டிக்கொடுத்து விடலாம். ஆண்பிள்ளை என்றால் கட்டாயம் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். அப்போது தான் பின்னால் நன்றாக வாழலாம். இது அப்பாவின் நம்பிக்கை மட்டுமல்ல, எம் தமிழர் பலரிடம் பரவலாக இருக்கும் ஒரு கொள்கை.

அண்ணாவிடம் அம்மாவின் குணம்தான் அதிகமாக இருந்தது என்று கூறலாம். ஏனென்றால், புதிய புதிய அனுபவங்களை அனுபவிக்கத் துடிக்கும் ஓர் இளைஞனாகவே அண்ணா இருந்தார். ஆனால், அப்பாவின் கண்டிப்பிற்கு மிகவும் பயந்தவர்.

அப்பா அதிகம் படிக்காதபடியால் அவரால் நல்ல வேலை பார்க்கவும் முடியவில்லை. இங்குள்ள ஒரு கடையிலே குறைந்த சம்பளத்தில்தான் வேலை செய்தார். அம்மாவிற்கு வேலை செய்ய

விருப்பமே இல்லை. ஆனாலும் அப்பா எங்களுக்கு எவ்வித குறைகளுமே வைக்கவில்லை. அம்மாவிற்குச் சமையலுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் தொடங்கி, அண்ணாவின் “ரியூசனுக்கு” வேண்டிய பணம் எல்லாம் எப்படியோ கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

அண்ணாவும் “ஜி.சி.இ” வரை ஒழுங்காகப் படித்துக் கொண்டதான் வந்தார். ஆனால் எந்நேரமும் படிப்பிலே இருக்கக்கூடாது என்று அம்மா, அண்ணாவை வார இறுதி நாட்களில் எமது தமிழ் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, “கிரிக்கெட்” விளையாட அப்பாவின் அனுமதி பெற்று அனுப்பிவைத்தார். அப்பாவிற்கு அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை. ஆனால், அம்மாவை மீறவும் விருப்பமில்லை. அரை மனத்துடனேயே சம்மதம் தெரிவித்தார்.

“புதுமைக்கு வண்ணான் பறை தட்டி வெளுப்பான்” என்பது போல ஆரம்ப நாட்களில் அண்ணா, அப்பா குறித்த நேரத்திற்கெல்லாம் வீட்டிற்கு வந்துவிடுவார். ஆனால், நாட்கள் செல்லச் செல்லத் தாமதமாக வர ஆரம்பித்தார். கேட்டால் பல காரணங்கள் கூறுவார்.

அம்மாவும் அதற்கு அனுசரணையாக இருந்தார். “அவங்கள் வயதுக்கு வந்த பிள்ளையள். எங்கள் ஊர் மாதிரி இங்கை இருக்க முடியாது” என்று பட்டும் படாமலும் அப்பாவிடம் சொல்வார். அப்பாவும் கேட்டும் கேளாததுபோல் இருந்து வந்தார். ஆனால் எதனையும் முனையிலேயே கிள்ளிவிட வேண்டும் என்பதே அவரது கொள்கை. தவறுகளை உடனுக்குடன் தடுக்காமல் விட்டுப் பின்னர் அவை தலைக்குமேல் வந்துவிட்டால் நாம் வெளியில் தலைகாட்ட முடியாது என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

ஒருநாள் அண்ணா இரவு பத்து மணி ஆகியும் வீட்டிற்கு வரவில்லை. அப்பாவிடமிருந்து அண்ணாமேல் சரியான கோபம். எல்லோரும் எங்கள் அறைகளுக்குள்ளேயே இருந்தோம். கைகள் புத்தகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும், எமது கவனம் எல்லாம் எப்போது வாசல் கதவு திறக்கும் என்றவண்ணமே எதிர்பார்த்திருந்தது.

திடீரென்று வாசல் கதவு திறந்த சத்தம், நான் என் அறையினுள் இருந்தபோதே கேட்டது. மறுகணம் அப்பாவின் உரத்த குரல்: “இப்போது என்ன நேரம்? எங்கே இவ்வளவு நேரமும் போய்விட்டு வருகிறாய்?” இரண்டு கேள்விகள்தான். அண்ணா பதில் கூறுமுன்பே, அண்ணாவின் கன்னத்தில் படார் என்று அப்பாவின் கை பதிந்தது. அண்ணா எதுவும் கூறாது, தனது அறைக்குள் சென்று கதவை மூடிக்கொண்டு படுத்துவிட்டார். அப்பா கன்னத்தில் அடித்ததும் சிறிது கோபம். ஆனால், அண்ணாவை வீட்டு வாசல்வரை அழைத்து வந்த நண்பர்கள் முன்னிலையில் அடித்ததுதான் அண்ணாவிடமிருந்து மிகவும் வெட்கமாக இருந்தது.

தாய்நாட்டில் இருந்தபோது சிறுபிள்ளைகள் ஏதாவது தவறு செய்தால் அப்பா அம்மா மட்டும் அல்ல, அடுத்த வீட்டுக்காரர் கன்னத்தில் அடித்தால் கூட ஏன் என்று யாரும் கேட்க மாட்டார்கள். அது அவரைத் திருத்துவதற்குத்தான் அப்படி அடித்தார்கள் என்று கூறுவார்கள். ஆனால், இலண்டனில் அப்படி யாரும் செய்ததாக நான் கேள்விப்படவில்லை. இந்நாட்டின் சட்டங்களும் அதற்கு இடம் கொடுக்காது?

அண்ணா அன்று உணவுகூட உண்ணவில்லை. அண்ணாவைப் பார்த்து அம்மா, அம்மாவைப் பார்த்து அப்பா, அவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து நானும் என் தங்கையும்; இப்படி அன்று வீட்டில் யாருமே உணவு உண்ணவில்லை. அண்ணாவுக்கு இது தெரிந்தும், அப்பாவின் மேல் உள்ள

கோபத்தினால் எங்கள் எல்லோரையும் அன்று பட்டினி போட்டுவிட்டார்.

அன்றிலிருந்து அப்பா அண்ணாவுடன் நேரடியாகக் கதைப்பதைக் குறைத்துக் கொண்டார். அம்மாதான் இருவருக்கும் இடையில் ஒரு செய்தித்தாள்போல் இணைப்புக்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பா நேரடியாகக் கதைப்பதைக் குறைத்தது அண்ணாவிடமிருந்து இன்னும் சிறிது தைரியத்தைக் கொடுத்தது. அந்த நிகழ்விடமிருந்து முன் எப்போதும் வெளியே போகும்போது அப்பாவிடம் “அப்பா, நான் போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று கூறிச்சென்ற அண்ணா, இப்போது அப்பாவின் உத்தரவு இல்லாமல் செல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார். தாமதமாக வரவும் ஆரம்பித்தார்.

முன்கோபக்காரரான அப்பா, அண்ணாவுடன் முன்புபோல் கதைத்திருந்தால் இப்படியொன்றும் பாரதூரமான நிகழ்வுகள் நடக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காது என்பதும் எனது எண்ணம். மனத்தில் இருக்கும் பாரங்களைக் குறைப்பதற்கும், ஒருவரோடு ஒருவர் கொண்டுள்ள மனவேறுபாடுகளைத் தவிர்ப்பதற்கும் அவர்களிடையே உள்ள பேச்சுத் தொடர்புகள், உரையாடல்கள், ஆறுதல் வார்த்தைகள் எவ்வளவோ முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

இன்று உலகில் உள்ள எத்தனையோ நாடுகளில், பேரினவாத அரசுகள், பேதங்களை உண்டுபண்ணி, பல ஆண்டுக் காலமாக போரினை நிகழ்த்திக் கொண்டு இருக்கின்றன. இவற்றைப் பேச்சுவார்த்தைகளினால் தீர்க்க வழி இருந்தும், தீர்க்க விரும்பாமல் பெருந்தொகையான பணத்தை விரயமாக்கிக் கொண்டு இருப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இவையெல்லாம் அப்போது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் அப்பாவிடம் நான் இவற்றைக் கட்டாயம் எடுத்துக் கூறியிருப்பேன்.

எந்தவொரு காரியத்தையும், அது இலகுவானதாக இருக்கலாம் அல்லது கடினமானதாகவும் இருக்கலாம், நன்மை தரக் கூடியதாக இருக்கலாம், தீமை தரக்கூடியதாகவும் இருக்கலாம், அதனை முதல்முறை செய்வது சிறிது கடினமானதாகவும் இருக்கலாம். முதலில் செய்யும்போது அதிசயத்துடன் பார்ப்பவர்கள், தடுப்பவர்கள் கூட, மறுமுறை செய்யும்போது சிலவேளை ஏனென்று கூடக் கேட்க மாட்டார்கள்.

அப்பாவிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் சென்றுவந்த அண்ணா, அவரின் கண்டிப்புக்களையும் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் தட்டிக்கழிக்க ஆரம்பித்தார். இதற்கெல்லாம் மறைவிலே உறுதுணையாக இருந்தவர் அம்மாதான். அம்மாவின் ஆதரவு இருக்கிறது என்ற துணிவிலேதான் அண்ணா அப்பாவிடம் ஏவை விருப்பம் இல்லாது இருந்ததோ அவற்றையெல்லாம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஒழுங்காகப் படிப்பதில்லை. ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்குச் செல்வதில்லை. அடிக்கடி வெளியே செல்வார், ஆனால், நேரத்திற்கு வீட்டிற்கு வருவதேயில்லை. முன்பு தொலைபேசியே எடுக்காத அண்ணா, இப்போது மணிக்கணக்காக நண்பர்களுடன் தொலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

அப்பா என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை, அண்ணாவின் விடயத்தில் எவ்விதத்திலும் தலையிடாது சற்று விலகியே இருந்தார். ஏனென்றால் அண்ணா, அம்மாவின் செல்லப்பிள்ளை. ஆரம்பத்தில், அம்மாவைக் கொண்டு அண்ணாவைத் தன்வழிக்குக் கொண்டுவரவே முயற்சி செய்தார். ஆனால், நாட்கள் செல்லச் செல்ல அம்மா அண்ணாவின் வழிக்கே எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டார்.

வீட்டிலுள்ள திடீர்ப் பிரச்சினைகளினால் அப்பாவின் வேலையிடத்திலும் பிரச்சினை. ஒழுங்காக வேலைக்கும்

செல்வதேயில்லை. சென்றாலும் அவரால் அங்கு முழுதாகக் கவனம் செலுத்தவே முடியவில்லை. கடை முதலாளி பலமுறை எச்சரித்தபின் ஒரு நாள் அவரை வேலையிலிருந்தும் நிறுத்திவிட்டார்.

ஆனால், அப்பாவின் நண்பர் ஒருவரின் உதவியுடன் அப்பாவிடம் ஒரு “பெற்றோல் நிலையத்தில்” வேலை கிடைத்தது. ஆனால் அது இரவு வேலை. மாலையில் சென்றால் அப்பா காலையில்தான் வீட்டிற்கு வருவார். சமீபகாலப் பிரச்சினைகளினால் மனம் சிறிது சங்கடப்பட்டிருந்த அப்பாவிடம், இரவு வேலைகளில் வீட்டில் அவர் விரும்பாதவற்றை அண்ணா செய்யும்போது அவற்றைக் காணாது இருப்பதையே விரும்பினார். அதிலே தற்காலிகமான சிறிது நிம்மதியையும் அடைந்தார் என்றே கூறவேண்டும்.

அப்பாவால் அந்த இரவு வேலையைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியவில்லை. மனம் களைத்து இருந்ததினாலோ என்னவோ, அவர் உடலும் அவரோடு ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட்டது. சிறிது காலத்தில் அவர் அந்த வேலையையும் விட்டுவிட்டார்.

ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள் இருந்த எமது வீடு, சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே சிறிது குழப்பம் அடைந்தது போல எனக்குள் ஓர் உணர்வு தோன்றியது. இலண்டனிலே வேலையற்றவர்களுக்கு அரசாங்கம் வழங்கும் சகல ஊதியங்களும், சலுகைகளும் சிலருக்கு அவர்கள் வேலை செய்து பெறும் ஊதியத்தைவிட அவ்வளவு வித்தியாசம் இல்லாது இருப்பதனால் ஒரு சிலர் வேலை செய்வதை விரும்புவதே இல்லை. இதனால் காலப்போக்கில் சோம்பேறிகளாகி, சமுதாயத்திற்கே அவர்கள் ஒரு பாரமாகி விடுவதாகவே பலரின் எண்ணம்.

“சிரித்து வாழ வேண்டும், பிறர் சிரிக்க வாழ்ந்திடாதே; உழைத்து வாழ வேண்டும், பிறர் உழைப்பில் வாழ்ந்திடாதே.”

பொருள் நிறைந்த இந்தப் பாடலின் வரிகள் பொன்மொழிகள். சிறிய ஊதியம் பெற்றாலும் தன் கைகளால் உழைத்து வாழ்வதில் உள்ள மனத்திருப்தி, மகிழ்ச்சி, எவ்வளவு விலை கொடுத்தாலும் வராது.

ஒரு நாள் இரவு ஒன்பது மணி இருக்கும்; அண்ணா வெளியிலிருந்து வந்தார். அவர் வரும்போதே மதுபான நாற்றம் அடித்தது. அப்பாவிற்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிட்டது. அண்ணாவின் செய்கைகளை அப்பா பொறுத்துப் பொறுத்து அலுத்து விட்டிருக்க வேண்டும்.

அவரால் இனியும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையை அவர் அடைந்திருக்க வேண்டும். எதுவுமே பேசாமல் அண்ணாவின் கன்னத்தில் பலமாக இரண்டு அடிகள் “பளார், பளார்” என்று போட்டுவிட்டார். அத்தோடு மட்டும் நின்று விடாது தொடர்ந்து இருவருக்குமிடையில் வாக்குவாதமும் ஏற்பட்டது.

அப்பாவிற்குக் கோபத்தினால் அவர் உடம்பெல்லாம் படபடத்தது. அண்ணாவை நன்றாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும், பட்டதாரியாக்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த அவரது மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் அன்றோடு இடிந்து தரைமட்டமாகின.

அண்ணா முன்பெல்லாம் யாரையும் எதிர்த்தே பேசமாட்டார். அவருக்குக் கிடைத்த சில புதிய நண்பர்களின் தூண்டுதலால், அப்பாவை எதிர்க்க ஆரம்பித்தார். இது இலண்டன். இலங்கையில் வாழ்ந்ததுபோல் இங்கு வாழ முடியாது என்றும், இங்கே இளைஞர்களாக இருக்கையில் அனுபவிக்க வேண்டியவை ஏராளமாக இருக்கின்றன. ஆனால் பெற்றோர்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்தால் இவை

எல்லாவற்றையும் இழக்க வேண்டிவரும் என்றும் அவர்கள் அறிவுரை கூறினார்கள். அவற்றில் ஒன்றுதான் இந்த மதுப் பழக்கம்.

இங்கு பதினெட்டு வயதானால் சிறுவர்கள் “பெரியவர்கள்” ஆகிவிடுவார்கள். அப்பா 'இங்கு வந்த நாள் தொடக்கம் வீட்டில் மது அருந்தியதை நான் பார்த்ததே இல்லை. ஏதாவது பிறந்த தின விழாக்கள் அல்லது ஏதாவது “பார்ட்டிகள்” என்று போனால் மட்டும் சிறிது போட்டுக் கொள்வார். ஆனால் தாயகத்திலிருந்து இங்கு வந்த சில இளைஞர்கள், மதுப்போத்தல் உடன்தான் அதிக நட்பு வைத்திருப்பார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அண்ணாவிற்கும் அப்படிப்பட்ட சில நண்பர்களுடைய தொடர்புகள்தான் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

இருவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட வாக்குவாதம் பெரிய சத்தமாக வெடித்தது. அம்மாதான் இருவருக்கும் இடையில். ஆனால், அண்ணா பக்கம்தான் சார்வாகப் பேசினார். அப்பாவுக்கு அது இன்னும் கோபத்தைக் கூட்டியது. “நீ கொடுத்த இடம்தான் அவன் இப்படி யாருக்குமே அடங்காமல் திரிகிறான்” என்றார் அப்பா. அடுத்து அம்மாவின் கன்னத்திலும் அப்பாவின் கை பதிந்தது. அம்மா இதனை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. நாங்கள் யாருமே இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. தங்கையும் நானும் ஒவென்று அழுதோம். அடுத்து என்ன நடக்கப்போகிறது என்று அறியாதவர்களாக எமது அறையினுள் ஓடிச் சென்று கதவை மூடினோம்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வாசல் கதவு மணி அடித்தது. இரண்டு பொலிஸ் அதிகாரிகள் உள்ளே நுழைந்தனர். அப்பாவிற்கு என்ன நடக்கிறது என்று தெரியவில்லை. அவர் பொலிஸ் அதிகாரிகளை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. அதிர்ச்சி ஒருபுறம், அதிர்ச்சி கலந்த பயம் இன்னொருபுறம்.

அவர்கள் அப்பாவிடம்தான் ஏதோ கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் அம்மாவிடமும், அண்ணாவிடமும் தனித் தனியேயும் பேசினார்கள். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அப்பாவைத் தங்களுடன் வரும்படி அழைத்தார்கள். அப்பா அதிர்ந்து போனார். என்ன நடக்கிறது என்பதனை அறியமுன்னரே அவர்கள் அப்பாவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் தமது வண்டியில் ஏற்றி, பொலிஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

அம்மாவும், அண்ணாவும் எதுவுமே பேசவில்லை. மௌனமாகவே இருந்தார்கள். எனக்கு அப்போது எதுவும் விளங்கவில்லை. அப்பா தம்மை அடித்துவிட்டார் என்று, அம்மாதான் தொலைபேசியில் பொலிஸ் அதிகாரிகளுக்குப் புகார் செய்தார் என்று பின்னர்தான் தெரிந்துகொண்டேன்.

அப்பா சில தினங்களாக வீட்டிற்கு வரவேயில்லை. அம்மாவும், அண்ணாவும் அடிக்கடி வெளியே சென்று வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பாவைப் பற்றி பொலிஸ் அதிகாரிகளிடம் என்ன சொன்னார்கள் என்று எதுவுமே தெரியாது. தங்கை ஜெனா, அப்பா எப்போ வருவார், வருவார் என்று அம்மாவை அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

அம்மாவும் ஏதாவது சாட்டுக்கள் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். ஆனால் அப்பா இனிமேல் எங்களுடன் முன்பு இருந்தது போல் குடும்பமாக, ஒன்றாக இருக்க மாட்டார் என்று அம்மா பட்டும் படாமலும் கூறியதைச் சில தினங்களின் பின்பே தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கு நெஞ்சமெல்லாம் ஏதோ செய்தது. அப்பா இல்லாத வீடு, ஓர் அமங்கலமான வீடாகவே எனக்குப் பட்டது. தங்கையும் அழுதாள். அதைத் தவிர எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. எது நல்லது, எது கெட்டது என்று அறிந்து அறிவுரை சொல்ல வழியும் தெரியவில்லை. எங்களுக்கு வயதும் போதவில்லை.

இங்குள்ள “சோசியல் சேவிஸஸ்” இப்படியாகக் குடும்பத்தில் ஏதாவது பிரச்சினைகள் என்றால், அந்தப் பிரச்சினைக்குள்ளானவர்களை உடனே பிரித்து வைத்துவிடுவார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் அவர்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்கவிடாது எட்டவே இருக்க வேண்டும் என்று சில விதிமுறைகளையும் வகுத்து விட்டிருப்பார்கள். இதே கதிதான் அப்பாவுக்கும் ஏற்பட்டது.

எமது சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரை இப்படிப் பிரிந்து வாழ்வது என்பது மிகவும் கடினமானது. நெருங்கிய குடும்பமாகவே நாம் வளர்க்கப்படுகிறோம். பெற்றோர் - பிள்ளைகள், கணவன்-மனைவி, சகோதர-சகோதரிகள் மற்றும் எல்லோரிடையுமுள்ள இறுக்கமான பிணைப்பு, பாசம், குடும்பப் பற்று இவையே நாம் இறுதிவரை ஒன்றாக இருப்பதற்கான ஒரு முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது.

ஆனால், இங்கு வந்த சிலர் அவற்றையெல்லாம் மறந்து, இந்த நாட்டின் சட்டவிதிகளிலுள்ள, எமது சமுதாயத்திற்குப் பொருந்தாத விதிகளைச் சாதகமாக்கி நடப்பதை ஒரு நாகரீகமாகக் கொள்கிறார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன். எம் நாட்டில் விவாகரத்து என்றால் விரல் விட்டு எண்ணலாம். ஆனால், இங்கே எத்தனை ஆயிரம், ஆயிரம்!

பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பு அதிகம் தேவையென்றோ என்னவோ, அவருக்குச் சாதகமாகவேதான் அநேகமான முடிவுகள் இருக்கும். பெண்கள் நினைத்தால், வேண்டுமென்று சில குற்றச்சாட்டுக்களை மற்றவர்கள்மீது திணிக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. அவற்றை சில வெளிநாட்டவர் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் நான் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். இல்லையென்று நிரூபிக்க முடியாத குற்றச்சாட்டுக்கள். ஆனால், எம்மவர்களும் அப்படிச் செய்தார்களோ என்று எனக்குத் தெரியாது.

அப்பா வீட்டிலிருந்து வெளியேறும்படி உத்தரவிடப்பட்டார். அவர் வீட்டிற்கு வரவேண்டுமாயின் அனுமதி பெற்றுத்தான் வரவேண்டும். அவர் பெற்ற பிள்ளைகளைப் பார்க்க வேண்டுமாயின்கூட அனுமதி பெற்றுத்தான் பார்க்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, அவர் எங்களைப் பிரிந்திருந்தாலும், தனது மனைவி, பிள்ளைகளுக்கான பராமரிப்புக்கான பணத்தையும் அவர் கொடுத்தாக வேண்டும்.

அவர் எங்கோ தனி அறையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்பாவைப் பிரிந்திருக்கும் கொடுமையை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. அம்மாவும் ஏதாவது சாட்டுக்கள் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள். ஆனால், அம்மாவின் போக்கு எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. அப்பாவைப் பற்றி பெரிதளவு அவர் கவலைப்பட்டதாகவே எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்பா வீட்டிலிருந்தபோது அம்மாவின் தேவைகளுக்கு அவ்வப்போது பணம் கொடுப்பார். ஆனால், இப்போது எமக்கு அரசாங்கத் தாரால் வழங்கப்படும் சலுகைகள் எல்லாம் அம்மாவின் பெயருக்கே வரத்தொடங்கின.

புதிய வாழ்க்கை முறைகள், புதிய பொறுப்புக்கள், புதிய அனுபவங்கள். அம்மா இவற்றால் கலங்கவில்லை. இருக்கும் இந்த ஒரு வாழ்க்கையிலே, இருக்கும் இன்பங்களையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று முன்பு அம்மா அடிக்கடி கூறுவார். இப்போது அவை எல்லாம் ஒரு விநோதமான முறையில் கிடைத்தபோது, அம்மாவின் முகத்தில் சிறு ஆனந்தரேகை தவழ ஆரம்பித்ததாகவே எனக்குப் பட்டது. அவரை என்னால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

தாயகத்தில் இருந்தபோது பார்த்த அம்மாவிற்கும், இப்போதைய அம்மாவிற்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு. சிலருடைய மனம், இடம், காலம், சந்தர்ப்பம் இவற்றைப்

பொறுத்து எவ்வளவு சலபமாக மாறுகிறது என்பதை அம்மாவின் போக்கிலிருந்து அறிந்து கொண்டேன்.

காலம் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. என்னதான் நடந்தாலும், இந்தக் காலம் என்பது ஒரு நாளும் நிற்காது. சென்ற காலத்தைத் திரும்பப் பெறவும் யாராலும் முடியாது. என்ன விலை கொடுத்தாலும் திரும்பக் கிடைக்காது. இதனால்தான் காலம் பொன்னானது என்று சொன்னார்களோ என்னவோ.

இப்போது அண்ணா பாடசாலைக்குப் போகாது நின்று விட்டார். இங்கு படித்தவர்களைவிட, படிக்காதவர்கள் நன்றாக உழைக்கிறார்கள், வசதியாக வாழ்கிறார்கள் என்று உதாரணங்கள் காட்டினார். எங்கோ ஒரு வேலை கிடைத்து விட்டதாகவும் கூறினார்.

சிறுபிள்ளைகள் ஒரு சிறு தொகையைக் கண்டாலும், அது அவர்களுக்குப் பெரிய தொகையாகவே தோன்றும். அனுபவ மில்லாத வயதிலே கையில் கிடைக்கும் சிறுதொகைப் பணம் அண்ணாவிற்குப் பெரிய தொகை போன்று படுவதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

இங்கு பெற்றோருடன் இருக்கும்போது உணவுக்கோ, உறைவிடத்திற்கோ பிள்ளைகளிடமிருந்து பெற்றோர் பணம் கேட்க மாட்டார்கள். இது எம் தமிழ்ப் பண்பாடுகளில் ஒன்று. பிள்ளைகள் பணம் கொடுத்தால் சில பெற்றோர்கள் வாங்கிக் கொள்வார்கள். இது அப்பெற்றோர்களின் நிலை, சூழல், தகுதியையும் பொறுத்தது.

சில மாதங்கள் எப்படியோ கழிந்தன. அண்ணாவின் “சுதந்திரம்” இப்போது வீட்டில் அதிகரித்து விட்டது. அடிக்கடி புதிய நண்பர்கள் வர ஆரம்பித்தார்கள். பாட்டும், கூத்தும், கும்மாளங்களும் அதிகரித்தன. “பூனையில்லா வீட்டில் எலிகளுக்குக் கொண்டாட்டம்” என்பதுபோல, அம்மாவால்

அவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கட்டுப்படுத்தவேயில்லை என்றம்கூடச் சொல்லலாம்.

அண்ணாவுக்குக் கையில் சிறிதளவு காசைக் கண்டவுடன் தன்னை யாரும் இனி அசைக்க முடியாது என்றொரு போலித் துணிச்சல் அடைந்ததாகவும் எனக்குப் பட்டது. முதல் சம்பளம் கிடைத்தவுடன் விதம் விதமான ஆங்கில "சி.டி."க்களும் விலையுயர்ந்த "ரெயினேஸ்"களும் வாங்கி வந்தார். அழகாக இருந்த தலைமயிரை அடியொட்ட மொட்டையாக வெட்டி வந்தார். கேட்டால் அதுதான் இப்போதைய "ஸ்ரையில்" என்றார்.

எந்த "மது" அப்பாவின் கோபத்தைக் கூட்டி, அண்ணாவுடன் உறவு முறிவை ஏற்படுத்தியதோ, அந்த மதுபானங்களை அண்ணா வாங்கி வந்து வீட்டிலேயே வைத்துக் குடிக்க ஆரம்பித்தார். சிலவேளைகளில், அண்மைக்காலங்களில் நடப்பவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கையில் நான் காண்பது கனவோ என்கூட எண்ணத் தோன்றும்.

மறுகணம் என்ன நிகழும் என்று அறியாத மனித வாழ்க்கை; தட்டிவிட்டால், முழுதாக உடைந்துவிடும் கண்ணாடி போன்ற மனித வாழ்க்கை. அமைதியாக இருந்த எமது வீட்டில் புயல் அடித்து ஓய்ந்ததுபோல் ஓர் உணர்வு. இதனை விதி என்பதா? வினை என்பதா? ஆயிரம் கேள்விகள் என்னுள் அடிக்கடி எழுந்தன. எல்லாம் விடை காணமுடியாத கேள்விகள்.

அப்பா எம்முடன் இருந்தபோது எல்லாச் செலவுகளுக்குமாக அப்பா எவ்வளவு சிரமப்பட்டார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்போது தனக்குப் பணம் கைநிறைய வருகிறது என்றும், இனிமேல் தனக்கு அப்பாவின் ஆதரவு தேவைப்படாது என்றும் அம்மா கூறுவதைக் கேட்கும்போது, அம்மாவை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவேயில்லை. இடையினிலே வந்த புது சுகத்தினிலே அம்மா இன்பம் கண்டார். இதுதான் வாழ்க்கையென்று அம்மா அங்கலாய்த்தார்.

எதிர்காலத்தில் இந்த நிலைமை நிச்சயம் மாறும். பிள்ளைகளாகிய எமக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை அமையும்போது, அம்மா இப்போதுபோல் இருக்க முடியுமா? எப்படியான கணவன் எமக்கு வருவார் என்றோ, எப்படியான மனைவி அண்ணாவிற் கு அமைவார் என்றோ யாராலாவது கூறமுடியுமா? பெற்ற பிள்ளைகள் தமக்கென்றொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு தனியாகப் போகும்போது, தாய்க்குத் துணை தந்தைதான். இவை எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் பொருந்துபவைதானே! இங்கு வயோதிகத் தம்பதிகள் அன்பாக, ஒன்றாக, ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடி வீதியோரமாகப் போவதைப் பார்க்கும்போது ஆசையாக, மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். எனது பெற்றோரும் இப்படியாக ஒரு காலத்தில் செல்வார்களா? இப்போது இருக்கும் நிலையில் அது சாத்தியமா? என் எண்ண அலைகள் எங்கெல்லாமோ செல்ல ஆரம்பித்தன.

ஒரு நாள் பாடசாலையிலிருந்து வரும்போது வீட்டில் ஒரே அமர்க்களம். தங்கை ஜெனா வயதிற்கு வந்துவிட்டாள். சந்தோஷமான காரியம்தான். ஆனால், அப்பா இல்லாத வீட்டில் இது என்னவோ சோகமாகவே எனக்குப் பட்டது. அப்பாவிற் குச் சொல்லி அனுப்பக்கூட அம்மாவிற் கு விருப்பம் இல்லை. ஒரு சிலர் அறிவுரைகள் கூறியபோதும் அம்மா அசையவில்லை. அப்பா இதனை அறிந்தவுடன் தங்கைக்கு, தன்னாலியன்ற அளவு சிறிது பணம் அனுப்பி வைத்தார். ஆனால், அம்மா அதனை வாங்க வேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டார்.

தங்கை ஜெனா, தன் இந்தப் “பூப்புனித நீராட்டு விழா”வை இங்கு மற்றவர்கள் செய்வதுபோல் பெரிதாகச் செய்ய வேண்டும் என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. அப்பாவையும் அம்மாவையும் இதே சாட்டாக வைத்து ஒன்றாக்கலாம் என்ற நப்பாசையும்தான். காலங்காலமாக ஒற்றுமை இல்லாமல் இருப்பவர்களை

இணைப்பது ஒன்று நல்ல காரியங்கள் அல்லது துயர வேளைகள்தானே!

இப்போது எம்நாட்டவர்கள் இங்கே எண்ணிக்கையில் அதிகமாகிவிட்ட காரணத்தால் அநேகமாக எல்லோரும் சிறிய விழாக்கள் என்றால்கூட மண்டபங்களிலேதான் செய்கிறார்கள். அதேபோல் நாமும் செய்ய வேண்டும் என்றே நானும், தங்கையும் கூறினோம். அம்மா பிடிவாதமாக வீட்டிலேயேதான் அதனைச் செய்யப் போவதாகக் கூறினார். ஏனென்றால் அப்பாவை அன்று வரவிடாது தடுப்பதற்கு இது ஒரு தந்திரம் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

இவற்றைக் கேள்வியுற்ற அப்பா தான் எங்கு வைத்தாலும் வரமாட்டேன் என்று சொல்லியனுப்பினார். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது அம்மாவுக்கு யாரோ இரகசியமாக அறிவுரைகள் கூறுகிறார்களோ என்றுகூட என்னால் எண்ணத் தோன்றியது. ஆனால், தங்கையின் ஆசையில் திரைவிழுந்தது. எவ்வித சலனமுமின்றி எமது வீட்டிலேயே பூப்புனித நீராட்டு விழா நடந்தது. இது எனக்கு மேலும் மனவேதனையைக் கொடுத்தது.

அம்மா ஏன் இப்படி மாறினார்? இப்படி ஆயிரம் தடவைகள் இந்தக் கேள்வியை என்னிடமே நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், எனக்கு அதற்கு விடை தெரியவில்லை.

ஐந்துக்கு ஒன்று என்ற விகிதத்தில் விவாகரத்துக்கள். இங்குள்ளவர்களில் பலர் திருமணம் என்பதற்கு அர்த்தம் ஏதுமில்லாமலே வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். இவற்றைப் பார்க்கும்போது, எம்மவர்களும் அவர்களைப் பார்த்து அவர்கள் செயல்களைப் பின்பற்றுகிறார்களோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இரண்டு கலாச்சாரங்கள், சமுதாயங்கள் இணையும் போதுதான் எம்மவரில் சிலர் அதனிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அல்லல்படுகிறார்கள். அம்மா தன் பெற்றோருக்கு ஒரே பெண். மிகவும் செல்லமாக வளர்ந்தவர். தன் பெற்றோர் தன்னை ஒருபோதும் அடித்ததே இல்லையென்றும், அப்பா தன்னைக் கைநீட்டி அடித்ததை தான் ஒருநாளும் மன்னிக்க மாட்டேன் என்றும் சிலதடவை கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அம்மாவின் அடிமனத்திலிருந்து அந்த வார்த்தைகள் வந்ததாக நான் எண்ணவில்லை. எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காத ஒரு பேதைப் பெண்ணாகவே அவர் தோன்றினார்.

எமது சமுதாயத்திலே கணவன்-மனைவி சண்டை சர்வ சாதாரணம். அம்மாவின் காரணங்களை என்னால் முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இதற்குப் பின்னால் வேறு ஏதோ காரணம் இருப்பதாகவே எனக்குப் பட்டது. பெரிய பெரிய பிரச்சினைகள் எல்லாம் சிறியதொரு பிரச்சினையில் இருந்து தானே ஆரம்பிக்கின்றன!

அண்ணாவுக்கு எம்மேல் எதுவித அக்கறைகளும் இல்லை. இளமையை அனுபவிக்கத் துடிக்கும் ஓர் இளைஞனாகவே காணப்பட்டார். யாருக்கும் பயமில்லை. கூடாத நண்பர்களுடன் கூட்டானார். கறுப்பு, வெள்ளை, மஞ்சள் என்று பல இன நண்பர்கள். பல கூடாத பழக்கங்களுக்கும் அடிமையானார். மது மட்டுமன்றிப் போதைப் பொருள்களுக்கும் அடிமையானார்.

கேட்கவே நெஞ்சு வலித்தது. தலைப்பிள்ளை ஆண்பிள்ளை என்று எவ்வளவு ஆசையோடு, அருமையாக, செல்லமாக வளர்த்தார்கள். ஆனால் இப்போது அவரால் எமது எல்லோருடைய வாழ்க்கையுமே தலைகீழாக மாறிவிட்டது. ஏன், அவரது வாழ்க்கையே தலைகீழாகிப் பாழாகி விட்டது என்றே கூறவேண்டும்.

குறுகிய காலத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பங்களினால், என்னால் என் படிப்புக்களில் முன்போல் கவனம் செலுத்தவே முடியவில்லை. தங்கையின் நிலைமையும் அப்படித்தான். அப்பாவைத் தற்செயலாக எங்காவது காணநேரிட்டால், எனக்கு அவருடன் ஏதோ கதைக்க வேண்டும்போல் இருக்கும். ஆனால், அப்பா எதுவுமே பேசமாட்டார். ஒருவிதப் பார்வை மட்டும் தான் பார்ப்பார். அதற்கு ஆயிரம் பொருள் இருக்கும்.

அப்பா முன்பு, “எந்த ஒரு பொருளினமீதோ, ஆட்களின் மீதோ அளவுக்கு மீறிய ஆசை வைக்கப்படாது” என்று அடிக்கடி சொல்வார். அந்த வரிகள் எனக்கு இப்போது அடிக்கடி நினைவுக்கு வருகிறது. ஓநாய், ஓநாய் என்று சொல்ல ஓநாயே வந்ததுபோல், ஒன்று நடக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், அது நடந்தேவிடும் என்றும் கூறுவார்கள்.

அப்பா முன்பு வீட்டில் எம்முடன் ஒன்றாக இருந்தபோது ஒருநாள், அம்மா சமையலுக்கு என்று வைத்திருந்த அரிசியில் சிலவற்றைத் தவறுதலாக நிலத்தில் கொட்டி விட்டார். உடனே அம்மா அதனை எடுத்துக் குப்பையில் கொட்டி விட்டார். அப்பா சொன்னார், “இந்த அரிசியை இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவர எவ்வளவு நாட்கள் எடுத்திருக்கும்? வயலை உழுது, நெல்லை விதைத்துப் பயிராக்கி, நீர்பாய்ச்சிக் களையெடுத்து, கதிராகும்வரை காத்திருந்து அருவி வெட்டி, நெல்லாக்கி, பின்னர் அவித்துப் பதனிட்டு அரிசியாக்கி, பெட்டியிலடைத்து இங்கு வந்து கடையிலிறங்கி, எம்கைக்கு வந்து சிறிது நேரத்திற்குள்ளேயே அது யாருக்கும் பயனில்லாமல் குப்பையோடு குப்பையாகி விட்டது. இது போல்தான் மனிதர்களில் சிலரும் ஆகிறார்கள்” என்றார். அன்று அப்பா கூறியது அவ்வளவும் உண்மை.

வருடங்கள் சில உருண்டோடி விட்டன. சில தினங்களாக அண்ணாவிற் கு உடல் நிலை சரியில்லாமல் இருந்தது. உடம்பில் திடீர் மாற்றம். டாக்டரிடம் போக மறுத்துவிட்டார். ஆனால் அம்மா விடாப்பிடியாக அனுப்பி வைத்தார். இரத்தப் பரிசோதனை செய்யவேண்டும் என்று டாக்டர் கூறினார்.

ஒரு நாள் அவசரமாக டாக்டரிடம் இருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அம்மாதான் அப்போது வீட்டில் இருந்தார். அவசரமாக அண்ணாவையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கே வரும்படி அவர் கூறினார். அண்ணா வரும்வரை காத்திருந்து இருவரும் அங்கே சென்றார்கள். சென்றவர்கள் திரும்பிவர இரண்டு மணித் தியாலங்கள் ஆகியது. திரும்பி வரும்போது இருவர் முகத்திலும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. அடக்கி வைத்திருந்த அழுகையை அம்மாவால் இனிமேலும் அடக்க முடியவில்லை. ஒவென்று கதறி ஓலமிட்டு அழுதார்.

உலகமே இருண்டுவிட்டதாக ஒப்பாரி வைத்தார். காரணம் கேட்க முடியவில்லை. அண்ணா மேலே தனது அறையில் இருந்தார். அம்மா கீழே எம்மோடு இருந்தார். ஏதோ வாழ்க்கையில் இழக்க முடியாத ஒன்றை இழந்துவிட்டது போல் அம்மா அலறினார். நேரம் செல்லச் செல்ல அவரைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. அம்மாவின் வாயிலிருந்து அழுகையோடு வெளிவரும் சில வார்த்தைகளிலிருந்து என்னால் என்ன நடந்தது என்று ஊகிக்க முடிந்தது.

ஆமாம், கூடாத நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, கூடாத பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி, போதைப் பொருள்களை ஊசி மூலம் தன் உடலில் ஏற்றி அதன் மயக்கத்தில் மகிழ்ந்திருந்த அண்ணாவின் உடலிலுள்ள இரத்தத்தில் “எயிட்ஸ்” நோய்க்கான

காரணிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். தடுப்பு மருந்துகள் எதுவும் இல்லாத இந்த நோய், தான் பற்றிக்கொண்டு இருப்பவர்களை வாழ்வின் இறுதி யாத்திரைக்கு அழைத்துச் செல்லும் வலிமை உடையது. மனித வாழ்வின் முடிவை யாராலும் மாற்ற முடியாது. ஆனால், இது அதனை விரைவுபடுத்தும் தன்மை உடையது. அதன் விளைவை தற்போது சில மருந்துகளினால் தாமதிக்கலாம், ஆனால், யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது.

அம்மாவிற்கு இப்போதுதான் தானும் அண்ணாவும் சேர்ந்து, அப்பாவை வீட்டிற்கு வரவிடாது செய்தது எவ்வளவு பெரிய தப்பு என்று சிறிது சிறிதாக விளங்க ஆரம்பித்தது. தான் அப்பாவிற்சுச் செய்த துரோகம்தான் தன்னை இப்படிக்கடவுள் தண்டிக்கிறார் என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டு கூச்சலிட்டார். அவரை உடனே அழைத்து வரும்படி ஆட்களை அனுப்பினார். அவரின் கால்களில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கவும் தயாராக இருப்பதாக அலறினார். செய்தி கேட்டு அப்பாவும் வந்தார்.

அப்பாவிற்சு அழுகையும், கோபமும் ஒன்றாக வந்தது. அண்ணாவின் நிலை கண்டு அழுதார். ஆனால், அவர்கள் தன்னை மதிக்காமல் செய்தவற்றை எண்ணி ஆத்திரம் அடைந்தார். வரப்போகும் முடிவை எண்ணிக் கலங்கினார். ஆனால், வருங்கால வாழ்வை எண்ணி வழி தடுமாறினார். எல்லாம் அம்மாவால்தான் வந்தது. அறியாத வயதில் அண்ணாவிற்சு அறிவுரை வழங்காமல், அற்ப ஆசைகளுக்கு இடமளித்தார். பயம் அறியாத கன்றான அண்ணாவிற்சுப் புத்திமதி புகட்டாமல், பெரியவர்களை அவமதிக்கப் பழக்கினார். அதனால்தான் இப்படி பாதி வயதிலேயே வாழ்வை இழக்கவும் பாதை வகுத்தார்.

அண்ணா அப்பாவை நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியாமல் தனது அறையிலேயே இருந்தார். அம்மா எவ்வளவோ மன்றாடியும், அப்பா வீட்டிற்குள் வர மறுத்துவிட்டார். ஆனால், அண்ணாவின்மேல் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தார் என்று என்னால் இப்போது ஊகிக்க முடிந்தது. ஆனால், இவ்வளவு நாளும் “பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு” என்பதனை அறிந்து அதற்கேற்ப ஒரு வாழ்க்கையையே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாரோ என்றே என் மனம் எண்ணத் தோன்றியது. ஆனால் அம்மாவின் மேல் உள்ள கோபம் சிறிதும் குறைந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

காலம் உருண்டு கொண்டே இருந்தது. அண்ணாவுக்கு இப்போது எதிலுமே பிடிப்பில்லை. ஒன்றாகக் கூட்டித் திரிந்த நண்பர்கள் எல்லாம் இப்போது எங்கே என்றுகூடத் தெரியாது. எட்டுக் கட்டைகளுக்கு அப்பாலே சென்று விட்டார்களோ என்ற உணர்வுதான் ஏற்பட்டது. அமளி துமளியாக இருந்த வீடு இப்போதெல்லாம் அமைதியாகவே காணப்பட்டது.

ஒருமுறை தன்னை உதறித் தள்ளியவர் மறுமுறையும் உதற மாட்டார் என்று என்ன நிச்சயம்? என்று நினைத்தாரோ அல்லது எதிர்பார்த்திருந்த வாழ்வு, குடும்ப வாழ்வு கிடைக்காது போன ஏமாற்றம், இரண்டும் அவரை வாட்டுகிறதோ, அல்லது பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்துப் பட்டதாரிகளாக்கிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசைக் கனவுகள் எல்லாம் காற்றோடு போய்விட்டதை எண்ணினாரா, அல்லது தான் பெற்ற அன்பு மகன், கொடிய பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி, மீளமுடியாத நோய்க்கு ஆளாகி விட்டதை எண்ணி, ஒன்றாக வாழ்வதில் இனிமேல் அர்த்தமில்லை என்று எண்ணி அப்படிச் செய்தாரா? என்னால் இதற்கு மேலும் என் எண்ண அலைகளை ஓட விட முடியவில்லை.

அண்ணாவுக்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் இப்போது அப்பாதான் செய்கிறார். ஆனால், எப்போதும் போல் அதிகமாக எவருடனும் கதைப்பதில்லை. அண்ணாவின் போக்கில் சிறிது மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதாகவே எனக்குப் பட்டது. ஒரு நாள் யாருமே எதிர்பார்க்காத வகையில் தனது அறையை உப்புறமாகப் பூட்டி, ஒரு கடிதத்தையும் எழுதி வைத்து விட்டு திடீரெனத் தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டார்.

அதிர்ச்சி, ஆற்றமுடியாத அழுகை, பிரிவு, பேரிடியோடு கூடிய பெருங்கவலை, குழப்பம், குதூகலமாக இருக்க வேண்டிய நேரத்தில் கொடிய துன்பம், அடைமழைபோல் இரண்டு கண்களிலும் இடைவிடாது கண்ணீர். எங்கு போகிறோம் என்னென்ன செய்கிறோம், யாரைப் பார்க்கிறோம், என்னென்ன பேசுகிறோம் என்பவற்றில் எவ்வித தெளிவும் இல்லாமல், எண்ணியிருந்த ஆசைக் கனவுகள் எல்லாம் தரை மட்டமாகி, இனிமேல் என்ன செய்யப்போகிறோம், எப்படி வாழப்போகிறோம் என்று எதுவுமே தெளிவாகத் தெரியாத நிலையில் வாழ்க்கை என்ற கப்பல், செலுத்தும் கருவியற்ற கட்டுமரமாகி, உலகம் என்ற இந்தக் கடலிலே மிதந்து கொண்டே இருந்தது.

அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த ஓடம், கடும் புயலில் சிக்கியபின், எவ்வித சலனமுமின்றி ஓடுவதுபோல் எமது வாழ்க்கையும் ஓடி, இப்போது பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. நாடகத்தில் காட்சிகள் மாறுவதுபோல் எமது வாழ்க்கை என்ற நாடகத்தின் காட்சி மாறியபோது எம்மை அதற்கேற்ப மாற்றிக் கொள்ள நாம் பட்ட துன்பங்கள் சொல்லில் அடங்காது.

“தந்தையைப் பகைத்தேன், தந்தையையும் தாயையும் பிரித்தேன். தங்கைகளின் வாழ்வில் ஒரு வடுவை ஏற்படுத்தினேன். தேவையில்லாத துன்பங்களை எல்லோருக்கும் தந்தேன். கூடாத நண்பர்களின் போதனைகளால், நாடக்

கூடாதவை எல்லாவற்றையும் நாடிச் சென்றேன். இறுதியில் யாருக்குமே பயன் இல்லாத நிலையில் தனியே நான் என் வாழ்க்கையை நடாத்தத் தள்ளப்பட்டேன். இனி இந்த உலகில் யாருக்கும் பாரமாக இருக்க விரும்பாத நிலையில் என் வாழ்வின் முடிவை நானே தேடிக்கொள்கிறேன்” என்று தனது இறுதிக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார் அண்ணா.

நடந்தவற்றை எல்லாம் உண்மை என்று தெரிந்தும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள என் மனம் மறுத்தது. அண்ணா எம்முடன் இல்லை என்று தெரிந்தும், இதுதான் உலக வாழ்க்கை என்று ஆமோதிக்க என மனம் மறுத்தது. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டே ஆகவேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்ந்து, கனக்கின்ற இதயங்களோடு வாழ்க்கையைக் கடத்திக் கொண்டே இருக்கின்றோம்.

அன்று அப்பா திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு சென்ற காட்சி மனதைவிட்டு நெடுநேரமாகியும் அகலவே யில்லை. அது அகன்றாலும் அவர் சொன்ன கடைசி வார்த்தை இதயத்தை விட்டு ஒருநாளும் அகலாது. அம்மாவும் தங்கையும் தூரத்தில் நின்றபோது, என்னிடத்தில் வந்து எனக்காகவும், தங்கைக்காகவும்தான் தான் இன்னும் உயிர் வாழ்வதாகக் கூறினார்.

எதிர்பார்த்த இன்ப வாழ்க்கையில் எதிர்பாராத துன்பங்கள் வந்தபோதும், எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு, தூரத்தே இருந்துகொண்டு எம்மைக் காவல் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு தூய தெய்வமாகவே என் அப்பா என் கண்களுக்குத் தெரிகிறார். எமது நிலைமை இந்த உலகில் வேறு யாருக்குமே வரக்கூடாது என்றே எந்நாளும் இறைவனை என் மனம் வேண்டுகிறது.

கண்ணனைத் தேடி

அந்த இளம் பெண் ஜூலியின் தொலைபேசி எண்களை எடுப்பதற்காக நான் அலையாத இடமே இல்லை. இறுதியாகத்தான் எனது டாக்டர் நண்பர் ஒருவரின் உதவியால் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டேன். அந்த இலக்கங்களைப் பார்க்கும்போதே அதில் ஜூலியின் கண்கள் தெரிவதுபோல் எனக்குள் ஒரு பிரமை. அந்த தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றி, அவளுடன் பேச, அவள் முகத்தைப் பார்க்க என் உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் அதனைச் செய்ய என் கைகள் தயங்கின.

அப்போது எனது வீட்டில் எவருமே இல்லை. இதுதான் தக்க சமயம் என்று, ஒருவாறு தொலைபேசியைக் கைகளில் எடுத்துவிட்டேன். ஆனால், நான் செய்வது சரிதானா என்று என் உள் மனம் கேள்விமேல் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

'ஹலோ' என்று மட்டும்தான் என்னால் அப்போது கூற முடிந்தது.

மிகுதி வார்த்தைகள் வெளியே வராமல் என் தொண்டை வறண்டே விட்டது. ஆனால், எனது தொலைபேசி அழைப்பு வரும் என்று அவளுக்குத் தெரியும். அதனால் எனது அறிமுகமில்லாத குரலைக் கேட்டவுடன் நான்தான் என்று ஊகித்துவிட்டாள் போலும்!

‘இஸ் இற் மிஸ்டர் ஆறுமுகம்?’ என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள்.

பதிலுக்கு நானும் ‘யெஸ்’ என்றேன். அதன் பிறகுதான் என்னால் ஓரளவு தயக்கமின்றி ஜூலியுடன் உரையாட முடிந்தது.

எமது முதல் சந்திப்பு எங்கே, எப்போது, என்றெல்லாம் இருவரும் பேசி ஒப்புக்கொண்டோம். அவள் அவற்றைத் தனது டயரியில் குறித்து வைத்திருப்பதாகக் கூறினாள். ஆனால், என்னால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் இப்போதைக்கு இரகசியமாக வைத்திருப்பதையே நான் விரும்பினேன்.

அவளுக்கு வயது இருபத்துநான்கு. அவளுக்கு நான் எல்லாம் விபரமாகச் சொல்லியிருந்தேன். எவ்வித காரணங்கொண்டும் என்னுடன் பேசியதாக எனது மனைவியுடனோ அல்லது எனது மகளிடமோ, கடைக்குட்டியான எனது மகளிடமோ இப்போதைக்கு எதுவும் பேசவேண்டாமென்றும் கூறிவைத்திருந்தேன். தகுந்த தருணம் வரும்போது இருவரும் ஒன்றாகவே அவர்களுக்குச் சொல்வோம் என்றேன். அவளும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டு தலையை அசைத்தாள்.

கடந்த இரண்டு மாதங்களாகத்தான் அந்த இளம் பெண் ஜூலியுடனான அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்தது. கடந்த ஒன்றரை வருடங்களாக எம் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல, ஜூலியின் வாழ்க்கையிலும் கடும் புயல் வீசியது.

கைப்பிடிக்கவென்று காத்திருந்த அவளின் அன்புக்குரியவன் இவளுக்கு நேர்ந்த கதியைக் கேட்டவுடன் எங்கு போனான் என்றே தெரியாதாம். இவளுடைய பெற்றோரும் ஓரளவு வசதி படைத்திருந்தும், திடீரென்று அவளது வாழ்க்கை தடம் புரண்டதினால், செய்வதறியாது திகைத்திருந்தனராம்.

எனது மனைவி மஞ்சு, மிகவும் அமைதியானவள் என்று எல்லோரும் சொல்வார்கள். ஆனால், என்னுடன் தனியே இருக்கும் போதெல்லாம் ஒருபோதும் அவளது வாய் ஓயாது.

மற்றவர்களுக்கு முன்னால் மௌனமாக இருப்போர் எல்லாம், மறைவிலே மிகப்பெரிய வாயாடிகள் என்பது பலருக்குத் தெரிந்திருக்குமோ என்னவோ! தமது அபிப்பிராயங்களை மட்டும் மற்றவர் கேட்காமலே வழங்கிவிடுவார்கள். நல்ல பெயரும் பெற்றுவிடுவார்கள். ஆனால், உண்மை அதுவல்ல.

எமக்குத் திருமணமான புதிதில், எனக்கு எல்லாமே புதிதாகத்தான் இருந்தது. நான் ஒரு கிராமவாசி. ஆனால் எனது மனைவி வசதி படைத்தவள். அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகப் “பணக்காரர்கள்” என்று பெயர் பெற்றவர்கள். நான்கு அண்ணன்மார்களுக்கு ஒரே தங்கை மஞ்சு. கேட்கவா வேண்டும்? சிறிய வயது முதல் நினைத்ததெல்லாம் தாமதமின்றிக் கிடைக்கும் பாக்கியம் பெற்றவள். ஆனால், “மாப்பிள்ளை” விடயத்தில் எப்படி இருந்தாள் என்று இதுவரை நான் கேட்கவுமில்லை; கேட்க நினைத்ததுமில்லை.

நான் இளைஞனாக இருந்தபோது என்னை “சிவாஜி கணேசன்” என்றே எல்லோரும் அழைப்பார்கள். அவ்வளவு மூக்கும் முழியுமாக இருக்கிறேன் என்று என் அம்மா அடிக்கடி கூறுவார்.

எம் கிராமத்திலே இருந்த என் வயதினை ஒத்த அழகிகள் சிலர் அன்பாகப் பழக முன்வந்தனர். காதலிக்கவும் தயாராக இருந்தனர். ஆனால் நான் ஒரு துணிவில்லாதவன் என்றே சொல்ல வேண்டும். யாரையும் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. ஒரு நாள் கூட அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

மற்றவர்களோடு கதைக்கவே தயங்குவேன். இந்த நிலையில் காதலிக்க எப்படி முடியும்? காரணம், சிறு வயதிலிருந்தே ஒருவித பயம், தயக்கம். நானாக வலியச் சென்று எதனையும் செய்ய முன் வரமாட்டேன். ஆனால் யாராவது என் தயவை நாடிவந்தால் அவர்கள் கேட்காமலே அவர்களின் எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வேன்.

என்னிடமுள்ள திறமைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடத் தயக்கம். ஒருவேளை யாராவது ஏதும் குறை சொல்வார்களோ என்று ஒருவித தயக்கம். திறமைகள் எதுவுமே இல்லாத எத்தனையோ பேர் தமக்கு எல்லாம் தெரியுமென்று வலியவே சென்று புகுந்துவிட்டுப் பின்னர் எதுவுமே செய்யத் தெரியாது, எல்லாவற்றையும் குழப்பியடிப்பதைப் பார்க்கும்போது மனம் வேதனை அடையும். ஆனால், இப்போது என் திறமைகளைக் கண்டவுடன் தேடி வருவோரைப் பார்க்கும்போது அட, இவ்வளவு காலமும் இவற்றையெல்லாம் ஏன் வெளிப்படுத்தாது இருந்தோம் என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகிறது.

எமது மூத்த மகன் மோகன் என்னைப்போல் அல்லாது தானாகவே தேடிச் சென்று தேவையானவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வான்.

'நாடென்ன செய்தது உனக்கு எனக் கேள்விகள் கேட்பது எதற்கு? நீ என்ன செய்தாய் அதற்கு என நினைத்தால் நன்மை உனக்கு' என்ற பாடலின் வரிகள் என் உள்ளம் கவர்ந்தவை. நான் அவற்றை அடிக்கடி முணுமுணுப்பேன். சிறு வயதிலிருந்தே அவற்றைக் கேட்டதனாலோ என்னவோ, அவனுக்கும் அந்த வரிகள் மிகவும் பிடித்துவிட்டன.

இலண்டனுக்கு வந்த புதிதில், என் மனைவிக்கு எங்கள் மீது சிறிது கோபம் வரும்போது, 'அப்பாவைப் போல மகனுக்கும் தமிழிலும், தாய்நாட்டு மண்ணிலும் தணியாத தாகம் என்றும், இங்கே இருந்து கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

நாங்கள் இலண்டனிலே இருக்கிறோம், நீங்கள் இரண்டு பேரும் அங்கே யாழ்ப்பாணத்தில், எமது ஊரான உரும்பராயில் போய் இருங்கள்' என்று வேண்டுகிறேன் கூறுவாள்.

'அவன் என்ன அடுத்த வீட்டுக்காரனுடைய பிள்ளையா? அவன் என் பிள்ளையல்லவா? அதனால்தான் என்னைப்போல இருக்கிறான்' என்று நானும் விடாது அவளைக் கிண்டல் செய்வேன். அந்த வேளைகளில் என்னை ஒரு மாதிரி முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு அவ்விடத்தில் நிற்காது சென்று விடுவாள் என் மனைவி.

மோகன் தாயகத்தில் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, தனது படிப்புகளில் மட்டுமல்ல, விளையாட்டுக்களிலும் மிகவும் கெட்டிக்காரன். ஆனால் சிறுவயதிலிருந்தே தான் ஒரு இன்ஜினீயராக வரவேண்டும் என்ற ஆசை தாயகத்தில் நிறைவேறவில்லை. தொடர்ந்தும் நடைபெற்றுக் கொண்டே யிருக்கிற யுத்த நிகழ்வுகளால் மேற்கொண்டு தனது படிப்புக்களில் கவனம் செலுத்த அவனால் மட்டுமல்ல, அவனைப் போன்ற பல ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களாலும் முடியவேயில்லை.

அந்த வேளையில்தான் ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து 'அப்பா, நான் இலண்டனுக்குப் போகப் போகிறேன்' என்றான். 'அதற்கு உங்கள் அனுமதி வேண்டும்' என்றான்.

நான் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதிலும், அவனை இலண்டனுக்கு அனுப்பி மேற்படிப்புப் படிக்க வைக்க வசதியில்லாமலேயே இருந்தது. நான் வாய் திறக்கும் முன்னரே, 'அப்பா, செலவுகளைப் பற்றி நீங்கள் எதுவும் கவலைப்படவேண்டாம். எனது இலண்டனிலிருக்கும் நண்பன் ஜெயம் தான் தருவதாகவும், பின்னர் என்னைப் படித்து முடித்து உழைத்துத் தரும்படியும் கூறுகிறான்' என்றான்.

ஜெயம் இவனுடன் ஒன்றாகப் படித்தவன். அவனது மூத்த சகோதரி இலண்டனிலே வாழ்ந்து வந்ததினால் முன்னரே அங்கு சென்றுவிட்டான்.

எமது குடும்ப நிலைமை அவனுக்குத் தெரியும். 'திக்கற்ற வருக்குத் தெய்வமே துணை' என்பதுபோல தானாகவே முன்வந்து உதவி செய்ய முனைந்தான்.

'சரி, உன் விருப்பம்' என்றேன்.

ஆனால், என் மனைவிக்கு அதில் அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை. 'எம் இனத்தவர்கள் என்று அங்கே யாரும் இல்லை. என் பிள்ளை தவித்துப் போவான்' என்றாள்.

ஆனால், இங்கேயிருந்து எதுவும் செய்ய முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தபின் அரை மனதோடுதான் ஒப்புக் கொண்டாள்.

தலைப்பிள்ளை ஆண்பிள்ளை என்றால் தந்தைக்கு ஒரு வலது கை போலே என்று கூறுவார்கள். இலண்டனுக்கு வந்தபின் தனது படிப்புக்களோடு தனது சகோதரங்களையும் இங்கே அழைக்க வேண்டுமென்று அயராது உழைத்தான்.

நாட்டு நிலைமை சீராக இல்லாதபோது யாரும் தமது இலட்சியங்களை நிறைவேற்ற இயலாது என்பது அவனது கொள்கை. நாட்டின் உள்ளே இருந்துதான் நாட்டுக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்பதில்லை. வெளிநாட்டில் இருந்தாலும் தாம் பிறந்த நாட்டிற்காக எவ்வளவோ செய்யலாம்.

பிறந்த இடத்தை மறந்து புகுந்த இடமே சொர்க்கம் என்று எண்ணி வாழ்ந்தால், அதைவிடக் கேவலம் வேறு எதுவுமில்லை. மாற்றார் மண்ணிலே எவ்வளவுதான் வசதிகளுடன் வாழ்ந்த போதிலும் தம் சொந்த மண்ணில் வாழ்வது போன்ற மகிழ்ச்சியையும், மனநிறைவையும் ஒருபோதும் பெறமுடியாது.

தாயகத்திலே நாம் இருந்த வீட்டிற்கருகே பெரியதொரு இராணுவ முகாம் அமைக்கப்பட்டது. அதனால் அருகே இருக்கும் வீடுகளில் எல்லாம் மக்கள் நிம்மதியாக இருக்க முடியாமல் அல்லலப்பட்டனர். முக்கியமாக, இளம் பிள்ளைகளை வைத்திருப்போர் எந்நேரமும் மனக்கவலையுடன்தான் இருந்தார்கள் என்றே கூறவேண்டும்.

மோகன் என்ன நினைத்தானோ தெரியவில்லை. தான் இலண்டனுக்கு வந்த இரண்டு வருடங்களுக்குள்ளேயே எமது இளைய மகனையும், எமது ஒரேயொரு மகளையும் அழைத்து விட்டான். எனது மனைவியும் எவ்வித மறுப்பும் சொல்ல வில்லை. காரணம், அந்த இராணுவ முகாம்தான்.

எமது வீடு எனது மனைவியின் மூதாதையர் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்த வீடு. எனது மனைவி குடும்பத்தில் ஒரே மகள் என்றபடியால் அந்த வீடும் அவளுக்கு சீதனமாக கொடுத்தார்கள். ஆனால், அது வசதியாகவும், நல்ல நிலையிலும் இருப்பதினால், பெரிய இராணுவ அதிகாரி தங்க நல்ல வசதியான இடம் என்று கூறி எம்மையும் அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேறும்படி உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

ஒன்றரை வருடங்களாக நாங்களும் இடம் பெயர்ந்து எங்கெல்லாமோ அலைந்து திரிந்தோம். தெரியாதவர் வீடுகளில் எல்லாம் குடியிருந்தோம். நாம் பட்ட துன்பங்களை எழுத்துகளால் வர்ணிக்க முடியாது. இந்த வேளையில்தான் எங்களையும் இலண்டனுக்கு வரும்படி மோகனும், மற்றைய இரு பிள்ளைகளும் அழைத்தார்கள்.

முதலில் எமக்கு இம்மியளவும் விருப்பமில்லை. ஆனால், இடத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து படும் இன்னல்களையும்,

முக்கியமாகப் பிள்ளைகளைப் பிரிந்து இருக்கும் துன்பங்களையும் தாங்க முடியாமல் நாங்களும் அரை மனத்துடனேதான் இலண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இலண்டன் வாழ்க்கையில் எம் வயதை ஒத்தவர்களுக்கு மிகவும் பிடிக்காத ஒன்று தனிமை. இந்தக் கொடிய நோயை நீக்க நான் இங்கு வந்து இரண்டொரு மாதங்களுக்குள்ளேயே ஒரு கடையில் வேலை செய்யவும் ஆரம்பித்தேன்.

நாம் இலண்டன் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கியபோது எமது மூன்று பிள்ளைகளும் எம்மை எவ்வளவோ நேரமாக இறுக அணைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் வடித்ததையும், அதனை அங்கு போவோர் வருவோர் எல்லாம் நின்று வேடிக்கை பார்த்ததையும் என்னால் ஒருபோதுமே மறக்க முடியாது. எனக்கு இப்போது அடிக்கடி நினைவில் வரும் காட்சிகளில் அதுவும் ஒன்று.

ஜூலியுடன் தொலைபேசியில் பேசியபின் அரை மணிநேரம் அப்படியே அமர்ந்துவிட்டேன். வெளியே சென்ற மனைவியும், இளைய மகனும், மகளும் வீட்டிற்குள் வந்த சத்தம் கேட்டவுடன்தான் எனது கடந்தகால கற்பனை உலகிலிருந்து விடுபட்டேன்.

நான் இருந்த இடத்தையும், இருந்த நிலையையும் பார்த்த என் மனைவியின் கண்களை நீர் மறைத்ததைக் கண்டும் காணாதவன்போல் நான் மறுபுறம் திரும்பினேன்.

முன்பெல்லாம் இருக்கக்கூடாத இடத்தில் இருந்தால் ஏன்? என்று கேட்பாள். செய்ய முடியாத வேலைகளைச் செய்தால் எப்படி? என்று கேட்பாள். யாருக்காவது கேட்காமலே உதவிகள் செய்தால் எதற்காக? என்று கேட்பாள். எவருடனாவது தொலைபேசியில் பேசினால் யார்? என்றும் கேட்பாள். ஆனால்

இப்போதெல்லாம் அப்படிக்கேள்விகள் கேட்பதில்லை. பார்வை மட்டும்தான் பார்ப்பாள். அவற்றிலே ஆயிரம் பொருளிருக்கும்.

இப்போதெல்லாம் ஜூலியின் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் அடிக்கடி வரும். சரளமாகப் பேசுவாள். மனதில் என்னதான் இருந்தாலும் அதனை வெளியிலே காட்டாது நானும் கலகலப்பாகவே பேசுவேன். என்னால் சிறிது நகைச்சுவையாகவும் பேசமுடியும். அவள் யாரென்று என்னைத் தவிர யாருக்குமே தெரியாது.

மனைவி உட்பட வீட்டிலுள்ள எல்லோரும் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்ததை நானும் கவனித்தேன். என்னால் அவர்களிடம் அப்போது உண்மையைக் கூற முடியவில்லை. முன்பெல்லாம் தெரியாதவர்கள் தொலைபேசியில் அழைத்தால் துருவித் துருவிக் கேட்பாள் எனது மனைவி. ஆனால், அவளின் கேள்விகள் இப்போது வராது என்று தெரிந்தவுடன், அதனைச் சாதகமாக்கி யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருக்கிறேனோ? என்றுகூட அவள் எண்ணியிருக்கலாம்.

ஆனால், நான் அவள் என்னுடன் வேலை செய்பவள் என்று ஒரு பொய்யை வேண்டுமென்றே கூறி வைத்திருந்தேன். பொய் கூறுவதால் நன்மை வரும் என்றால் துணிந்து பொய் சொல்லலாம். அதில் பாவமில்லை என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதனால்தான் இப்படிச் செய்தேன்.

ஜூலி ஒரு நாள் தான் எங்களுடைய வீட்டிற்கு இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் வரப்போவதாக திடீரெனத் தொலைபேசியில் கூறினாள். வரவேண்டாம் என்று சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. அவள் எங்கள் வீட்டிற்கு வரப்போவதை அறிந்தவுடன் வீட்டிலிருந்த மூவரும் வெளியே செல்ல ஆயத்தமானார்கள். எல்லோரையும் போகவேண்டாம் என்று கூறினேன். அவர்கள் கேட்கவில்லை.

ஜூலி முதன் முதலில் எனது வீட்டிற்கு வரும்போது அவர்கள் இல்லாதிருப்பதும் ஒரு வகையில் நல்லதுதான் என்று எண்ணி அவர்களை மேலும் வற்புறுத்த நான் விரும்பவில்லை.

ஜூலி ஓர் அழகான பெண்தான். அவளின் பெற்றோர் அன்று எமது வீட்டிற்கு வர விரும்பியதாகவும், ஆனால் தான் முதல் முதலில் எமது வீட்டிற்குத் தனியாக வருவதையே விரும்பியதாகவும் என்னிடம் கூறினாள்.

வீட்டிற்கு வந்தவுடன் அவள் கண்கள் வீட்டின் எல்லா இடங்களையும் நோட்டம் விட்டன. வீட்டில் யாரையும் காணாதது அவளுக்குச் சிறிது ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டாள். மேலே சுவரில் மாட்டியிருந்த படங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தாள். அவள் கண்களிலிருந்தும் நீர் ததும்ப ஆரம்பித்தது.

‘இஸ் தற் மோகன்?’ என்றாள் ஆச்சரியத்துடன்

‘ஆம்’ என்று என் தலையை மட்டும்தான் அசைத்தேன்.

அதன்கீழ் அப்படியே அமர்ந்துவிட்டாள். அவளை அப்படியே விட்டு விட்டு நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். எவ்வளவு நேரம் அப்படியே இருந்தாள் என்று எனக்குத் தெரியாது. நானும் வெளியே வந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டேன். கடந்தகால நினைவுகள் என்னை மீண்டும் வாட்டின.

நானும் எனது மனைவியும் தாயகத்திலிருந்து இலண்டனுக்கு வந்து, எமது பிள்ளைகளுடன் மீண்டும் இணைந்து கொண்டது எல்லோருக்கும் பெரும் மனத் திருப்தியைக் கொடுத்திருந்தது. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் மீண்டும் ஒரு குடும்பமாக வாழ சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு எந்நாளும் இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள் என் மனைவி.

தனது படிப்புக்களை எல்லாம் முடித்து ஒரு வேலையிலும் அமர ஆயத்தமானான் மோகன். தான் ஒரு இன்ஜினீயராக வரவேண்டும் என்ற ஆசை நிறைவேறிவிட்டது. ஆனால், நாடு விட்டு நாடு வந்து குடியேறி தன் படிப்புக்களைத் தொடர்ந்ததினால் உரிய நேரத்தில் அவனை மணமகனாக்கிப் பார்க்க எம்மால் முடியவில்லை. இப்படியான கவலை எமக்கு மட்டுமல்ல, எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான ஆட்களுக்கு இப்போதும் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

'மகள் சோபியாவும் திருமண வயதினை அடைந்திருந்த போதிலும், முதலில் மோகனுக்குத்தான் திருமணம் செய்ய வேண்டும்'. இது மனைவியின் ஆசை. அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தையும் இதுதான்.

'தந்தை என்று நான் இருந்தபோதும், எனது பொறுப்புக்களை எல்லாம் எடுத்து தன் தலைமேல் சுமந்து, தந்தைக்குத் தந்தையாய், அன்னைக்கு அன்னையாய் அன்புடன் எமது மற்றைய பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டிய அவன்தான் முதலில் மாப்பிள்ளையாக வேண்டும்' என்று நானும் அதற்கு ஆமோதித்தேன்.

ஆனால் மோகனோ, தங்கை சோபியாவுக்குத்தான் முதலில் திருமணம் என்று பிடிவாதமாக நின்றான். நாங்கள், அன்னை தந்தை என்று இருந்தாலும் அவனுடைய எண்ணப்படிதான் எல்லாம் செய்வோம். எனவே, ஆம் என்று அதற்கும் ஒத்துக் கொண்டோம்.

அவன் எமது வீட்டிற்கு மட்டுமல்ல, இங்கு இந்தப் பகுதியிலுள்ள அனைவருக்குமே ஒரு தலைவன் என்றே கூறவேண்டும். எந்த ஒரு காரியத்தையும் முன்னின்று நடத்துவதில் கெட்டிக்காரன். பொதுசேவைகள், பிறந்த

மண்ணின் புனருத்தாரண வேலைகள், மக்களின் துயர் துடைப்பு வேலைகள் இதுபோன்ற பல விடயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவன். உண்மையில் மோகனுடைய அப்பா நான்தான் என்று கூறும்போது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியும், பெருமையுமாக இருக்கும்.

இந்த வேளையில் தான் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து ஸ்காட்லாந்திற்குச் சுற்றுலா செல்ல ஆயத்தமானான். புதிய கார் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு, எமது இளைய மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். திரும்பி வர ஒரு கிழமையாகும் என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

தற்கால இளைஞர்கள் இங்கே நினைத்ததைச் செய்வார்கள். தடுத்தாலும் கேட்கவே மாட்டார்கள். அதற்கேற்ப பல வசதிகளும் இங்கே இருக்கின்றன. நாமும் முன்னர் இளைஞர்களாக இருந்த வேளைகளில் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் இரவிரவாகச் சென்று இரகசியமாக சினிமாப் படங்கள் பார்த்ததையும், இன்னும் என்னவெல்லாமோ செய்ததையும் இவைகள் நினைவூட்டுகின்றன. அப்போது எமது பெற்றோரின் மனம் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது. காலம் கடந்த விளக்கம்.

நாங்களும் இலண்டனுக்கு வந்து அப்போது ஒரு வருடம் கூட ஆகவில்லை. இவர்கள் புறப்பட்டு அடுத்த நாள் எமது ஒன்றுவிட்ட அண்ணா ஒருவரின் வீட்டிற்கு விருந்துக்குச் சென்றிருந்தோம். திரும்பிவர இரவு பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. வீட்டிற்குள் வந்து பத்து நிமிடம்தான் இருக்கும். யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். வெளியே இரண்டு பொலிஸ் அதிகாரிகள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் கூறியதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்காமல் இருக்க என் காதுகள்

இரண்டும் செவிடாகிப் போய்விடாதா என்று நான் எண்ணினேன். அங்கே நடப்பவற்றைக் காண என் கண்கள் குருடாகிப் போய்விடாதா என்றும் நான் அங்கலாய்த்தேன். கட்டிய மனைவியிடமும், பெற்ற பிள்ளைகளிடமும், மற்றையவர்களிடமும் நான் எப்படி இதைக் கூறுவது? அந்த வேளையிலிருந்து எனக்குப் பேச்சே வராது நான் ஊமையாகவே இருக்கக் கூடாதா? என்று நான் இறைவனை வேண்டினேன்.

நாம் நினைப்பதெல்லாம் நடக்காது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். 'நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும்' என்ற பழமொழியும் நான் படித்திருக்கிறேன். இது தெய்வத்தின் செயலா? நாம் செய்த விதியின் பயனா?

அந்த பொலிஸ் அதிகாரிகள் கூறியது இதுதான் மோகன் புறப்பட்டு சுமார் பத்து மணித்தியாலங்கள் ஆகியிருக்கும். தொடர்ந்து நீண்ட தூரம் கார் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த மோகன் இங்கிருந்து சுமார் 400 மைல் தொலைவில் எங்கோ ஒரு இடத்தில் பள்ளம் ஒன்றில் இவனது மோட்டார் வண்டி தடம் புரண்டதனால் வெளியே தூக்கி எறியப்பட்டபோது ஏற்பட்ட பலத்த அடியினால், அந்த இடத்திலேயே அவன் ஆவி போய்விட்டதாம்.

இதே போன்ற நிகழ்வுகளை சினிமாப் படங்களில் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன், அவற்றை இரசித்துமிருக்கிறேன். கற்பனைக் கதைகளில் படித்திருக்கிறேன். என் மனக்கண்களில் திரும்பவும் அதனைக் கற்பனை செய்து பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் நிஜ வாழ்வில் அதுவும் எனது வாழ்வில் இப்படி நிகழும் என்று நான் கனவில்கூடக் கற்பனை செய்து பார்க்கவில்லை.

'வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்தது' என்பார்கள். 'கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை' என்பார்கள். எல்லாம் கேட்பதற்குச் சுவையாக, பொருள்

நிறைந்தவையாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றை உண்மையாக அனுபவிக்கும் போதுதான், இந்த உலகில் நாம் ஏன் வந்து பிறந்தோம் என்று உலக வாழ்க்கையே வெறுப்போம்.

மனமெல்லாம் நிலைகொள்ளாமல் அலைந்தது. உள்ளமெல்லாம் மோகனின் நினைவால் துடித்தது. இதயமெல்லாம் இழந்துபோன வாழ்வை எண்ணிக் கனத்தது. மறைந்துபோன மகனின் மதிமுகமே மனக்கண்ணில் எந்நேரமும் மலர்ந்தது.

எல்லாம் விரைவாகவே நடந்து முடிந்தன. நாட்களும் விரைவாகவே ஓடின. விரைவாக ஓடியதுபோல் ஒரு பிரமை. அந்த நிகழ்வின் பின்னர் வாழ்விலே எவ்வித பற்றும் இருக்கவில்லை. இவ்வுலக வாழ்க்கை எப்போது முடிவுறும்? எமது வாழ்வில் விழுந்த இடியின் அதிர்ச்சி எப்போது ஓயும்? ஏன் இன்னமும் இவ்வுலகிலே வாழ்கிறோம்? வாழ்ந்துதான் எதனைச் சாதிக்கப் போகிறோம்? விடைதெரியாத கேள்விகள். எதிலுமே பிடிப்பில்லை. அடைமழையான கண்களிலும் நீர் சற்றும் இருக்கவில்லை.

மணமேடை போட எண்ணினோம்; முடியவில்லை. மருமகளைக் காண விரும்பினோம்; முடியவில்லை. இப்போது மகனையே காண முடியவில்லை.

ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலே நடக்கக் கூடாதன எல்லாம் நடந்தது. எல்லாம் நடந்து ஆறு அல்லது ஏழு மாதங்கள்தான் கழிந்திருக்கும். அப்போதுதான் மோகன் தான் இறந்த பின்னரும் இன்னொருவரை உயிர் வாழ வைத்திருக்கிறான் என்ற செய்தி என் காதுகளில் எட்டியது.

பொதுநலத்திலேயே எப்போதும் கண்ணாயிருந்த மோகன் தற்செயலாகத் தனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் தனது சிறுநீரகம், கண், இதயம் போன்ற உறுப்புக்களை எடுத்து தேவையானவர்

களுக்குக் கொடுப்பதற்குரிய அட்டைகளைத் தன்னோடு வைத்திருந்தான். விபத்தில் சிக்கிய மோகனுடைய உறுப்புக்கள் எல்லாம் எடுக்கப்பட்டுவிட்டன. அவை தேவைப்பட்டவர்களுக்குப் பொருத்தப்பட்டும் விட்டன.

இவற்றைக் கேள்விப்பட்டவுடன் தாளமுடியாத கவலையாகவே இருந்தது. ஆனால், அவன் செய்தது எவ்வளவு ஒரு நல்ல காரியம் என்று நாட்கள் செல்லச் செல்லத்தான் உணர்ந்து கொண்டேன். இதனை என் மனைவியிடம் சொல்வதா? விடுவதா? அவள் இதனை ஏற்றுக் கொள்வாளா அல்லது வேறு ஏதாவது விதத்தில் உரிமை கொண்டாட எண்ணுவாளா? என்னால் எதையுமே நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. அதனால் எல்லாவற்றையும் சிறிது காலம் பொறுத்துச் சொல்வோம் என எண்ணி மறைத்தேன். இப்படியாக எல்லாவிதமான மனப்போராட்டத்தோடு காலத்தை ஓட்டி வந்தேன்.

மீண்டும் இறந்த எமது மகனின் கண்களைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. அவனுடைய கண்களுக்குரியவர் யார்? எங்கே இருக்கிறார்? என்ற விபரங்களை அறிய வேண்டும் போல் ஆவலாய் இருந்தது. ஆனால் அந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் இரகசியமானவையாகவே இருக்கும் என்றும், அவற்றை எடுப்பது மிகவும் சிரமம் என்றும் அறிந்தேன். அந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் ஒரு பொதுஇடத்தில் பத்திரமாக இருக்கின்றன என்று அறிந்தேன். அந்த இடம் எங்கே இருக்கின்றது என்பதை மட்டும் அறிந்து கொண்டேன். ஆனால், மற்றைய விபரங்களை அறிய முடியவில்லை. அவற்றை வெளியிடுவதனால் பல தொல்லைகள் ஏற்படும் என்றே அரசாங்கம் அவற்றை வெளியிடாது இருக்கிறது என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன்.

எனக்குத் தெரிந்த டாக்டர்கள் மூலமாக அவற்றைப் பற்றிய செய்திகளை எடுப்பதற்காகச் செய்த முயற்சிகள் எல்லாம்

வீணாகின. அப்படி இருந்த நேரத்தில்தான் தற்செயலாக வேறொரு நாட்டைச் சேர்ந்த இருவர் இதுபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டேன். அவர்களை நான் மன்றாடி எனக்கு அந்தச் செய்திகளை எடுத்துத் தருமாறு கேட்டேன். அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்த ஒரு டாக்டர் மூலமாக எனக்கு அந்த விபரங்களை எடுத்துத் தந்தார்கள். அவர்கள் எப்படி இந்தத் தகவல்களை எடுத்தார்களோ தெரியாது. நான் மேற்கொண்டு எதனையும் அறியவும் விரும்பவில்லை.

அவர்களைக் கொண்டே எமது மகன் மோகனுடைய கண்களைப் பெற்று, புதுவாழ்வு பெற்றிருக்கும் பெண் ஜூலியுடன் பேசவும், அவளை நேரே சந்திக்கவும், அவளின் அழகிய கண்களைப் பார்க்கவும் விருப்பம் என்பதையும் தெரிவித்தேன். ஜூலிக்கும் அப்படியான ஒரு விருப்பம் இருந்ததாகவும் அறிந்து கொண்டேன். எனவேதான் அவளுடன் தொலைபேசித் தொடர்புகளைத் தொடுத்திருந்தேன்.

ஜூலி யார் என்று என் மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இதுவரையும் தெரியாது. அவர்களுக்கு இது தெரிந்தால் ஜூலியை அணைப்பார்களா? வெறுப்பார்களா? என்று என்னால் அறிய முடியவில்லை. எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினேன். மீண்டும் கனவுலகிலிருந்து விடுபட்டேன்.

சுவரிலே தொங்கிய மோகனின் படத்திற்குக் கீழ் நெடுநேரம் இருந்து விட்டு வெளியே வந்தாள் ஜூலி. அதே நேரத்தில்தான் வெளியே சென்றிருந்த என் மனைவியும், பிள்ளைகளும் திரும்பி வந்தார்கள். அப்போதுதான் முதல்முதலாக ஜூலியை அவர்கள் கண்டார்கள். அப்படியே அசையாது நின்று விட்டார்கள். ஏன் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை.

அவளின் அழகிய முகத்தைக் கண்டு நின்றார்களா அல்லது முன்னர் கண்டு பரிச்சயமான கண்களை அதில் கண்டு நின்றார்களா? ஏதோ ஒரு காந்த சக்தி அவர்களை அப்படியே இழுத்துவிட்டது. அதே இடத்தில் அப்படியே அசையாது நின்று விட்டார்கள்.

இனிமேலும் அவர்களுக்கு உண்மையை மறைப்பது சரியல்ல என்று எண்ணி எல்லோரையும் உள்ளே வந்து அமரும்படி சொன்னேன். அதற்கிடையில் ஜூலி ஓடிச் சென்று என் மனைவியைக் கட்டி அணைத்தபடி, 'மம்மி மம்மி' என்று சொல்லியபடியே, 'உங்களுக்கு எனது நன்றி. உங்கள் குடும்பத்திற்கு எனது நன்றி. மோகனுக்கு எனது குடும்பத்தின் சார்பில் நன்றி' என்று திரும்பத் திரும்ப ஆங்கிலத்தில் கூறினாள்.

அவர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பது விளங்கவில்லை. அதிலும் ஜூலி மோகனுடைய பெயரைக் கூறியவுடன் எல்லோரும் அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்கள். சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் ஜூலி, 'இவை மோகனுடைய கண்கள், இவை மோகனுடைய கண்கள்' என்று தன் கண்களைச் சுட்டிக் காட்டியபடியே கூறினாள். அவள் கண்களிலிருந்து நீரும் தாரை தாரையாக ஓடியது. அவள் கண்களிலிருந்து மட்டுமல்ல, அங்கிருந்த எல்லோர் கண்களிலிருந்தும் நீர் தாரைதாரையாக ஓடிக் கொண்டே இருந்தது.

ஒரு விபத்திலே தன் கண்களை இழந்த ஜூலிக்கு மோகன் மறுவாழ்வு கொடுத்தான். இன்னும் அறிமுகமில்லாத யார் யாருக்கோ வாழ்வு கொடுத்தான். அவர்கள் எல்லாம் யார் யார் என்று அறிய நான் விரும்பவில்லை. அது எப்படியான விளைவுகளைக் கொண்டு வரும் என்று எனக்குத் தெரியாது.

இப்படியான செய்திகளை, விபரங்களை ஏன் அரசாங்கம் வெளியிடக் கூடாது? யார் யாருக்கு வாழ்வு கொடுத்தார்கள்

என்ற விபரங்கள் தெரிந்தால் நன்றாக இருக்குமோ என்றும் எண்ணினேன். என் மனத்தில் ஏற்பட்ட ஓர் எண்ணம்தான் அது. எல்லோர் மனங்களும் என்னுடையதைப் போன்று இருக்காது என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

தன் மகனைப் பிரிந்துவிட்டேன் என்று தாளாத துயரில் ஆழ்ந்திருந்த என் மனைவி, இதனைக் கேட்டதும் உள்ளம் குளிர்ந்தாள். தன் மகனுடைய நல்ல மனதை எண்ணி மனம் பூரித்தாள். அதற்காக மீண்டும் கண்ணீர் விட்டாள்.

நான் எதற்காக மற்றவர்கள் சந்தேகப்படும்படி நடந்தேன் என்பதற்கு இனிமேலும் நான் விளக்கம் கூறத் தேவையில்லை. இப்படி என் வீட்டுக்காரர்கள் நடப்பார்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் எதனையும் ஆரம்பத்திலிருந்தே மறைத்திருக்க மாட்டேன்.

ஆரம்பத்தில் மோகன் செய்ததைக் கேட்டபோது மனதிற்கு மிகவும் சங்கடமாகவே இருந்தது. ஆனால், நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவை உலகிலுள்ள பலரால் செய்ய முடியாத ஒருவித தியாகம் என்றே என் மனம் கூறியது. எல்லாம் அவரவர் விதி வழியே என்று எண்ணி மனதில் சற்று ஆறுதல் அடைந்தேன்.

தான் ஒருவன் செய்த நன்மையால், தன்னலமற்ற கொடையால், இன்று அவன் பெயரைச் சொல்லி வேறு ஒரு சிலர் உயிர் வாழ்கிறார்கள் என்று எண்ணும்போது என்னை அறியாமலே என் கண்கள் பனிக்கின்றன. உயிர்ப் பிச்சை என்பது எல்லோராலும் கொடுக்க முடியாத ஒன்று. அதனைக் கொடுத்தவனின் பெற்றோர் நாம், சகோதரர்கள் நாம் என்று இப்போது எண்ணும்போதும் எம் மெய்சிலிர்க்கிறது.

போலி கௌரவம்

ஜானகி தனது இரண்டு வயதுப் பெண் குழந்தையுடன் அந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் தனியே அமர்ந்திருந்தாள். பல இன மக்களும் ஒன்றாக வரிசையாக நின்றுகொண்டு அடுத்துவரும் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

கோடை காலம் கழிந்து, இலையுதிர் காலம் ஆரம்பித்து விட்டது என்பதற்கான அறிகுறிகள் ஆரம்பித்துவிட்டன. கோடை வெயிலுடன் இதமான தென்றல் வீசும்போது இதமாக இருக்கும். ஆனால், இப்போது காற்று சிறிது பலமாக வீச ஆரம்பித்துவிட்டது. கழுத்தைச் சுற்றி ஒரு துணி, தலையில் தொப்பி அணிந்தால், கொடூரமான கால நிலைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம்.

அங்கே பலர் இருந்தபோதும் ஒரு சிறு குழந்தையுடன் நின்றிருந்த இளம் ஜோடியைப் பார்த்து ஜானகி தனக்குள் ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். எதுவுமே அறியாத அவர்களது குழந்தை தன் சிறிய கண்களை இறுக மூடியவண்ணம் தனது தள்ளும் கதிரையினுள் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அதன் அருகே அதனைப் பெற்றவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் இறுக அணைத்துக்கொண்டு ஒருவரின் வாயிற்குள்

மற்றவரின் வாயை வைத்தபடி முத்தமிட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருக்கும் யாரையுமே அவர்கள் பொருட்படுத்தவுமில்லை.

இவையெல்லாம் இலண்டனிலே பழகிப்போன ஒன்று. பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துப்போன ஒன்று. எமது தாய் நாடுகளில் என்றால் தெருவில் போகும்போதோ அல்லது ஒரு பொது இடத்தில் நிற்கும்போதோ ஒருவருடைய கையை மற்றவர் தொடவிடும்பினாலும் தொடமாட்டார்கள். சொந்த வீட்டில்கூட கட்டியவளை ஒருமுறை ஆசையோடு அணைக்க விரும்பினால், அக்கம் பக்கம் எல்லாம் பார்த்து, கதவை அடைத்த பின்னரே அணைக்கமுடியும்.

அந்த இளம் ஜோடியைப் பார்த்தநேரம் தொடக்கம் ஜானகியின் மனம் எண்ண அலைகளால் நிரம்பி வழிந்தது. அவளுக்கு இன்னும் இருபது வயதுகூட ஆகவில்லை. ஆனால் தனது வாழ்வின் இளமைக் காலத்தின் ஒரு பகுதியை இழந்துவிட்டதைப் போன்ற உணர்வுகளே அவளுள் எழுந்தவண்ணம் இருந்தன. கடந்த கால நினைவுகளால் உந்தப்பட்டவளின் மனக் கண்களின் முன்னால் சில காட்சிகள் நிழலாடின.

சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் அவள் நின்றிருந்த அதே பஸ் தரிப்பிலேதான் அவள் வின்சன் என்ற இளைஞனை முதல் முதலில் கண்டாள். அவளுக்கு அது நேற்றுபோல் இருந்தது. அதனருகே இருக்கும் பாடசாலையிலேதான் ஜானகியும், வின்சனும் அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் ஜானகியைவிட ஒரு வகுப்பு மேலே படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மிகவும் சுறுசுறுப்பானவன், துணிச்சல்காரன், எந்நேரமும் நகைச்சுவையாகவே பேசுவான். மிகவும் கலகலப்பானவன். இதனால் எந்நேரமும் அவனைச் சுற்றி ஒரு சிறிய கூட்டமே நின்று கொண்டிருக்கும். தற்கால இளைஞன். கழுத்திலே ஒரு தங்கச் சங்கிலி. ஒரு காதில் மட்டும் சிறிய தங்கத் தோடு. அவனுடைய கறுப்பு நிற மேனிக்கு அந்தத் தங்க நகைகள் மிகவும் எடுப்பாக இருந்தன.

ஜானகி தனது தோழிகளுடன் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருந்தாள். எங்கேயோ பார்த்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த அவளிடம் :

‘ஹலோ பிறிட்டி, உனது பெயர் என்ன?’ என்று கேட்டான் வின்சன்.

ஜானகி திடுக்குற்றாள். ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு ‘ஜா...ன...கி’ என்றாள்.

‘நான் உன்னை ஜான் என்று அழைக்கட்டுமா?’ என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

அவனுடைய குறும்புச் சிரிப்பும், கொழுகொழு உடலும், இளமையின் அழகும் அவளை என்னவோ செய்தது. இதுவரை எந்த ஒரு மாணவனும் அவளோடு அப்படிப் பேசியதில்லை.

பஸ் வண்டி வந்ததும் அவளோடு அவனும் ஏறினான். அவளுக்குப் பக்கத்திலேயே சென்று அமர்ந்தான். தனது பாக்கெட்டில் இருந்த இனிப்பு ஒன்றை எடுத்து நீட்டினான். ஜானகியும் “நன்றி” என்று சொன்னபடியே அதனை வாங்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டாள்.

ஏதோ கேள்விகள் எல்லாம் கேட்டான். அவள் எல்லா வற்றிற்கும் ஒரு சிறிய பதிலைக் கொடுத்துவிட்டு, இலேசாகப்

புன்னகை பூத்தாள். அவன் உடனே மறுபுறம் திரும்பி “ஓ யெஸ்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் தலையை மேலுங் கீழுமாக ஆட்டினான். ஜானகிக்கு அவற்றைப் பார்க்க ஆச்சரியமாகவும், உள் மனதுக்குள் கிளுகிளுப்பாகவும் இருந்தது.

பயமறியாத பருவ வயது. பசுமையான இளைய இதயம். அதிலே ஓர் இனிய தாக்கம். அதுவும் ஒரு காதல் தாக்கம். அவளது நெஞ்சில் அப்படியே ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. அன்றிலிருந்து அவள் அவனுக்கென்றும், அவன் அவளுக்கென்றும் ஆகிவிட்டது.

ஜானகியின் பெற்றோர் தாய் நாட்டைவிட்டு இங்கே வந்தவுடன் இதுதான் சொர்க்கமென எண்ணி வாழ்ந்தார்கள். ஒவ்வொரு வார இறுதி நாட்களிலும் ஏதாவது ஒரு கொண்டாட்டம் இருக்கும். புதிய புதிய நண்பர்களைச் சேர்ப்பதிலும், புதிய புதிய மதுபானப் புட்டிகளை உருசி பார்ப்பதிலும் இருவரும் யார் முந்தி என்று நிற்பார்கள்.

இருவரும் வேலை செய்ததால் பகல் வேளைகளில் தமது ஒரேயொரு பிள்ளையைப் பிள்ளை பார்ப்பவர் ஒருவரிடம் கொண்டுபோய் விடுவார்கள். தமது சொந்தப் பிள்ளையைப் பார்ப்பது அதிகமாக இரவு வேளைகளில்தான். அதுவும் அவளது அப்பாவுக்கு இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு முன் ஒரு கிளாஸ் விஸ்கி அடித்தால்தான் உணவு உள்ளே இறங்கும். உணவு முடிந்ததும் சிறிது நேரம் தொலைக்காட்சி பார்ப்பார்கள். அதற்கிடையில் சிறுமி ஜானகி தூங்கிவிடுவாள். பெற்றோருடைய பாசம் என்னவென்று தெரியாமலே அவள் வளர்ந்து வந்தாள்.

இளவயதில் சிறுமியாக இருந்தபோது பெற்றோர் செல்லுமிட மெல்லாம் அவளையும் அழைத்துக் கொண்டே செல்வார்கள்.

குறிப்பிட்ட வயதினை அடைந்தபின் ஜானகி அப்படி அவர்களோடு செல்ல மறுத்தாள். தான் வீட்டிலே தனியே இருக்கப் போவதாகக் கூறுவாள். அப்படியான நேரத்தில்தான் வின்சனுடைய நட்பு கிடைத்தது. ஆனால், இது ஒன்றும் அவளது பெற்றோருக்குத் தெரியாது.

பாடசாலை முடிந்து வந்ததும் திரும்பவும் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு நண்பர்களுடனும், தோழிகளுடனும் ஊர் சுற்ற ஆரம்பித்தாள். முதல் சில நாட்களில் சொன்ன நேரத்திற்கே வீட்டிற்கு வந்தாள். அடுத்த சில நாட்கள் அரை மணி நேரம் பிந்திப் பிந்தி வந்தாள். இப்படியாக நாளடைவில் இரவு பன்னிரண்டு, ஒரு மணிவரை உல்லாசமாகக் கழித்துவிட்டு வருவாள். ஆரம்பத்தில் பெற்றோர் காரணம் கேட்டார்கள். நாளடைவில் அவர்கள் எதுவுமே கேட்பதில்லை. அவள் அதனைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டாள். பிற நாட்டு நாகரீகத்தில் மோகம் கொண்ட பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளும் இந்நாட்டுப் பிள்ளைகளைப்போல் வாழ்வதையே விரும்புவார்கள். ஜானகியின் பெற்றோரும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

ஜானகி அப்போது கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இங்கிருக்கும் எம்மவரில் சில பெற்றோரைப்போல் தமது பிள்ளையும் ஒரு டாக்டராக வரவேண்டும் என்று விரும்பாதவர்களில் அவர்களும் ஒன்று. அவளின் அப்பா அடிக்கடி சொல்வார்:

“ஆண்பிள்ளை என்றால்தான் கட்டாயம் படிக்கவேண்டும். பெண்பிள்ளைகள் என்றால் அப்படியல்ல. நல்லதொரு மாப்பிள்ளைக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டால் போச்சு. இங்கே

படிக்காவிட்டாலும் முயற்சி இருந்தால் நன்றாக உழைக்கலாம்” என்று கூறுவார்.

படிப்பில் ஓரளவு கவனத்தைச் செலுத்தி வந்த ஜானகி, இவற்றைக் கேட்டதும் படிப்பதை ஒரேயடியாகக் குறைத்துவிட்டாள். நாளடைவில் பாடசாலைக்குச் செல்வதை அடியோடு நிறுத்திவிட்டாள். விதம் விதமான உடுப்புக்களை அணிந்து கொண்டு, பகலிலும் ஊர் சுற்ற ஆரம்பித்தாள்.

திரும்பாத காலங்கள் மாதங்களாகித் தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. எதனைத் தடுத்தாலும் ஓடும் காலத்தைத் தடுத்து நிறுத்த யாரால் முடியும்? இப்போதெல்லாம் ஜானகியின் பேச்சில் மாற்றம், செயலில் மாற்றம், உடையில் மாற்றம், உணவில் மாற்றம், ஏன் அவள் உடம்பே மாறிக்கொண்டு வந்தது?

‘ஏன் இப்படி ஊதிக்கொண்டு போகிறாய்? கண்டபடி சாப்பிடுவதைக் குறைத்துக்கொள்’ என்று அவளின் அம்மா சாடைமாதையாகச் சொல்வாள். ஒருநாள் ஜானகி தனது அறையினுள் இருந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். தற்செயலாக அவளது தாயார் இதனைக் கண்டுவிட்டு,

‘ஏன் அழுகிறாய்?’ என்று கேட்டார்.

‘என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று அவளைக் கட்டிப் பிடித்தபடியே குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவள் எல்லாவற்றையும் தாயிடம் கூறினாள். அப்போதுதான் தாம் செய்த தவறுகள் அவளின் பெற்றோருக்குத் தெரிந்தன. ஜானகி இப்போது ஏழு மாதக் கர்ப்பிணி. இது அவளுக்கும்,

அவளது நண்பன் வின்சனுக்கும்தான் இதுவரை தெரியும். இனியும் யாருக்கும் மறைக்க முடியாது என்று தெரிந்த பின்னரே ஜானகி தனது தாயிடம் அந்தக் குண்டைத் தூக்கிப் போட்டாள்.

ஆசையாக வளர்த்த பெண், அறியாத வயதிலே இப்படி அநியாயமாக தனது இளவயது வாழ்க்கையைப் பாழாக்கு கிறாளே என்று பரிதாபப்பட்டாள். பகட்டிற்கும், பேராசைக்கும், போலியான கௌரவத்திற்கும் ஆளாகினோமே என்று ஆதங்கப்பட்டாள் அவளின் அம்மா. மேலை நாட்டு மோகத்திலே மூச்சாயிருந்தது எவ்வளவு மூடத்தனம் என்று அப்போதுதான் அவளுக்கு முழுதாக விளங்கியது.

வயிற்றிலே வளரும் குழந்தையைப் பெற்று வளர்ப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று கூறினார் டாக்டர். எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலை. மகளின் காதலன் வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவன். ஆமாம், அவனுடைய பெற்றோர் மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்து இங்கே வந்து குடியேறியவர்கள். அவர்கள் கறுப்பு இனத்தைச் சேர்ந்த ஆப்ரிக்கர்.

மொழியால், மதத்தால், பழக்க வழக்கங்களினால், பண்பாடுகளினால் பல வழிகளிலும் வேறுபட்டவன். எப்படித்தான் நல்ல குணமுள்ளவனாக இருந்தபோதிலும், அவனைத் தங்கள் மருமகன் என்ற நிலையில் வைத்து முழுமனதோடு ஏற்றுக்கொள்ள ஜானகியின் பெற்றோர் தயாராக இல்லை. இன்னொரு கலாச்சாரத்தில் தாம் முற்றுமுழுதாக மூழ்கியிருந்தபோதும், இன்னொரு இனத்தவரை தமது குடும்பத்துடன் இணைக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை.

ஆனால், ஜானகியோ அவனைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாகக் கூறினாள். அவன் தன்னை

மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருப்பதாகவும் கூறினாள். தலையில் பெரியதொரு பாறாங்கல்லைத் தூக்கி, உயரத்திலே இருந்துகொண்டு யாரோ போட்டது போன்ற உணர்வே ஜானகியின் பெற்றோருக்கு அப்போது ஏற்பட்டது.

'நீ அவனைத் திருமணம் செய்தால் இந்த வீட்டுப் பக்கம் வரவே கூடாது. அன்றிலிருந்து எனக்கும் உனக்கும் எவ்வித உறவும் கிடையாது என்று எண்ணிக் கொள்' என்று அவளின் தந்தை மிகவும் ஆவேசப்பட்டுக் கூறினார். ஆனால், தாயோ. எதுவும் கூறாது மௌனமாக இருந்தாள்.

'இது எனது வாழ்க்கை. அதை எப்படி அமைத்துக்கொள்வது என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்களின் புத்திமதி ஒன்றும் எனக்குத் தேவையில்லை' என்று முகத்தில் அடித்தாற்போல் கூறினாள் ஜானகி.

சாதி விட்டு சாதி மாறாத பரம்பரையில் வந்தவர்கள் அவளது பெற்றோர். ஆனால், நாடு விட்டு நாடு வந்தவுடன் அந்தப் பரம்பரைப் பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம் பயனற்றுப் போகின்றன. இங்கே பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்குக் கறுப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை எல்லாம் ஒன்றாகவே தெரிகின்றன.

இதனை உணர்ந்த பல பெற்றோர்கள், தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பல எமது பழக்க வழக்கங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். நுண்கலைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து, அவர்களது கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்பிவிட முனைகிறார்கள். எமது கலைகளோடு ஒன்றினால், கலாச்சாரங்களுடனும் ஒன்றிப் போவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில்தான் இப்படிச் செய்கிறார்கள்.

ஜானகி தந்தையுடன் வாக்குவாதம் செய்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே தனது பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தன் காதலனுடன் தனிக்குடித்தனம் நடத்தத் தொடங்கிவிட்டாள். சம்பிரதாயம், திருமணம், கணவன், மனைவி, குடும்பம் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. இளமையின் துடிப்பு, எதனையும் அலசி ஆராய்ந்து ஏற்ற முடிவை எடுக்க அனுபவமில்லாத வயது. எடுத்த எடுப்பிலேயே தன் பெற்றோரை உதறித் தள்ளிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவர்களுக்குத் தான் ஒரே பிள்ளை என்பதனையோ, பிள்ளைப் பாசம் பெற்றோரை எப்படிப் பாதிக்கும் என்பதனையோ அவள் சற்றும் சிந்திக்கவில்லை.

அப்போது இருந்த மனநிலையில் வினசனுடைய பெற்றோரையோ, தனது பெற்றோரையோ சந்திக்க அவள் விரும்பவில்லை. காலம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. இங்கு திருமணம் செய்யாது யாரும் தனிக்குடித்தனம் நடத்தலாம். சட்டப்படி எவ்வித இணைப்புக்களும் இல்லாமல் ஆண்டுக் கணக்காக வாழலாம். ஏதாவது பிரிவு ஏற்பட்டால் அதன் பின்னர் கோர்ட்டுக்குச் சென்று பிணக்குகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். சட்டப்படி கணவன் - மனைவியாக வாழ்ந்தால் விவாகரத்து என்று வரும்போது இருப்பதில் பாதி கேட்கலாம். ஆனால், கணவன்-மனைவியாக வாழாதபோது அப்படிக்கேட்க முடியாது. அதற்காகப் பெரிய பெரிய பணக்காரர்கள் எல்லாம் சட்டப்படி கணவன்-மனைவியாக ஆகாமலே வாழ்கிறார்கள். ஒரு சிலர் சொத்துக்களை அடைவதற்காக மரணத்தறுவாயில் இருப்பவர்களைக்கூட வயது வித்தியாசங்களைப் பாராமல் மணக்கிறார்கள். அங்கே, பாசம், காதல் என்பவற்றைப் பார்க்கவே முடியாது. பேராசை என்றுகூட இதனைச் சொல்லலாம்.

வின்சன் ஏதோ ஒரு வேலை செய்வதாக ஜானகியிடம் சொல்லி வைத்திருந்தான். பகட்டாக ஓடித்திரிவதற்கு ஒரு மோட்டார் வண்டியும் வைத்திருந்தான். குடும்ப வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு பல மாடிக் கட்டிடம் ஒன்றிலும் இடம் கிடைத்தது. ஜானகி எதனையும் அவ்வளவாகப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. அவளின் உடல்நிலை அப்படி. வின்சன் அவளுக்குத் தேவையான பணம் எல்லாம் கொடுத்தான். வாழ்க்கை எப்படியோ இனிதாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அடுத்தடுத்த மாதங்களில் அவர்களுக்கு ஒரு பெண் பிள்ளை பிறந்தது. முதற்பிள்ளை என்பதால் மிகவும் ஆனந்தமாகவே இருந்தார்கள். மருத்துவமனையிலே வின்சனுடைய பெற்றோர் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். ஆனால், ஜானகியின் பெற்றோரோ அல்லது வேறு உறவினர்களோ அவளைப் பார்க்க வரவேயில்லை. அது அவளுக்குச் சிறிது துயரமாகவே இருந்தது. என்னதான் இருந்தாலும் இப்படியான நேரத்தில்தான் தாயினுடைய அருமை தெரியும் என்று யாரோ சொல்லக் கேட்டாள்.

குழந்தை பிறந்து நான்கு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. இவர்களுக்கு தனியே வீடு வாங்க வசதியில்லாத காரணத்தினால் இப்போது ஒரு 24 மாடிக் கட்டிடத்தில் ஒன்பதாவது மாடியில் அரசாங்கத்தால் இடம் கொடுக்கப்பட்டது. மேலே ஏறுவதும் இறங்குவதும் "லிப்ட்"டிலேதான்.

தந்தை தாயுடன் நல்ல வசதியாக இருந்த ஜானகிக்கு ஆரம்பத்தில் இது தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது குழந்தையை அடிக்கடி வெளியில் கொண்டு போகவேண்டிய

காரணத்தால் இந்த மாடி வீடு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால், வின்சன் பிறந்து வளர்ந்ததோ இப்படியான இடத்திலேதான். அவனுக்கு எவ்வித வித்தியாசங்களும் தெரியவில்லை.

இருவராக இருந்து மூவரானதும் செலவுகளும் அதிகரித்தன. அதுவும் சிறிய குழந்தை இருந்தால் செலவுகளுக்குக் கேட்கவா வேண்டும்? அவன் கொடுக்கும் பணம் அவளுக்குப் போதாமலே இருந்தது. கேட்டதிற்கு “என்னிடம் இருப்பது இவ்வளவுதான். அதற்குள் செலவுகளை வைத்துக்கொள்” என்றான். அவளுடைய வயதினை ஒத்தவர்கள் எல்லோரும் இப்போதும் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு முன்னால் தனது பிள்ளையைக் கொண்டு போவதற்கு ஜானகி சிறிது நாணிநாள். ஆனால், வின்சனோ பாடசாலையை விட்டுவிட்டு வேலை செய்தபோதிலும், அடிக்கடி தனது பழைய பாடசாலைக்குச் சென்று பழைய நண்பர்களுடன் கும்மாளம் அடித்துவிட்டு வருவான்.

ஜானகிக்கும் தன் பழைய நண்பர்களைச் சந்திக்கவும், அவர்களோடு கும்மாளம் அடிக்கவும் விருப்பம்தான். ஆனால் சிறிய குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு அப்படியெல்லாம் செய்ய நேரமில்லாமல் இருந்தது. வின்சன் அவர்களுடன் தான் செய்த குறும்புகளைச் சொல்லிச் சிரிக்கும்போது ஜானகிக்கு சிறிது பொறாமையாகவும் இருக்கும். குடும்பம், பிள்ளை என்று இருந்த ஜானகிக்கு முன்புபோல் இளமையின் சுகங்களை அனுபவிக்க சந்தர்ப்பம் இல்லாமலே இருந்தது. ஆனால், வின்சனோ எப்படியாவது எந்நேரமும் சந்தோசமாக இருக்கவே விரும்புவான்.

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தன. கூடிய சம்பளத்துடன் ஒரு தூர இடத்தில் ஒரு வேலை இருப்பதாக யாரோ ஒரு நண்பன் சொன்னவுடன் தான் முன்பு செய்த வேலையை விட்டு விட்டு அந்தப் புதிய வேலையிலே போய்ச் சேர்ந்தான்.

புதிய சூழல், புதிய நண்பர்கள். வேலை முடிந்து வரும்போது அங்கு வேலை செய்பவர்களை தனது மோட்டார் வண்டியிலே அழைத்து வருவான். இப்படியாகத்தான் ஆரம்பமாகியது அந்தப் புது உறவு.

வார இறுதி நாட்களில் நண்பர்களை எல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு வந்து தனது வீட்டிலே குடியும், சும்மாளமும் போடுவான். ஒரு சிறிய குழந்தை அங்கே இருப்பதைப் பற்றி வின்கனக்கோ, அங்கு வருபவர்களுக்கோ அக்கறையில்லை. ஜானகி தன் குழந்தையுடனே சென்று படுத்துத் தூங்கிவிடுவாள். அங்கே என்ன நடக்கின்றதென்று அவளுக்கு அறிய நேரமில்லை.

இரவு வேளைகளில் அடிக்கடி தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வர ஆரம்பித்தன. அவள் குழந்தையுடன் இருப்பதால் வின்கனத்தான் மற்றைய எல்லாவற்றையும் கவனித்தான். தொலைபேசியில் மணிக்கணக்காக இருந்து பேசிக்கொண்டே இருப்பான். ஒரு நாள் தற்செயலாக ஒரு புகைப்படம் அவனுடைய காற்சட்டைப் பையிலிருந்து கீழே விழுந்தது. அதில் அவளுடன் படித்த ஒரு கறுப்பு இனப் பெண்ணுடன் வின்கன் முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜானகி ஒரு முன்கோபக்காரி. அன்றிரவு முழுவதும் அவனுடன் வாக்குவாதப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். தன் இளமைக் காலங்களின் அரைவாசிப் பகுதியை ஜானகியுடன் வீணடித்துவிட்டதாக இப்போது வின்கன் குறை கூறினான்.

தன்னை மணப்பதற்கு இன்னும் எத்தனையோ இளம் பெண்கள் ஆவலுடன் இருக்கிறார்கள் என்றும், தன் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ உயரிய நோக்கங்கள் இருக்கின்றன என்றும் அவற்றைச் செய்வதற்கு ஜானகியும் அவளின் குழந்தையும் தடைகளாக இருக்கின்றன என்றும் கூறினான்.

அவளுக்கு வின்சன்தான் அப்படிப் பேசுகிறானா என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவன்தான் அவளை அணுகி அவளின் மனதில் ஓர் அழியாத காதல் வடுவை உருவாக்கினான். அறியாத பருவ வயதில் அவளின் அழகில் மயங்கி அவள் அழகைப் பருகத் துடித்தான். அவளைத் தன் குழந்தைக்குத் தாயாக்கினான். தனிக்குடித்தனம் நடத்தினான். இப்போது ஜானகியின்மேல் தேவையில்லாத குற்றச்சாட்டுக்கள். தனது சுயதேவைகளுக்காக வேண்டுமென்றே சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டுக்கள் என்றே அவளின் மனதில் பட்டது.

சிரித்துக் கதைக்கும்போது ஒரு மனிதனுடைய உண்மையான குணத்தை அறிய முடியாது. அவர்களுக்குச் சிறிது கோபத்தை உண்டுபண்ணிப் பார்த்தால்தான் அவர்களுடைய உண்மையான குணம் தெரியும். இது ஜானகியின் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. இதனை எத்தனைபேர் அறிந்திருக்கிறார்களோ தெரியாது.

எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டாள். ஆனால், அவன் “என் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரே பெண்ணோடு வாழ முடியாது” என்று கூறியது அவளின் மனதை நன்றாக நோகடித்து விட்டது. என்றோ ஒரு நாள் தன்னை விட்டுவிட்டுப் போகப் போகிறான் என்று தெரிந்ததும், அவன் இன்றோடு போகட்டும் என்று திடீரென முடிவு செய்தாள்.

விடிந்ததும் வின்சனை வீட்டைவிட்டு வெளியேறும்படி கூறினாள். அவனும் அதனை எதிர்பார்த்திருந்தவன்போல் உடனேயே வெளியேறிவிட்டான். அதன் பிறகு அவன் ஜானகியைப் பார்க்கவோ அல்லது குழந்தையைப் பார்க்கவோ வரவேயில்லை. சில நாட்களின் பின் அந்தப் படத்தில் இருந்த சினேகிதியின் வீட்டிலே அவளுடன் ஒன்றாக இருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தது.

பெற்றோருடன் இருந்தபோதோ, வின்சனுடன் இருந்த போதோ எப்போதும் மோட்டார் வண்டியிலேதான் பிரயாணம் செய்தாள். ஆனால், இப்போதுதான் பஸ் வண்டியிலும், புகைபிரத வண்டியிலும் குழந்தையுடன் பிரயாணம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டாள். யாருடைய துணையும் இல்லாமல் அல்லல்பட்டாள்.

அவளுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. வின்சனுடன் தான் வாழ்ந்ததற்கு அடையாளம் அந்தச் சிறிய குழந்தைதான். இவர்கள் சட்டப்படி கணவன்-மனைவியாகவில்லை. அவள் அப்போது அதைப் பெரிதாக எண்ணவுமில்லை. அவள் கர்ப்பிணியாக இருந்தபோது பிரசவம் முடிந்ததும் மணம் முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று வின்சன் கூறியிருந்தான். ஆனால் பின்னர் அதைப் பற்றி இருவரும் அதிகளவு அக்கறை செலுத்தவில்லை. எப்போதும் அவனுடன் ஒன்றாக வாழலாம் என்றுதான் அவள் எண்ணியிருந்தாள். இப்போதுதான் தான் செய்த தவறுகளை ஒவ்வொன்றாக உணர ஆரம்பித்தாள். காலம் கடந்த உணர்வுகள்; கண்ணீர் கலந்த அனுபவங்கள்; கனவாகிவிட்ட காதல் நினைவுகள்.

பெற்றோரின் அறிவுரைகளைக் கேட்டிருக்கலாம், எமக்கென்றிருக்கிற பண்பாடுகளைப் பின்பற்றியிருக்கலாம், சிந்தித்துச் செயற்பட்டிருக்கலாம், சிறிது காலம் பொறுத்திருந்திருக்கலாம். அப்படி இருந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்காது என்றெல்லாம் இப்போது எண்ணினாள். யாரென்றே அறியாத ஒருவனோடு சிறிது நாட்கள் பழகிய உடனேயே மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டு அவனுடன் ஒன்றாக வாழப் போனது எவ்வளவு தவறென்று இப்போது மனம் நொந்தாள்.

எத்தனையோ கறுப்பு இன மக்கள் வெள்ளையின மக்களுடன் கூடிப் பெற்ற பிள்ளைகளில் சிலர் முழுக்க முழுக்க வெள்ளையினத்தவரைப் போல் இருப்பதைக் கண்டிருக்கிறாள். அதன் பெற்றோரின் அடையாளங்கள் அரைவாசியாக இருக்கும் பிள்ளைகளையும் கண்டிருக்கிறாள். ஆனால், அவளுடைய குழந்தை சிறிதளவு கூட அவளை ஒத்திருக்கவில்லை. முழுக்க முழுக்க வின்சனின் சாயலையே ஒத்திருந்தது. ஒரு கறுப்பு இனத்தவருடைய குழந்தையைப் போன்றே இருந்தது. கரிய தேகம், சுருண்ட கேசம், தடித்த உதடு, அகன்ற நெற்றி. தான் பெற்றெடுத்த குழந்தை என்றாலும் அதனை வெளியில் கொண்டு செல்ல அவளுக்கு உள் மனதில் ஒரு கூச்சமாகவே இருந்தது.

ஈ! என் இரத்தம்தானே அதனுள்ளும் ஓடுகிறது. என் வயிற்றில்தானே அது பிறந்தது. என் மனதில் ஏன் இப்படியான ஓர் எண்ணம் உருவாகிறது? அது ஒருவேளை வின்சன் மேல்கொண்ட வெறுப்பினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இளமையில் தான் செய்த தவறுகளினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

தன் வயதினை ஒத்த சிலர் எமது தமிழ்க் கலைகளைக் கற்று நல்ல இளம் கலைஞர்களாகவும், அதே நேரத்தில் படிப்பிலும் மிகவும் கெட்டிக்காரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவையெல்லாம் பெற்றோர்களில்தானே முக்கியமாகத் தங்கியிருக்கிறது. அப்படித் தன் பெற்றோர் ஏன் தனக்குச் செய்யவில்லை?

தன் பெற்றோர் தன்னை ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணாக வளர்க்காமல் விட்டதினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். பிற நாட்டு மோகத்தில் போலிக் கௌரவத்தில் மூழ்கியதால்தான் தன் வாழ்வைப் பாழாக்கி விட்டேன் என்று எண்ணியதால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவர்களே ஆங்கில மோகத்தில் இருந்தார்கள். அப்படியான நிலையில் எப்படி இவற்றைச் செய்திருக்க முடியும்?

எத்தனையோ பேர் தம் பிள்ளைகளில், தம் குடும்பத்தில் கவனத்தைச் செலுத்துவதை விடுத்து, அடுத்தவர் விடயங்களிலேயேதான் கூடிய அக்கறை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் வேறுவழியில் போனபின்புதான் விழிக்கிறார்கள். இவர்களுக்குத் தன் வாழ்வு ஒரு பாடமாக இருக்குமா? அவளின் மனத்தில் இப்படியாகப் பல பல எண்ண அலைகள் வந்து மோதிக் கொண்டே இருந்தன. எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு சிந்தனை அலைகளை ஓட்டிக்கொண்டு இருந்தவள் பஸ் வண்டி வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டு மீண்டும் இவ்வுலகிற்கு வந்தாள்.

விருப்பமில்லாத எதனையும் முதல்முறை செய்யும்போது கடினமானதாக இருப்பதுபோலவே தோன்றும். ஆனால், பழகப் பழக கடினமானதெல்லாம் இலகுவானதாகத் தோன்றும். அதே

நிலைதான் ஜானகிக்கும். ஆண்டுகள் கழிந்தபோதும் அவளின் நிலையில் மாற்றமில்லை. தன் குழந்தைக்குத் தாயாகவும், தந்தையாகவும் இருந்து காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டு இருக்கிறாள்.

பஸ் வண்டியினுள் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு வெளியே பார்த்தாள். கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அதே நிலையிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். பஸ் வண்டி வந்ததையோ அல்லது மற்றைய எல்லோரும் ஏறியதும் அந்தப் பஸ் வண்டி புறப்பட்டதையோ அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. கண்முடித் தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையும் அதே நிலையிலேதான் இருந்தது. அது இந்த உலகிலே எதிர்கொள்ள வேண்டிய எத்தனையோ காரியங்கள், போராட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டே யிருந்தது.

அருகே இருந்த பூமரத்தைப் பார்த்தாள். கோடையில் கொலு கொலுவென்றிருந்த பூக்களோ அல்லது இலைகளோ இப்போது இல்லை. வசந்த காலம் மீண்டும் வரும்போது அவை திரும்பவும் துளிர்விடும். ஆனால், வறண்டுபோன பாலைவனம் போல் ஆகிவிட்ட அவள் வாழ்க்கை என்ற பூங்காவிலே, இலைகள் இனி தளிர் விடுமா? பூக்கள் மீண்டும் மலருமா? காலம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

பின் தொடர்ந்தவன்

வித்யா அவளது அகன்ற படுக்கையில் படுத்திருந்தபடி இன்னமும் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டேயிருந்தாள். அவளது கணவன் கேசவன் எழுந்து தனது வேலையிடத்தில் சிறிது வேலை இருக்கிறது என்றும் அதனைச் செய்துவிட்டுத் தான் விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுவேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். நேரமோ காலை ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. அரைத் தூக்கத்துடன் தன் மைவிழிகளைத் திறந்து பார்த்தாள். எதிரேயிருந்த சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த நிழற்படம்தான் கண்ணில் தெரிந்தது. தினமும் தான் கண்விழித்ததும் முதலில் பார்ப்பதற்காக, வித்யாதான் அதனைத் தெரிந்தெடுத்து அப்படி மாட்டியிருந்தாள். தங்கள் திருமணத்தன்று தன் கணவன் கேசவனுடன் மணவறையில் மாலை மாற்றியவுடன் எடுக்கப்பட்ட நிழற்படம்தான் அது. அதிலே இன்று அவளது கணவன் கேசவனின் முகம் ஒரு முழுமதி போலவே காட்சியளித்தது.

அவளது மனத்திரையில் அன்றிரவு நடந்தவை எல்லாம் திரும்பவும் ஒரு திரைப்படம்போல் மீண்டும் ஓடிக் கொண்டே யிருந்தன. அன்றைய இரவில் நெடுநேரமாக இருவரும் என்றுமே இல்லாதவாறு பலவற்றையும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே

இருந்ததையும், தான் அரைத் தூக்கத்தோடு ம்! ம்! என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் தூக்கம் கலைந்ததும், 'என்ன கூறினீர்கள்?' என்று திரும்பிக் கேட்டதையும், அவன் எவ்வித சினமும் கொள்ளாது எல்லாவற்றையும் திரும்பத் திரும்பக் கூறியதையும் எண்ணினான். அப்படி எத்தனை முறை கேட்டிருப்பான் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. அதனை நினைக்க நினைக்க அடக்க முடியாத சிரிப்பும், தன் ஆசைக் கணவன் கேசவன் மீது ஒருவித பரிதாப உணர்வும் ஏற்பட்டது.

பின்னர் கேசவன் தூங்க முயன்றபோது, அவனைத் தூங்கவிடாது தான் பேசிக் கொண்டே இருந்ததையும், அவன் ம்! ம்! என்று கேட்டதையும், அதன் பிறகு நடந்தவை எல்லாவற்றையும் அவள் தன் மனத்திரையில் மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை ஓடவிட்டாள். இன்பமான நினைவுகள். எண்ண எண்ண இனிக்கும் நினைவுகள். புது மணப்பெண்போல் இப்போது கேசவனின் முகத்தைப் பார்க்கவே அவளுக்கு வெட்கமாகவும் இருந்தது. வேண்டுமென்றே மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்தாள்.

அசதியினால் மீண்டும் சிறிது கண்ணயர்ந்தாள். மீண்டும் அந்த இனிய நினைவுகளால் உந்தப்பட்டாள். கேசவன் எதையெதையோ எல்லாம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே இருந்தான். ஒருவேளை உணவிற்குக் கூட வழியின்றித் தவிக்கும் எம்மின மக்களைப் பற்றிப் பேசினான். அவர்களுடைய பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேசினான். தங்களுடைய இரு பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேசினான். வித்யா தனக்கு மனைவியாகக் கிடைத்தது தான் செய்த பாக்கியம் என்று பல தடவை கூறினான். அவற்றைக் கேட்ட அவளின் காதுகள் குளிர்ந்தன. அந்தக் குளிர்ச்சி காது வழியே சென்று நரம்புகள் வழியாக உடலெங்கும் ஓடி ஒரு வித கிளுகிளுப்பை உண்டாக்கியது. அவன் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் அவளின் செவிகளில் இப்போதும் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

அவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். ஆண் பிள்ளை ஒன்று, பெண் பிள்ளை ஒன்று. ஏழு வயதும், ஐந்து வயதுமான இளம் சிங்கங்கள். அன்று சனிக்கிழமையாதலால் பிள்ளைகளும் அடுத்த அறையில் தூங்கிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். திருமணமாகி எட்டு வருடங்கள் கடந்தபோதும், அந்த இனிய நாள் நேற்று நடந்தது போன்ற உணர்வே அவளுள் ஏற்பட்டது.

அவனுக்கு அவளின் மை எழுதிய கண்களின்மேல் ஒரு காதல். மான் விழி என்பர், மருளும் விழிகள் என்பர் எல்லாம் வித்யாவினுடையதுதான் என்று கேசவன் கூறுவான். தான் ஒரு கவிஞனாக இருந்திருந்தால் வித்யாவின் கண்களைப் பற்றியே இதுவரையில் பல ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் பாடியிருப்பேன் என்பான். அத்தனை அழகுடைய கண்கள் என்பான். அவளது கூரிய மூக்கைப் பற்றிப் பேசுவான். அவளை அங்கம் அங்கமாக வர்ணிப்பதில் அவனுக்கு அலாதி இன்பம். அதைக் கேட்டு இன்ப மகிழ்ச்சி கொள்வதில் அவளுக்கு இன்பம். இன்னமும் தினமும் புதுசுகம் அனுபவிக்கத் துடிக்கும் புதுமணத் தம்பதியரைப் போலவே இருந்தார்கள். அந்த இனிய நினைவுகளுடன் மீண்டும் கண்ணயர்ந்தாள். காலை பத்து மணியிருக்கும். யாரோ வாசல் மணியை அழுத்தும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்குற்றுக் கண்விழித்தாள்.

வழக்கம்போல அண்மையில் இருக்கும் தனது மூத்த சகோதரிதான் வந்திருக்கிறாள் என்று எண்ணிக்கொண்டே அவசர அவசரமாக உடைகளை மாற்றினாள். மூத்த சகோதரி எப்போதும் தொலைபேசியில் அழைத்துச் சொல்லிவிட்டுத்தான் வருவாள். ஆனால் ஏன் அப்படிச் செய்யாமல் வருகிறாள் என்று எண்ணியபடியே சென்று வாசல் கதவைத் திறந்தாள். அங்கே இரண்டு காவல்துறை அதிகாரிகள் நிற்பதைக் கண்டாள்.

“ஆர் யூ மிஸஸ் கேசவன்?”

“யெஸ்” என்றாள்.

“நாங்கள் உள்ளே வரலாமா?” என்று கேட்டார்கள்.

உள்ளே வந்து அமர்ந்ததும் ‘யாராவது நெருங்கிய உறவினர் அண்மையில் இருக்கிறார்களா’ என்று கேட்டார்கள். ‘அவர்களை அங்கே வரும்படி அழைக்க முடியுமா?’ என்றும் கேட்டார்கள். அப்படி இருந்தால், அங்கே உடனே வரும்படி அழைக்கும்படியும் கூறினார்கள்.

தனது மூத்த சகோதரியை உடனே அங்கே வரும்படி அழைத்தாள். அவளும் சிறிது நேரத்தில் அங்கே வந்து சேர்ந்தாள். அதன்பிறகு தாங்கள் எதற்காக அங்கே வந்தோம் என்பதை ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்.

அன்று காலையில் தனியே கேசவன் சென்றுகொண்டிருந்த மோட்டார் வண்டி, எதிரே வந்துகொண்டிருந்த பெரியதொரு “லொறி”யுடன் மோதியதால், தலையில் பலமாக அடிபட்டு, அந்த நேரத்திலிருந்தே கேசவன் சுயநினைவின்றி இருப்பதாக அங்கே வந்திருந்த அதிகாரிகள் கூறினார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லச் சொல்ல வித்யாவிற்குத் தலை சுற்றிக்கொண்டே வந்தது.

திடீரென்று அவளுக்குத் தான் அன்றிரவு நெடுநேரம் அவனைத் தூங்கவிடாது பேசிக்கொண்டிருந்தது திரும்பவும் நினைவிற்கு வந்தது. நித்திரைக் குறைவினால்தான் அப்படி விபத்துக்குள்ளாக நேர்ந்ததோ என்றும் அவள் மனம் பேதலித்தது. வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். கேசவனின் மோட்டார் வண்டி நின்றது. ஆனால் அவன் வித்யாவின் சிறிய மோட்டார் வண்டியைத்தான் அன்று வேலைக்குக் கொண்டு சென்றிருக்கிறான் என்பது அப்போதுதான் தெரியவந்தது. அதற்கிடையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளும் எழுந்து கீழே வந்து தாயுடன் ஓட்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களைக் கட்டி அணைத்தபடியே தனது அன்புக் கணவனை எண்ணி எண்ணி ஆறாகக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

அந்த அதிகாரிகள் சென்றதும், அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டுத் தன் மூத்த சகோதரியுடன் கேசவன் இருந்த மருத்துவமனைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். இன்னமும் டாக்டர்களும், தாதிமார்களும் அவனைச் சுற்றியே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தலையில் பெரியதொரு கட்டு. கைகளிலும், மார்பிலும், கழுத்திலுமாகப் பல கருவிகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனது கண்கள் மூடிய வண்ணமேயிருந்தன.

தூரத்தே இருந்து ஒரு சிறிய கண்ணாடி வழியாகத்தான் எல்லாவற்றையும் பார்த்தாள். ஓவென்று கதறி அழவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் அங்கே அமைதி காக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை அறிந்து அனைவரும் அமைதியாகவே தங்கள் துக்கங்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

டாக்டர்கள் வெளியே சென்றதும் இரண்டு இரண்டு ஆட்களாக உள்ளே சென்று பார்க்கும்படி உத்தரவிட்டார்கள். வித்யாவும் அவளது மூத்த சகோதரியும் உள்ளே சென்றார்கள். அவனது கட்டிலுக்கருகே இருந்த கதிரையிலே அமர்ந்து அவனது முகத்தை அசையாது பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். உடலின் எந்தவொரு பாகத்திலும் அசைவு இல்லை. மூச்சு விடும்போது மட்டும் மார்புப் பகுதி மட்டும் மேலும் கீழுமாக அசைந்தது. அதுவும் இயந்திரத்தின் உதவியுடன்தான்.

கேசவன் பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையானவன். யாருக்கும் ஏதாவது தேவையாயின் அவர்கள் கேட்காமலே சென்று உதவி செய்வான். இந்தச் சோக நிகழ்வைக் கேள்வியுற்ற உறவினர்களும், நண்பர்களும் ஒவ்வொருவராக வந்து அங்கே கூடிவிட்டனர். கேசவனுடன் ஓரளவு பழகியவர் கூட ஓடோடி வந்தனர்.

அங்கு வந்த அனைவருமே அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். அன்பாகப் பேசினார்கள். ஆனால், எதிர்பாராத அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளாத அவளுக்கு யார் வந்தார்கள், யார் போனார்கள், என்ன பேசினார்கள் என்று எதுவுமே நினைவில் நிற்கவில்லை.

கேசவன் எப்போது கண்விழிப்பான், தன்னோடும் தன் குழந்தைகளோடும் எப்போது பேசுவான் என்றே அவள் மனம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது. அவனை விட்டு விட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போகவே அவளுக்கு மனம் வரவில்லை. நோயாளிகளைப் பார்க்கும் நேரம் முடியும் வரையிலே அவனருகிலேயே இருந்தாள்.

அவளது மூத்த சகோதரி தன் கணவனைத் தனது பிள்ளைகளுடன் விட்டு விட்டு வித்யாவின் வீட்டிற்கே வந்துவிட்டாள். அவளுக்கு அனுசரணையாக அல்லும் பகலும் இருந்தாள். எப்படித்தான் இனிய நண்பர்கள் இருந்தாலும், உடன்பிறந்தவர்கள் அருகிலே இருக்கும்போது மனம் மிகவும் ஆறுதலாக இருக்கும். அதுவும் மூத்த சகோதரர்கள் என்றால் தாய் அல்லது தந்தை அருகில் இருப்பது போன்ற ஓர் உணர்வே ஏற்படும். வித்யாவின் மூத்த சகோதரி அவளுக்கு அப்போது அவளின் தாயானாள்; தந்தையானாள்; இனிய தோழியுமானாள். ஆனால், கேசவனின் இடத்தை யாராலும் நிரப்ப முடியவில்லை.

மருத்துவசாலைக்குப் போவதும் வருவதுமாக நான்கு நாட்கள் கடந்துவிட்டன. நாலு நொடிபோல் இருந்தது வித்யாவிற்கு. கேசவனின் நிலையில் சிறிதளவே மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஐந்தாவது நாள் திடீரென்று அவளது நிலையில் ஒரு மாற்றம். எல்லா டாக்டர்களும், தாதிமார்களும் அவன் படுத்திருந்த கட்டிலை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். ஆனால் அவனின் உயிர் அவனுடலை விட்டு இலேசாகப் பிரிந்து கொண்டேயிருந்தது. யாராலும் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

பொருத்தப்பட்டிருந்த புதுரக இயந்திரங்கள் எல்லாம் அகற்றப்பட்டன. யாருமே பார்க்காதவாறு அவளது கட்டிலைச் சுற்றியிருந்த திரைச் சீலை இழுத்து மூடப்பட்டது. அங்கே உறவினர்களும், நெருங்கிய நண்பர்கள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.

இவையெல்லாம் நடந்து நான்கு மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. வித்யாவிடற்கு நடந்து முடிந்தவை எல்லாம் ஒரு கெட்ட கணவுபோல்தான் இருந்தது. நாளிலும் பொழுதிலும் அவள் கணவனது நினைவுகள் குறைந்துகொண்டு சென்றபோதிலும், தன் கணவன் கேசவன் எங்கோ சென்றுவிட்டான், திரும்பவும் வருவான் என்ற ஒருவித சபலம் அவளின் உள்மனத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டேயிருந்தது.

இனிமேல் தான்தான் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யவேண்டும், தான் தன் காலிலேதான் நிற்கவேண்டும், முன்பு இருவரும் இணைந்து செய்த எல்லாவற்றையும் இனிமேல் தனியொருத்தியாகவே செய்யவேண்டும் என்று அதற்காகத் தன்னைத்தானே சிறிது சிறிதாகத் தயார்படுத்திக் கொண்டே இருந்தாள். பிள்ளைகளோ நல்லது கெட்டது எதையும் பிரித்தறியக் கூடிய பக்குவத்தை இன்னமும் அடையவில்லை. அவளது வீட்டில் வந்திருந்த மூத்த சகோதரியும் இப்போது தன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள்.

அவளுக்கு மோட்டார் வண்டி ஓட்டத் தெரிந்திருந்தும் தன் கணவனின் மோட்டார் வண்டியை தனியே ஒருநாளும் ஓட்டியதில்லை. கேசவனின் மோட்டார் வண்டி அவன் இறுதியாக நிறுத்திய இடத்திலேயேதான் இப்போதும் நின்று கொண்டிருக்கிறது. இடையிடையே அவளது மூத்த சகோதரியின் கணவர் வந்து அதனை “ஸ்ட்ராட்” பண்ணிப் பார்த்துவிட்டுச் செல்வார்.

தொலைபேசி அழைப்புக்களைக்கூட அவளால் தனியாகச் சமாளிக்க முடியவில்லை. யார் யாரோ எல்லாம் அழைத்து எதையெதையோ எல்லாம் பேசினார்கள். முன்பின் தெரிந்தவர்கள் எல்லாம் அழைத்து ஆதரவாக, அன்பாகப் பேசினார்கள். இவ்வேளையில்தான் அந்தத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

பரமகுரு என்பது தனது பெயர் என்றும், கேசவனைத் தனக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்றும், அவனுடன் தான் நெருங்கிப் பழகியவன் என்றும் அவர் கூறினார். இப்படியான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு அவள் சலித்துப் போயிருந்தாள். தனக்கு ஆறுதல் சொல்லவே அவர்கள் இப்படி அழைத்துக் கூறுகிறார்கள் என்றே எண்ணி எல்லோரிடமும் சகஜமாகப் பேசினாள். அவர்களின் மனம் நோகாதவாறு உரையாடினாள்.

கேசவனின் நெருங்கிய நண்பன் என்றார். ஆனால் அவளுக்கு அவரின் முகத்தைக் கற்பனை செய்து பார்க்கவே முடியவில்லை. காரணம், பரமகுரு என்பவரைக் கண்டதாக அவளுக்கு நினைவில்லை. யாரோ தனக்குத் தெரியாத நண்பராக இருக்கலாம் என்று எண்ணினாள்.

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் சென்றபின் வித்யா தனியேதான் பகல் வேளைகளில் வீட்டில் இருப்பாள். எங்கும் தனியே செல்ல இதுவரையில் அவள் விரும்பியதில்லை. அவளது சகோதரிதான் இடைக்கிடையே தொலைபேசி அழைப்புச் செய்து பேசிக்கொள்வார். அவளுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் வாங்கிவந்தும் கொடுப்பாள்.

ஒரு வாரம் கழிந்திருக்கும். ஒரு நாள் நண்பகல் வேளை, தொலைபேசியில் மீண்டும் பரமகுரு.

“இஸ் இற் மிஸஸ் கேசவன்?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டார்.

“யெஸ்” என்றாள் பதிலுக்கு.

“நான் பரம் பேசுகிறேன்.”

“எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

- இப்படி ஆரம்பித்த உரையாடல் இடையே திசை மாறியது.

“உங்களுக்கு ஏதாவது உதவிகள் தேவைப்பட்டால் நான் அதைச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்றார் பரமகுரு.

“அப்படித் தேவை வரும்போது நான் உங்களிடம் கட்டாயம் கேட்பேன்” என்றாள் வித்யா.

“கௌவ் சூவீற் யூ ஆர் ரோக்கிங்!” - ஆங்கிலத்தில் பரமகுரு. அதாவது “எவ்வளவு இனிமையாக நீங்கள் பேசுகிறீர்கள்” என்றவர், “உங்கள் குரல் மிகவும் இனிமையாக இருக்கிறது. அதனைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம் போலிருக்கிறது” என்றார்.

அவளுக்குச் சிறிது அதிர்ச்சி. இதுவரையில் முகமே தெரியாத ஒருவர் அவளிடம் இப்படிக் கூறியது இதுதான் முதற்தடவை.

யார் இந்த பரமகுரு? எதற்காக இப்படிப் பேசுகிறார்? இதன் அர்த்தம் என்ன? வித்யாவின் மனத்தில் கேள்விக் கணைகள் ஆயிரமாய் எழ ஆரம்பித்தன. இரண்டொரு நாட்கள் கழிந்தன. மதியவேளை. அதே தொலைபேசி அழைப்பு. மீண்டும் பரமகுரு. முன்பு கேட்டதுபோல்,

“இஸ் இற் மிஸஸ் கேசுவன்?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டார்.

“யெஸ்” என்றாள் பதிலுக்கு.

“நான் பரம் பேசுகிறேன்.”

வித்யா பதில் கூறவில்லை. மீண்டும் அவரே ஆரம்பித்தார். வீட்டில் தனியே இருக்காது வெளியே எங்காவது செல்லும்படி ஆலோசனை கூறினார். அண்மையில் இருக்கும் பிள்ளையார் கோயிலுக்குத் தாங்கள் செல்வதாகவும் வித்யாவையும் அப்படி அங்கு செல்லலாம் என்றும் கூறினார்.

“நான் அப்படியெல்லாம் செல்ல முடியாது. இனிக் கோயிலுக்குச் செல்வதாயின் ஒரு வருடம் முடியவேண்டும்” என்றாள் வித்யா.

“ஐ காண்ட் வெயிற் தற் லோங்!” மீண்டும் ஆங்கிலத்தில் பரமகுரு. அதாவது “தன்னால் அவ்வளவு காலம் பொறுத்திருக்க முடியாது” என்றார்.

அவளுக்கு அவரின் உள்நோக்கு இலேசாக விளங்க ஆரம்பித்தது. தனியே இருக்கும் பெண்ணிடம் ஒரு அறிமுகமில்லாத ஆண் இப்படிச் சொல்ல எவ்வளவு துணிவு வேண்டும்? அவள் இப்படி தன்னைத்தானே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டாள்.

“நான் உங்களைப் பார்க்க உங்கள் வீட்டிற்கு வரலாமா?” என்றார் பரமகுரு.

பரமகுருவின் கேள்வியைக் கேட்டு மீண்டும் அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள். இனிமேலும் அப்பாவிபோல் பேசாது சிறிது புத்திசாலித்தனமாகப் பேச எண்ணினாள்.

“தாராளமாக வரலாம். வரும்போது உங்கள் மனைவி, பிள்ளைகளையும் அழைத்து வாருங்கள்.”

“என் மனைவிக்கு உங்களை அவ்வளவாகத் தெரியாது. அவரை இப்போது அழைத்துவர நான் விரும்பவில்லை.”

அந்தப் பதிலில் இருந்து அவரது உள்நோக்கம் வெளிச்சமாகி விட்டது. ஆனால் அவள் மிகவும் கவனமாகத்தான் தன் வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்தினாள். இன்னமும் உரையாடலைத் தொடராது திடீரெனத் தொலைபேசியை வைப்போமா என்றுகூட எண்ணினாள். அந்த நேரம் பார்த்து வாசல் மணியை யாரோ அழுத்தினார்கள். பரமகுருவிற்கும் அது கேட்டிருக்க வேண்டும். தான் பின்பு தொடர்பு கொள்கிறேன் என்று கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டார்.

வித்யாவிற்கு இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. அதேபோல் மூளையும் துரிதமாக வேலை செய்தது. திடீரெனத்

தொலைபேசியை எடுத்து 1471 என்ற எண்களை அழுத்தினாள். என்ன ஆச்சரியம்? அங்கே கடைசியாக வந்த தொலைபேசி எண்ணைச் சொல்வதற்குப் பதிலாக;

“கேலேர்ஸ் வித் கெல்ட் தெயர் நம்பர்” என்று பதில் வந்தது. அதாவது கடைசியாக அழைத்தவர், வேண்டுமென்றே தங்கள் தொலைபேசி எண்களைத் தராது தடுத்து வைத்தார் என்று தெரியவந்தது.

எதற்காக இப்படி மறைக்க வேண்டும்? இனிய நண்பனைப் போல் பேசுகிறார். என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன் என்கிறார். இவை வெறும் பேச்சாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏதோ தனது நோக்கம் நிறைவேறும்வரை வெறும் வார்த்தைகளை அமுதமாக வடிக்கவே விழைகிறார் என்றே எண்ணினாள். எதற்கும் மறுமுறை தொலைபேசி அழைப்பு வந்தால் மிகவும் கவனமாகவே பேசவேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தாள்.

இவற்றை வெளியே யாரிடமும் சொல்ல முடியாத நிலைமை. பரமகுரு என்ற புதுமை மனிதரைப் பற்றி பலருக்குச் சொல்லலாம். பட்டும் படாமலும் அவர் பேசியவற்றை மற்றவர்களுக்குக் கூறலாம். ஆனால் யாரிடம் கூறுவது? அக்காவிடமா? அத்தானிடமா? அருமைப் பிள்ளைகளிடமா? யாரிடமும் இதுபற்றிக் கூற முடியாது.

ஏன் இவ்வளவு தூரம் வார்த்தைகளை வளர விட்டாய்? என்று அக்கா கேட்டால் என்ன பதில் கூறுவது? அறிமுகமில்லாத ஓர் ஆணோடு இப்படிப் பேசியது உன் தவறுதான் என்று அத்தான் கூறினால் என்ன செய்வது? அருமைச் செல்வங்களுக்கோ இப்படி ஒருவர் பேசினார் என்று எப்படிக் கூறுவது? சொன்னாலும் அவர்களுக்கு அது விளங்குமா?

சில தினங்கள் கழித்து மீண்டும் மதியவேளை தொலைபேசி அழைப்பு. இறைவனின் பெயரைத் தாங்கிய அந்தப் பரமகுருவிடமிருந்ததுதான். எப்போதும் ஆரம்பிப்பதுபோல் ஆங்கிலத்தில் கேள்வியுடனேயேதான் ஆரம்பித்தார். வித்யா, தான் முன்னரே திட்டமிட்டு வைத்திருந்தபடி;

“நான் இப்போது சற்று பிஸியாக இருக்கிறேன். உங்கள் தொலைபேசி எண்களைச் சொல்லுங்கள், சிறிது நேரத்தில் நான் உங்களைத் தொலைபேசியில் அழைக்கிறேன்” என்றாள்.

அவர் இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவரது பதிலில் இருந்து தெரியவந்தது. சிறிது தாமதித்துவிட்டு,

“பரவாயில்லை. உங்களுக்கு எதற்கு வீண் சிரமம்? நானே உங்களைத் திரும்பவும் அழைக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, வித்யா பதில் கூறுமுன்னரே தொலைபேசியை வைத்துவிட்டார்.

வித்யா திரும்பவும் 1471 என்ற எண்களை அழுத்தினாள். திரும்பவும் முன் கிடைத்த பதிலே கிடைத்தது. பரமகுரு மிகவும் புத்திசாலித்தனமாகத்தான் தனது காரியங்களைச் செய்கிறார் என்று தன் மனதிற்குள் எண்ணினாள்.

தனியே ஒரு பெண் இருப்பது ஒரு சிலருக்கு எவ்வளவு அபிலாஷைகளை வளர்க்கக் காரணமாக இருக்கிறது என்று எண்ணினாள். ஆண்களே இப்படிப்பட்டவர்கள்தானா? என்றும் எண்ணினாள்.

அவளுக்கு இப்போது மதியவேளைகளில் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தால் அதனை எடுப்பதா அல்லது விடுவதா? என்ற மனப்போராட்டமும் ஆரம்பமாகியது. பிள்ளைகளின் பாடசாலையிலிருந்து அழைப்புக்கள் வரலாம், தோழிகளிடமிருந்து வரலாம், கனடாவில் இருக்கும் தனது மூத்த அண்ணனிடமிருந்து அழைப்புக்கள் வரலாம். யாராக

இருந்தால் நமக்கென்ன? இது என் வீடு, எனது தொலைபேசி. யாருக்கும் அஞ்சத் தேவையில்லை என்று எண்ணினாள். ஆனால், உள்ளூர ஒரே நடுக்கமாகவே இருந்தது.

பரமகுருவின் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் இப்போது வாரத்தில் மூன்று நான்கு தடவைகள் வர ஆரம்பித்தன. எப்போதும் முன்போல முதலில் ஆங்கிலத்தில்தான் ஆரம்பிப்பார். ஒருநாள் வித்யா வேண்டுமென்றே தனது குரலைச் சிறிது மாற்றி;

“வித்யா இங்கே இல்லை, வேலைக்குச் சென்றுவிட்டார்” என்றாள்.

“நீங்கள் யார் பேசுகிறீர்கள்?”

“நான் வித்யாவின் சகோதரி”

“உங்கள் குரல் வித்யாவின் குரல்போல் இருக்கிறதே!”

“நாங்கள் சகோதரிகள்தானே, அதனால்தான் அப்படி இருக்கிறது.”

அவருக்கு ஒரே ஏமாற்றம். சில நாட்கள் அமைதியாகவே இருந்தன. திடீரென ஒருநாள் இரவு எட்டு மணியளவில் பரமகுருவின் தொலைபேசி அழைப்பு.

“நான் சென்ற கிழமை தொலைபேசியில் உங்களை அழைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் வேலைக்குச் சென்றுவிட்டதாக உங்கள் சகோதரி கூறினார். ஆனால் நீங்கள் வேலை செய்வதாக எதுவும் கூறவில்லையே” என்றார் பரமகுரு.

“ம்!”

“உங்கள் வேலையிடத்துத் தொலைபேசி எண்களைத் தந்தால் நான் அங்கே உங்களுடன் தொடர்பு கொள்வேன்.”

“அது ஒரு புதிய வேலையிடம். அங்கே அப்படித் தொலைபேசியில் எல்லாம் பேச முடியாது.”

“அப்படியானால் உங்கள் வேலையிடத்தின் விலாசத்தைத் தாருங்கள். நான் உங்களை அங்கே வந்து சந்திக்கிறேன்.”

“இப்போதுதான் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். சினேகிதியின் காரில்தான் வேலைக்குச் செல்வேன். அதனால் எனக்கு அந்த வேலையிடத்தின் விலாசம் சரியாகத் தெரியாது.”

இப்படியாக பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவளின் மூத்த மகன்;

“யார் அம்மா தொலைபேசியில்? நான் அவருடன் பேசட்டுமா?” என்று வினையாட்டாகக் கூறியபடியே தொலைபேசியைப் பறித்துவிட்டான். அவளும் அவருடன் அந்தப் பொய்யான உரையாடலைத் தொடர விரும்பாமல் நிறுத்த அதுதான் ஒரே வழியென்று எண்ணி அப்படியே விட்டுவிட்டான்.

வித்யா வேண்டுமென்றே அப்படிக்கதைக்கிறாள் என்று பரமகுருவிற்கு சிறிது விளங்க ஆரம்பித்து விட்டது. இப்படியாக தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வருவதும் அவள் அவருடன் உரையாடாமல் விட எத்தனிப்பதுமாக காலங்கள் ஓடின. ஆனால், அவர் விடுவதாக இல்லை. சில மாதங்களாக எவ்வித தொலைபேசி அழைப்புக்களுமே இல்லை.

அப்பாடா! அவருக்கு தன் மனநிலை தெரிந்துவிட்டது போலும். இனிமேல் அவர் தனக்குத் தொந்தரவு செய்யமாட்டார் என்று வித்யாவின் மனம் சிறிது ஆறுதல் அடைந்தது. கடும் சொற்களால் பேசி அவரை வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகச் செய்ய அவளால் முடியவில்லை. அவளுக்கு அப்படிப் பேசிப்

பழக்கமுமில்லை, அப்படியான குடும்பத்தில் அவள் வளரவுமில்லை. தான் ஏதாவது இடக்கு முடக்காகப் பேசினால் அவை தனக்கு எதிராகவும் வரலாம் என்றும் எண்ணினாள். இத்தனைக்கும் பரமகுரு என்பவரின் முகம் இதுவரை வித்யாவிடற்குத் தெரியாது.

கேசவன் மறைந்து ஒரு வருடமாகி விட்டது. வித்யாவின் தோழி உமா இப்போதெல்லாம் அவளை வெளியே தன்னுடன் வரும்படி அழைப்பாள். வித்யாவும் தான் எத்தனை நாட்களுக்கு தன் அக்காவின் தயவில் வாழ்வது? என்று எண்ணி, கேசவனின் மோட்டார் வண்டியை எடுத்து சிறிய தூரங்களுக்கு ஓட்ட ஆரம்பித்தாள்.

உமாவின் வற்புறுத்தலின் பேரில் அவளுடன் சேர்ந்து ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அருகேயிருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்றாள். அங்கு சென்ற பின்னர்தான் அந்தக் கோயிலுக்கு கேசவனுடன் தான் கடைசியாகச் சென்றிருந்த நாள் நினைவிடற்கு வந்தது. அன்று தாங்கள் இருவரும் அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலில் ஒவ்வொரு விக்கிரகங்களாகச் சென்று வணங்கியது அவள் மனதிலே மீண்டும் நிழலாடியது.

அழகை அழகையாக வந்தது. எனக்கேன் இளவயதில் இந்த விதி? என்று வெதும்பினாள். தன்னை ஒத்தவர்கள் எல்லாம் தங்கள் கணவன்மாருடன் வந்திருக்கும்போது, தான் மட்டும் தனியே தன் பிள்ளைகளோடு நிற்பது அவளுக்கு என்னவோ செய்தது.

ஆனால் அங்கே அமர்ந்திருக்கும் தொந்தி வைத்த பிள்ளையாரையும், குங்குமப் பொட்டுடனே திரிசூலமேந்தி சங்கு சக்கரத்துடன் வீற்றிருக்கும் அம்மனையும், தினைப்புன வள்ளியையும், தெய்வயானையையும் இருபுறம் அமர வீற்றிருக்கும் அழகுதமிழ்க் கடவுள் முருகனையும், நர்த்தனமாடும்

நடராஜரையும் பார்வதியையும், நவமூர்த்திகளையும், ஏனைய பரிவார மூர்த்திகளையும் பார்த்தவுடன் அவளுடைய முகம் மலர்ந்தது. மனதில் ஒருவகையான மகிழ்ச்சி படர்ந்தது. பண்ணுடன் பாடும் பக்தர் கூட்டத்தின் தேவாரப் பாராயணங்களைக் கேட்டதும் உள்ளமும் பூரித்தது.

முன்பெல்லாம் அங்கு செல்லும்போது இப்படி அனுபவித்து இருந்ததாக நினைவில்லை. ஆனால், அவளின் தற்போதைய நிலையால்தான் அப்படியானதொரு உணர்வுகள் உதித்தனவோ என்றும் எண்ணினாள். எப்படியோ அவளின் வாழ்க்கை தடம் புரண்டுவிட்டது. அதற்காக நாம் என்ன செய்யமுடியும்? எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே சிறந்தது என்று எண்ணினாள்.

புஜைகளை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு இறுதியாக உணவு பரிமாறும் இடத்திற்கு வந்து அங்கே இருந்த நீண்ட வரிசையிலே தானும் இணைந்து கொண்டு நின்றாள். உணவு வாங்கும் தருணத்தில் யாரோ தன் பின்னால் உரசிக் கொண்டு நிற்பதாக உணர்ந்தாள்.

திரும்பிப் பார்த்தாள். அரை வழுக்கை விழுந்த தலையுடன் ஒரு கரிய முகமுடைய மனிதன். இலேசாகப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

“ஆர் யூ மிஸஸ் கேசவன்?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டார். எங்கேயோ கேட்ட குரல். திடுக்குற்றவள் செய்வதறியாது நின்றாள்.

“நான்தான் பரமகுரு!” - ஆங்கிலத்தில் தன் உரையாடலை ஆரம்பிப்பது அவருடைய பழக்கத்தில் ஒன்று. புயலுடன் மழை பெய்து ஓய்ந்தவுடன், மீண்டும் புயலடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது போன்ற ஓர் உணர்வே வித்யாவிடம் ஏற்பட்டது. இவர் எப்படி

இன்றைக்கென இங்கு வந்தார். இன்றைக்குத்தான் வந்தாரா அல்லது அவளைத் தேடிக் கொண்டு தினமும் இங்கு வந்தாரா?

வித்யா எதுவும் பேசாது உணவை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு மூலையில் அமர்ந்தாள். அடுத்த மூலையில் அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்தார் பரமகுரு. வித்யாவிடமிருந்து என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. யாராவது கண்டால் என்ன நினைப்பார்கள்? உமா இவர் செய்தவற்றை அறிந்தால் தன்னைக்கூடச் சந்தேகப்படுவாள். எதுவுமே பேசாது உமாவிடம் தனக்குத் தலைவலியாக இருக்கிறதென்று கூறிவிட்டு, தான் எடுத்து வைத்திருந்த உணவையும் கொண்டு தன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள் வித்யா.

இப்போதுதான் வித்யா ஓர் ஆணினுடைய துணை எவ்வளவு அவசியம் என்பதனை உணர்ந்தாள். அவளிடம் இளமை, அழகு, கவர்ச்சி என்பன இன்னும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அதுதான் பரமகுருவின் மனத்தைக் குழப்பி விட்டது போலும். தனக்கென்று ஒரு மனைவி, பிள்ளைகள், குடும்பம் என்பன இருந்தும், வித்யாவின் அழகும், தனிமையும்தான் அவரிடம் ஒரு சபல புத்தியை ஏற்படுத்திவிட்டன என்றே கூறவேண்டும்.

அதன் பிறகும் சில தடவைகள் அருகேயிருக்கும் அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குத் தன் தோழி உமாவுடன் சென்றிருக்கிறாள். அங்கே எப்போதும் பரமகுருவையும் கண்டாள். பக்கத்தே வந்து நிற்பார் அல்லது எதிரெதிரே இருந்து பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பார். அண்மையில் இடம் கிடைக்காது விட்டால் தூரத்தில் நின்றாலும், அவளை அடிக்கொரு தடவைகள் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பார். அவளுக்குத் தர்மசங்கடமான நிலை. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அதன்பிறகு வித்யா அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் செல்வதையே குறைத்ததுக் கொண்டாள்.

வித்யாவின் சகோதரி அவளை மீண்டும் திருமணம் செய்யச் சொல்லி முன்பு ஒருநாள் கேட்டாள். ஆனால், வித்யா அடியோடு மறுத்துவிட்டாள். இனிமேல் ஒரு புது மாப்பிள்ளை, புது உறவு, புதிய மைத்துனர் உறவு, புதிய மாமா-மாமி உறவு இப்படிப் பல புதிய உறவுகளை ஏற்க அவள் மனம் மறுத்தது. தன் பிள்ளைகள் வளர்ந்து வளரும்போது புதிதாக வருபவர்கள் எப்படி அவர்களை நடத்துவார்களோ என்பதும் தெரியாது. இதுவரை கேசவனுடன் வாழ்ந்த தாம்பத்திய வாழ்க்கையே போதும் என்று எண்ணினாள்.

“போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்பதில் நம்பிக்கை உள்ளவள் வித்யா. ஆனால், பரமகுரு போன்றவர்களும் அதே கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தால் வித்யா போன்றோர் எவ்வளவோ நிம்மதியாக வாழலாம்.

இப்போது ஓரளவு தனியே மோட்டார் வண்டி ஓட்டப் பழகிவிட்டாள். இருந்தும் ஒருவித நடுக்கம் உள்ளே இருந்து கொண்டேயிருந்தது. ஒரு நாள் மாலை தனது பிள்ளைகளுடன் சென்று கடையில் பொருட்களை வாங்கச் சென்றாள். வண்டியை விட்டு இறங்கும்போது பக்கத்தில் இருந்த காருக்குள் சிவப்பு ஆடை அணிந்துகொண்டு பரமகுருபோல் ஒருவர் இருப்பது இருந்தது. வித்யாவிற்கு. திரும்பும்போது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. மழையும் இலேசாகத் தூறிக்கொண்டே இருந்தது. காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த வித்யா, ஒரு சந்தியில் வந்து நின்றாள். சிவப்பு விளக்கு மாறி பச்சை விளக்கு வரும்வரை காத்திருந்தாள்.

திடீரென்று அவளுடைய மோட்டார் வண்டிக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு மோட்டார் வண்டி வந்து நின்றது. அதன் வாகன ஓட்டி அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது அவளுடைய கடைக்கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. இலேசாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சிவப்புச் சட்டை அணிந்த பரமகுரு அவளையே பார்த்துக் கொண்டு புன்முறுவல் பூத்தார்.

திடீரென அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். பச்சை விளக்கு மாறியதும் வித்யாதான் முதலில் புறப்பட்டாள். அதிலே அதிக வண்டிகளும் இருக்கவில்லை. சிறிது தூரம் சென்று பார்த்தாள், பரமகுருவின் வாகனம் அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவளுக்கு நெஞ்சு திக் திக் என்று அடித்துக்கொண்டே இருந்தது. அவர் தன்னைத்தான் பின்பற்றுகிறார் என்று அவள் எண்ணினாள். அவள் நேரே தன் வீட்டிற்குப் போக விரும்பவில்லை. வேண்டுமென்றே வேறு பாதையில் வண்டியை ஓட்டினாள். எவ்வளவு நேரம், எவ்வளவு தூரம் அப்படி வண்டியை ஓட்டியிருப்பாள் என்று அவளுக்கே தெரியாது.

பின்னால் வரும் வண்டிகளின் முன் வெளிச்சம் மட்டுமே இப்போது தெரிந்தது. பின்னால் வந்த வண்டியும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருந்தது. விரைவாக வண்டியை ஓட்டி வேறு பாதையில் செல்லவும் அவளால் முடியவில்லை. கடவுளே! நான் போகும் பாதைகளில் சிவப்பு விளக்கு வரக்கூடாது என்று வேண்டினாள். ஆனால் அடுத்த சந்தியில் சிவப்பு விளக்கு வந்துவிட்டது. அவள் கட்டாயம் வண்டியை நிறுத்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். பின்னால் வந்த வண்டியும் அவளுடைய வண்டிக்குப் பின்னால் வந்து நின்றது.

அவளுக்குத் தன் பின்னால் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பின் கண்ணாடியில் பார்க்கப் பயமாகவே இருந்தது. அந்த வண்டியை ஓட்டிவந்தவர் சிவப்பு விளக்கில் வாகனம் நின்றதும் தன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வித்யாவின் வண்டியை நோக்கி ஓடிவந்தார். வித்யா இருந்த பக்கக் கண்ணாடியில் தனது விரல்களால் தட்டினார். வித்யா திரும்பிக்கூடப் பார்க்க வில்லை. அவளுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. தலையைத் திருப்பாமல் நேரேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இதற்கிடையில் பின்னாலிருந்த பிள்ளைகள் கண்ணாடியில் தட்டிய சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டார்கள்.

“பெரியப்பா! அம்மா, அங்கே பெரியப்பா” என்றார்கள். வித்யா இலேசாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள். தனது மூத்த சகோதரியின் கணவர் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“வித்யா! நான் பத்து நிமிடமாக உன் பின்னாலேதான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். நீ ஏன் சுற்றிச் சுற்றி ஓட்டுகிறாய்? பாதையைத் தவற விட்டுவிட்டாயா?” என்றார்.

அவள் தனது முகத்தை மெதுவாகத் திருப்பி மீண்டும் அவரை நோக்கினாள். அவளது விழிகள் இரண்டும் நீரால் நிறைந்திருந்தன.

“சரி சரி, என்னைப் பின்தொடர்ந்து வா” என்று கூறிவிட்டு அந்த இடத்திலிருந்து வித்யாவின் வண்டிக்கு முன்னால் தனது வண்டியை ஓட்டிச் சென்றார். அவளது வீடு வரைக்கும் கூட்டிச் சென்றார். தான் கடவுளை வேண்டியதின் பலன் ஏதோ ஒரு வகையில் கிடைத்துவிட்டதாகவே எண்ணினாள்.

அவளுக்கு அன்றிலிருந்து அவளையறியாமலே ஒருவித பயம் கௌவிக் கொண்டது. தொலைபேசி அழைப்பு வந்தால் நடுக்கம். யாராவது வீட்டு வாசல் மணியை அடித்தால் நடுக்கம். தெரியாதவர்கள் யாராவது வீட்டிற்கு வந்தால் நடுக்கம். தனியே வெளியே எங்காவது செல்ல நடுக்கம். சிவப்புச் சட்டை அணிந்தவர்களைக் கண்டால் நடுக்கம். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தாள்.

பரமகுரு போன்றவர்களின் போக்கால் தன் தனிமையான எதிர்காலத்தைப் பற்றி எண்ணவே வித்யாவிற்குப் பயமாக இருந்தது. வித்யா வீட்டில் தனியே இருக்கும்போது பகல் வேளைகளில் யாராவது வந்து வாசல் மணி அடித்தால் ஜன்னலூடாக யாரென்று பார்த்து விட்டுத்தான் கதவைத் திறப்பாள். இரவில் யாராவது முன்னறிவித்தலின்றி வந்தால் கதவைத் திறக்கவே மாட்டாள்.

இவையெல்லாம் வேறு யாருக்குமே தெரியாது. யாருக்காவது சொல்லி வைப்போமோ என்று பல தடவைகள் முயற்சி செய்தாள். அவளால் முடியவில்லை. காலம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

அவள் முன்பு ஒருமுறை தொலைக்காட்சியிலே “ஸ்ட்ரோக்கர்” (Stalker) என்றோர் ஆங்கிலப் படத்தைப் பார்த்த ஞாபகம் வந்தது. அதாவது “சந்தடியின்றிப் பின்தொடர்ந்தவன்” என்பது அதன் பொருள்.

மறுநாள் அண்மையிலுள்ள நூலகத்திற்குச் சென்று, இது தொடர்பான புத்தகங்கள் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று தேடினாள். சிறிது நேரம் தேடியபின் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள். வரும்போது ஒரு சிவப்பு நிறம் அவளது கடைக்கண்களில் தெரிந்தது. திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே பரமகுரு மிக ஆர்வமாகப் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பரமகுரு தனக்குத் தெரியாமல் தன்னைப் பின் தொடருகிறார் என்பது அவளுக்குத் தெளிவாகிவிட்டது. இனிமேல் இவரைப் பற்றிக் கட்டாயம் மற்றவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்றே எண்ணினாள். பொலீஸிற்குச் சொல்லி வைப்போமா என்று எண்ணினாள். அதற்குமுன் தனது அக்காவிற் குச் சொல்வோமா என்று எண்ணினாள் அல்லது தனது தோழி உமாவிற் குச் சொல்வோமா என்றும் எண்ணினாள். ஆனால், அந்தத் துணிவு அவளுக்கு இன்னமும் வரவில்லை.

இப்போதெல்லாம் யாராவது சிவப்புச் சட்டை அணிந்துகொண்டு போனால் அவளுக்குப் பரமகுருவின் நினைவும் பயமும் வந்துவிடும். சிவப்பு மோட்டார் வண்டியைக் கண்டால் அதற்குள் பரமகுரு இருப்பதுபோல் ஓர் உணர்வு ஏற்படும். வெளியில் பாதையோரங்களில் ஏதாவது சிவப்புப் பொருள்களைக் கண்டால் நெஞ்சு திடுக் திடுக்கென்று அடிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

அன்றிரவு ஒன்றரை அல்லது இரண்டு மணியிருக்கும். வித்யா நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. திடுக்குற்று எழுந்தாள். அந்த நேரத்தில் யார் அழைப்பது என்று எண்ணிக் கொண்டு, 'ஹலோ!' என்றாள். சிறிது நேர அமைதி. அவள் மீண்டும் 'ஹலோ!' என்றாள்.

மறுமுனையில் ஒரு ஆண்குரல். அரைத்தூக்கத்தில் இருந்த வித்யாவிடற்கு யாருடைய குரல் என்று விளங்கவில்லை. மறுமுனையில் இருந்து மளமளவென்று வார்த்தைகள் வந்தன. வித்யா தனியே இருப்பதால் தனக்கு மிகவும் மனவருத்தம் என்றும், அவளுக்கு தான் என்ன உதவி செய்யவும் தயாராக இருப்பதாகவும், இன்னும் என்னவெல்லாமோ செய்ய விரும்புவதாகவும் அரைவாசி ஆங்கிலத்திலும், அரைவாசி தமிழிலும் கலந்து பொரிந்து தள்ளினார். அவள் எதுவுமே பேசவில்லை.

அரை மணித்தியாலம் கழித்து மீண்டும் தொலைபேசி மணி அடித்தது. அவளுக்கு அதை எடுப்பதா விடுவதா என்று தோன்றவில்லை. மணி அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. இன்னும் விட்டால் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் நித்திரையை விட்டு எழுந்துவிடுவார்கள் என்று எண்ணி "ரிஸீவரை" எடுத்தாள். எதுவுமே பேசாது தன் காதருகே பிடித்தாள். மீண்டும் அதே குரல்; அதேமாதிரியான வார்த்தைகள். அசிங்கமான வார்த்தைகள். அவளால் காது கொடுத்துக் கேட்கவே முடியவில்லை. அப்படியே கீழே வைத்துவிட்டாள். அதன்பிறகு அவளுக்கு நித்திரையே வரவில்லை. தொடர்ந்து ஒரு வாரமாக இரவு வேளைகளில் ஒவ்வொரு நாளும் இப்படியான தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன.

அவளால் வெளியே போகவும் முடியவில்லை, வீட்டுக்குள் இருக்கவும் முடியவில்லை. தனியே ஒரு பெண் இருந்தால் சிலருக்கு எப்படியெல்லாம் கற்பனைகள் எழுகின்றன என்று எண்ணினாள். கேசவன் இருந்தால் இப்படியெல்லாம் நடக்குமா அல்லது நடக்கத்தான் விடுவானா? இவை எல்லாவற்றையும் பரமகுருதான் செய்கிறாரா அல்லது வேறு யாரேனும் செய்கிறார்களா? ஆயிரம் கேள்விகள் அவளுள் எழுந்தன. ஆனால், அவற்றிற்கு என்ன விடை என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

இவற்றிற்கெல்லாம் எப்படி முடிவுகட்டுவது என்று எண்ணிக் கொண்டேயிருந்தாள். தொலைபேசிக் கம்பெனியிடம் பேசினாள். அவர்கள் ஓர் இலக்கத்தைக் கொடுத்து, இனிமேல் அப்படி யாராவது தொலைபேசியில் அழைத்துத் தொந்தரவு செய்தால், உடனே அந்த இலக்கத்துடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கூறினார்கள்.

ஒரு தொந்தரவு குறைந்து விட்டது. மற்றையதிற்கு என்ன செய்வது?

இன்னொரு நாள் இரவு எட்டு அல்லது ஒன்பது மணியிருக்கும். அவளது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் வந்து கதவைத் தட்டினார். “கடந்த ஒருமணி நேரமாக மோட்டார் வண்டியிலிருந்து ஒருவர் உங்கள் வீட்டையே பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார். நீங்கள் யாரையாவது எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். அவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த வண்டி இரைச்சலுடன் புறப்பட்டுச் சென்றது. அதனை ஓட்டிச் சென்றவர் பரமகுருதான்.

வித்யாவிடமிருந்து இப்போது எதிலுமே நாட்டமில்லை. இந்தத் தொல்லைகளிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது என்றே இரவும் பகலும் சிந்தனை. வெளியில் செல்லவும் முடியவில்லை.

வீட்டிற்குள்ளும் இருக்க முடியாத நிலை. அழகுடனும், இளமையுடனும் தனியே இருக்கும் பெண்ணின்மேல் வேண்டுமென்றே ஒரு பழியைப் போடுவது எவ்வளவு சுலபம் என்று அவளுக்குத் தெரியும். அவர் தனது குடும்பத்தவருமில்லை. நெருங்கிய நண்பருமில்லை. அவர் யாரென்றே அவளுக்குத் தெரியாது.

யாருக்காவது இவரைப் பற்றிச் சொல்லி, யாராவது இவரைப் பிடித்து ஏன் அவளைச் சுற்றுகிறாய் என்று கேட்கும்போது, அவர் வித்யாதான் தன்னை அங்கு வரச்சொன்னாள் என்று கூறினால் அதனை இலேசாக நம்புவதற்குப் பலர் இருப்பார்கள். இத்தனை துணிவுடன் தான் போகுமிடமெல்லாம் தொடரும் இவர், இப்படிப் பொய் சொல்லவும் தயங்கமாட்டார் என்றே எண்ணினாள். ஆரம்பத்திலேயே இதனைப் பற்றி மற்றவர்களுக்குச் சொல்லாமல் விட்டதை எண்ணி இப்போது தான் வருந்தினாள். எதனையும் முளையிலேயே கிள்ளிவிடவேண்டும் என்பது எவ்வளவு உண்மை.

கேசவன் இறந்து ஒருசில வருடத்திற்குள்ளேயே இப்படியென்றால் இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் இங்கே இப்படிப் பயந்தபடியே வாழ்வது? அக்காவிடம் சொல்லி அத்தானைச் சிலவேளைகளில் தனக்குத் துணையாக விடச்சொல்லிக் கேட்கவே முடியாது. அது முறையும் அல்ல. அது இன்னும் பல சிக்கல்களைக் கொண்டு வந்தாலும் வரலாம். சொந்த அண்ணன் என்றால் அது வேறு.

எப்படித்தான் சட்டங்களைக் கொண்டு பரமகுருவைத் தடுத்து வைத்தாலும், அவர் இருக்கும் நிலையில் அவளை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார் போலவே இருக்கிறது. அப்படி ஏதும் நடந்துவிட்டால் அதன் பின் தன் நிலை என்னாவது? தன் பிள்ளைகளின் நிலை என்னாவது? மூத்த சகோதரி, வித்யாவை முன்னர் மறுபடியும் திருமணம் செய்துகொள்ளச்

சொல்லிக் கேட்டபோது செய்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்காது என்று சொல்வார். ஆனால், வித்யாவின் மனநிலையில் இருந்தாலல்லவா அவளின் நிலைமை மற்றவர்களுக்கு விளங்கும்.

பரமகுருவின் தொலைபேசி இலக்கங்களை எடுத்து அவருடன் நேரடியாகப் பேசவேண்டும் என்று அவள் எண்ணினாள். ஆனால் முடியவில்லை.

தாயகத்தில் என்றால் எத்தனையோ உதவிகள் இருக்கும். ஆனால், இங்கோ எல்லோரும் எப்படி எப்படியெல்லாமோ வாழ்கிறார்கள். பெரும்பாலானோர் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவது குறைவாகவே இருக்கிறது. அது இந்த நாட்டவரைப் பார்த்துப் பழகிய ஒன்றாக இருக்கலாம். இங்குள்ள சட்டதிட்டங்களும் அதற்கேற்றாற் போன்றே அமைந்திருக்கின்றன.

தன்னுடைய வீட்டை விற்றுக் கொண்டு, தன் பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கனடாவிற்குச் சென்று, தனது எண்ணின் அருகில் இருக்கலாமோ என்றும் எண்ணினாள். தான் ஒரு தவறும் செய்யவில்லை, எதற்காக மற்றவர்களுக்குப் பயப்படவேண்டும்? என்றும் அவளின் உள்மனம் கேள்வி கேட்டது. கேள்விகள்தான் அவளின் மனதில் அடிக்கடி எழுமே தவிர விடைகள் வராது. ஆனால், பிள்ளையாரே! எங்களைக் காப்பாற்று என்று அடிக்கொரு தடவை வேண்டிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டே இருந்தன. உமா எங்கு சென்றாலும் வித்யாவையும் வரும்படி அழைப்பாள். அதேபோல் மீண்டும் ஒரு நாள் அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வரும்படி அழைத்தாள். ஆனால், வித்யா மறுத்துவிட்டாள்.

“ஏன் வர மறுக்கிறாய்?” என்றாள்.

வித்யாவின் நீர் நிறைந்த கண்களைக் கண்டவுடன், “சரி, நீ விரும்பாவிடின் வரவேண்டாம். எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒருவருடைய பூசை. அதனால்தான் கேட்டேன்” என்றாள்.

சிறிது கழித்து, “சரி, நான் உன்னோடு வருகிறேன்” என்றாள் வித்யா.

அன்று மாலை பிள்ளையார் கோயிலுக்குள் சென்றபோது அவளுக்கு ஓர் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அன்று பரமகுருவின் பூசை. அவர் பூசையில் கவனத்தில் இருந்ததால் வித்யாவைக் கவனிக்கவில்லை. வித்யாவும் கூடிய அளவு அவர் கண்களில் படாமலே நின்றுகொண்டாள். எல்லாம் முடிந்து வித்யா உமாவோடு உணவருந்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“எங்கள் பூசைக்கு வந்ததற்கு எனது நன்றி” என்று குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள் வித்யா. பரமகுரு உமாவுக்கு இதனைச் சொல்லிக்கொண்டு வித்யாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். வித்யா மறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அவர் சற்று விலகிப்போனதும்,

“இவர் யார்? இவர் உங்களுக்கு உறவா?” என்று உமாவைக் கேட்டாள் வித்யா.

“ஆமாம், அவர் பெயர் பரமநாதன். எனது கணவருக்கு இவர் தூரத்து உறவு” என்றாள் உமா.

“அப்படியா?” என்றாள் வித்யா. திடீரென்று அவளுக்குச் சில விடயங்கள் தெளிவாகின. அவளுள் ஒரு புதுத் தெம்பு பிறந்தது. பிள்ளையாரை மீண்டும் மனத்துள் நினைத்துக் கொண்டாள். “பிள்ளையாரை வணங்கினால் நினைத்தது நிச்சயம் நிறைவேறும். ஆனால் தாமதமாகும்” என்று அவளுடைய பாட்டனார் முன்பு ஒருமுறை சொன்னதும், அதற்கு அவள் “பிள்ளையார் தனது பெரிய தொந்தியைத் தூக்கிக்

கொண்டுவர நேரமாகும்தானே!” என்று நகைச்சுவையாகக் கூறியதும் திடீரென்று அவளுக்கு நினைவிற்கு வந்தன.

பரமநாதன் என்ற பரமகுரு அவளுக்குப் பொய்யான பெயரைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய தொலைபேசி எண்களை மறைத்திருக்கிறார். ஆனால், இன்று அவளிடம் முறையாக மாட்டிக் கொண்டுவிட்டார். அதுவும் பிள்ளையார் கோயிலில்தான். இதனைத்தான் ஆண்டவன் கருணை என்பதா?

அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலில் பூசை செய்யும் அத்தனை நபர்களுடைய பெயர்களும், தொலைபேசி எண்களும் அவர்களது நிர்வாகத்திற்கு இலகுவாக இருக்கும் என்பதற்காக, அங்கிருக்கும் அறிவித்தல் பலகையில் கோவில் நிர்வாக சபையினர் எழுதிவிடுவார்கள். இது வித்யாவிடமிருந்து தெரியும். திடீரென இருக்கையை விட்டு எழுந்து அந்த அறிவித்தல் பலகை இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றாள். அன்றைய பூசையின் உபயகாரர் பரமநாதன் என்றும், அவரது தொலைபேசி எண்கள் அதன் கீழேயும் எழுதப்பட்டிருந்தன. அந்த எண்களை அவள் உடனே ஒரு தாளில் குறித்து வைக்கவில்லை, யாரும் சந்தேகிக்காதவாறு தன் மனதில் நன்றாகப் பதிவு செய்து கொண்டாள்.

இரண்டொரு நாட்கள் கழிந்தன. பரமகுருவிடம் நேரடியாக முட்டி மோத அவள் தயாராகவில்லை. இப்படியொருவர் தன்னைச் சுற்றுகிறார் என்று இதுவரையில் அவள் யாருக்குமே சொல்லவில்லை. இனிமேலும் யாருக்கும் சொல்ல அவள் விரும்பவில்லை. ஆனால் தான் செய்யப் போவது சரிதானா என்று பலமுறை சிந்தித்துப் பார்த்தாள். அவற்றைப் பலமுறை ஒத்திகை செய்தும் பார்த்தாள். இனிமேலும் தாமதிக்க விரும்பாமல் தன் மனதில் பதித்து வைத்திருந்த அந்தத் தொலைபேசி எண்களை மனதில் மீட்டு, தனது தொலைபேசியில் அழுத்தினாள்.

அங்கே மணி ஒலித்ததும் பரமகுரு என்கின்ற பரமநாதன் தான் தொலைபேசியை எடுத்தார். “ஹலோ! ஹலோ!” என்றார். வித்யாவிடமிருந்து பழக்கப்பட்ட குரல்தான். அதனை உறுதி செய்யும் வரையில் தான் அவள் பொறுத்திருந்தாள்.

“திரு. பரமநாதனுடன் பேசமுடியுமா?” என்று கேட்டாள். சிறிது நேரம் அமைதி. அதன் பிறகு “பரமநாதன்தான் பேசுகிறேன்” என்றார் அந்தப் பரமகுரு.

“நான் திருமதி கேசவன் பேசுகிறேன்” என்றாள்.

அவருக்கு சிறிது அதிர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால் உடனே பதில் கூறாது இரண்டு விநாடிகள் கழித்து “எப்படி இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் இப்படி என்னுடன் தொலைபேசியில் பேசுவீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எப்படி எனது தொலைபேசி எண்களை எடுத்தீர்கள்?” என்றார்.

அடுக்கடுக்காக ஆச்சரியத்துடன் கலந்த கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனார். அந்த வேகத்தில் வித்யாவிடம் பரமகுரு என்று தன் பெயரைக் கூறி வைத்ததையும் மறந்து பேச ஆரம்பித்தார். வித்யா, அவரின் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறவிடும்பவில்கலை.

சிறிது தயங்கிவிட்டு; “தயவுசெய்து இனிமேல் என்னைப் பின்தொடராதீர்கள். என்னையும், என் பிள்ளைகளையும் நிம்மதியாக வாழவிடுங்கள். உங்கள் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உங்களைப் பற்றி எனக்கு எல்லாம் தெரியும். உங்கள் பெயரை மாற்றி எனக்குப் பொய் சொன்னீர்கள். பகலிலும் இரவிலும் என்னைப் பின்தொடர்ந்தீர்கள். பயமுறுத்தினீர்கள். தொலைபேசி அழைப்புக்கள் செய்து எங்களுக்குத் தொல்லைகள் கொடுத்தீர்கள். ஏன் இப்படியெல்லாம் செய்கிறீர்கள்?”

வித்யாவிற் கு பேசத்தொடங்கியதும் அழுகையும் சேர்ந்து வந்துவிட்டது. அவளின் குரலும் தழுதழுக்க ஆரம்பித்து விட்டது. இருந்தும், அவள் தான் சொல்ல வந்ததை மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

“ஒரு பெண் தனியே இருக்கவே முடியாதா? என் கணவனை இழந்து நாள்தோறும் நான் எவ்வளவு இன்னல்படுகிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அது மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டியதில்லை. அது என் சொந்த விடயம். அது என் விதி. உங்கள் மனைவிக்கு இப்படியொரு நிலைமை வந்தால் அதனை நீங்கள் விரும்புவீர்களா? என் நிலையிலிருந்து ஒருமுறை எண்ணிப் பாருங்கள்! அப்போது விளங்கும் உண்மை.”

“எமது நாட்டைவிட்டு தஞ்சம் புகுந்த இந்நாட்டிலே நாமெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவியாக இருக்கவே நினைக்க வேண்டும். இன்னல் படுபவர்களைக் கண்டால் அவர்களுக்கு எப்படி உதவி செய்யலாம் என்ற எண்ணமே எம்முள் எழவேண்டும். அதைவிடுத்து எம் சுயநலத்திற்காக அவர்களிடம் இருப்டதையெல்லாம் எப்படிச் சுரண்டலாம் என்று எண்ணக் கூடாது. அவர்களை மேலும் குட்டிச்சுவர் ஆக்க எண்ணக் கூடாது.”

“அன்று கோயிலில் பூசை செய்தீர்கள், எதற்காக? படிக்கிறது தேவாரம், இடிக்கிறது கோயிலா? எம் சமுதாயத்திலே பெரிய மனிதர்கள்போல் நடித்துக்கொண்டு போலிகளாக, எமது சமுதாயத்திற்கே கெடுதல் செய்துகொண்டிருக்கும் உங்களைப் போன்றவர்களால் என்னைப் போன்றவர்கள் எவ்வளவு துன்பப்படுகிறோம் என்பதனை ஒருமுறை நினைத்துப் பாருங்கள்.”

“எனக்கும் இந்த நாட்டுச் சட்ட திட்டங்கள் தெரியும். உங்களைப் பொலீஸில் சொல்லிக் காட்டிக் கொடுக்கவோ,

உங்கள் மனைவி பிள்ளைகளிடம் சொல்லி அவர்கள் முன் அவமானப்படுத்தவோ எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அப்படிச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. இதுவரை நான் உங்களைப் பற்றி யாரிடமும் கூறவுமில்லை, அப்படியான நடவடிக்கைகளில் இறங்கவுமில்லை. நீங்கள் இதுவரை செய்த எல்லாவற்றையும் நான் மறந்து விடுகிறேன். மன்னித்துவிடுகிறேன். ஆனால் நீங்கள் முன்பு செய்ததுபோல் எதுவும் செய்ய எண்ணக்கூடாது. அப்படிச் செய்தீர்கள் என்றால் நான் உங்களைப் பற்றி உங்கள் மனைவிக்குத்தான் முதலில் கூறுவேன்.”

“தயவுசெய்து நான் கூறியவற்றை நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள். உங்களுக்குப் புத்தி சொல்லும் அளவுக்கு நான் அறிவாளி அல்ல. ஆனால், எனக்கென்று இங்கே கடமைகள் இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு யாரும் தடையாக இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. நான் சொல்ல வேண்டிய எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டேன். இனி உங்கள் இஷ்டம்” என்று கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டாள். பரமநாதன் இதனைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவருக்குத் தலை சுற்றியது. அப்படியே இருந்துவிட்டார்.

வித்யாவின் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, தன் தழுதழுத்த குரலில் அழகையுடன் கலந்து கூறிய வார்த்தைகள் எல்லாவற்றையும் திரும்பத் திரும்பப் பலமுறை எண்ணிப் பார்த்தார். தன் செயல்களை எண்ண எண்ண அவருக்கே வெட்கமாக இருந்தது.

இந்த நேரத்தில் வெளியே சென்றிருந்த அவரது மனைவி, “ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வீட்டிற்குள் வந்தார். மனைவியைக் கண்டதும் பரமநாதனின் இதயம் படபடக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. உடலெங்கும் வியர்க்கவும் ஆரம்பித்தது. “சிறிது தலைவலியாக இருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டுச் சென்று கட்டிலில் பொத்தென்று வீழ்ந்தார்.

இப்படியாகத் தெரியாமல் பின்தொடர்பவர்களில் ஒருசாரார் தூரத்தில் இருந்து பார்ப்பதோடு மட்டும் திருப்தி அடைவார்கள். சிலர் அவர்களைத் தொட்டுப் பேசுவதற்கு விரும்புவார்கள். இன்னும் சிலர் எப்படியாவது தமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் துணிவார்கள். இன்னும் ஒரு சாரார் அவர்களைக் கொலை செய்யக்கூடத் தயங்க மாட்டார்கள். ஆனால், பரமகுரு அவ்வளவு கொடுமையானவராகத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் இப்படியான ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் வித்யா.

மனிதராகப் பிறந்த எல்லோரும் ஏதாவது ஒரு விடயத்தில் பலவீனமானவர்களாவே இருப்பார்கள் என்பது அவள் புத்தகங்கள் வாயிலாகவும், அனுபவ வாயிலாகவும் அறிந்திருக்கிறாள். பரமகுரு தன் குடும்பத்தில் மிகவும் அக்கறை உள்ளவர் போன்றே தென்படுகிறார். அதனால்தான் அவள் அப்படிப் பேசினாள். பேசி முடித்த பின்னரும் அவளுக்கு அழகை நிற்கவில்லை. ஆனால், மனம் சிறிதளவு ஆறுதலாக இருந்தது. கைகள் இப்போதும் சிறிதாக நடுங்கிக் கொண்டே இருந்தன. அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்துவிட்டாள்.

பொய் சொல்வது சுலபம். ஆனால் அவை உண்மையல்ல என்று தெரியவரும்போது எவ்வளவு தலைகுனிவு என்பதை அவர் இப்போதுதான் சிறிது சிறிதாக உணர ஆரம்பித்தார். இனிமேல் அவள் முன் எப்படி விழிப்பது? ஏனையோர் முன் எப்படி விழிப்பது? வித்யா யாருக்கும் எதுவும் சொல்லாவிட்டாலும், அவரது மனச்சாட்சி அவரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடைந்து கொண்டேயிருந்தது. அவள்கூறிய ஒரு வார்த்தை மட்டும் அவரின் காதுகளில் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

“எமது நாட்டைவிட்டுத் தஞ்சம் புகுந்த இந்நாட்டிலே நாமெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவியாக இருக்கவே நினைக்க

வேண்டும். இன்னல்படுபவர்களைக் கண்டால் அவர்களுக்கு எப்படி உதவி செய்யலாம் என்ற எண்ணமே எம்முள் எழவேண்டும். அதைவிடுத்து எம் சுயநலத்திற்காக அவர்களிடம் இருப்பதையெல்லாம் எப்படிச் சுரண்டலாம் என்று எண்ணக் கூடாது.”

பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய வாசகங்கள். வித்யாவிற்ருத் தொலைபேசி அழைப்புக் கொடுத்துப் பேசி அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால், இப்போது தொலைபேசியைப் பார்க்கவே அவருக்கு உள்ளூர நடுக்கமாக இருந்தது. அவளின் முகத்தை நினைத்துப் பார்க்க பயமாக இருந்தது. அவரையும் அறியாமல் அவள்மீது ஒரு பரிதாபம் ஏற்பட்டது.

வித்யாவின் நிலையும் அப்படித்தான். அப்படியே தொலைபேசியின் அருகில் இருந்துவிட்டாள். இதுவரை நடந்த எல்லாவற்றையும் மறக்க முயன்றாள், முடியவில்லை. ஆனால் தன் இதயச்சுமை இறங்கிவிட்டதாகவே அவள் உணர்ந்தாள். இனிமேல் அவர் தன்னைத் தொடர மாட்டார் என்ற புது நம்பிக்கையில் அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்தாள். தொலைபேசி மணி மீண்டும் ஒலித்தது. அதனைத் தயங்காது எடுத்தாள்.

“ஹலோ வித்யா, என்ன செய்கிறாய்? இன்றிரவு எமது பிள்ளையார் கோயிலில் நல்ல சங்கீதக் கச்சேரி நடைபெறப் போகிறது. நாங்கள் அங்கே போகிறோம். நீயும் பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறாயா?” என்று கேட்டாள் உமா.

“நிச்சயமாக வருவேன். அங்கே எனக்கொரு நேர்த்திக்கடன் பாக்கியிருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானாள் வித்யா.

காலமகள் மேடை நாடகம்

தமிழ்க்கலைகள் எல்லாமே தனித்துவம் பெற்றவை. அதில் ஆடல் கலையோ அற்புதமான ஒரு கலை. இவ்வரிய கலையை, சங்கீத சாஸ்திர முறைப்படி கற்று, திறம்பட நடனமாடுவதில் தலைசிறந்தவள்தான் தமிழரசி. தன் பெயருக்கேற்றாற் போல் அழகுத் தமிழை அழகிய வசனநடைகளில் அற்புதமாக எழுதுவதிலும் கெட்டிக்காரி.

மேடையேறி, தன் மெல்லிய விரல்களை அசைத்து அபிநயம் பிடித்து ஆடினால் என்ன, தன் துல்லிய விரல்களை அசைத்து தேனான தமிழ் மொழியில் எழுதினால் என்ன, கரும்பாக இனிக்கும். கரும்பை நாடி ஏறும்புகள் வருவதுபோல், இவளின் அழகிற்கும், ஆடல்கலைக்கும் இனிய தமிழ் நடைக்கும் தன் இதயத்தைப் பறிகொடுத்தவன் வேறுயாரும்ல்ல, இவளின் மைத்துனன் மன்மதன்தான்.

மாற்றார் மனம் விரும்பிக் காதல் கொண்டால், நிறைவேறாமலும் போகக்கூடும். ஆனால், மைத்துனர்கள் காதலென்றால், நிறைவேறாது போவது அருமையிலும் அருமை. சிறு வயதிலிருந்தே ஒன்றாக வளர்ந்தார்கள்; ஓடி விளையாடினார்கள்; வயது வளர சிறிது விலகியிருந்தார்கள்; பருவம் வந்ததும் காதலர்கள் ஆனார்கள்; காலப்போக்கில் கணவன்-மனைவி ஆனார்கள்.

மேற்படிப்புக்காகத் தன் தாய் நாட்டை விட்டு இலண்டனுக்கு வந்தான் மன்மதன். தன்னிளம் மனைவி தமிழரசியை ஒரு வருடத்திற்குள் இங்கு அழைப்பேன் என்று உறுதி அளித்திருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்தது. சர்வகலாசாலை, வேலை, வீடு என்று இருந்தவனுக்கு மனைவி மேலுள்ள மோகம் மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போனது. நினைவில் மட்டுமல்ல, தினமும் அவன் கனவிலும் வந்து நடனமாடினாள் தமிழரசி!

இவர்கள் திருமணம் இனிதே நிறைவேறி இப்போது 16 வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. எளிமையான ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கை. மன்மதன் சர்வகலாசாலைப் படிப்பை முடித்து விட்டு, உள்நாட்டு அமைச்சில் உயர் அதிகாரியாக வேலை செய்கிறான். கைநிறைய சம்பளம். இலண்டனுக்கு வந்ததும் இரண்டு வருடங்கள் தனியார்துறை ஒன்றில் வேலை பார்த்தாள் தமிழரசி.

அடுத்தடுத்த வருடங்களில் தாய்மை அடைந்தாள். “ஆசைக்கோர் ஆணும், ஆஸ்திக்கொரு பெண்ணும்” என்பார்கள். அதுபோல் அருமையாக இரு மழலைச் செல்வங்கள். இரண்டு பிள்ளைகள் என்பதால் வேலை பார்ப்பதில் இலாபமில்லை. எனவே, தன் வீட்டு வேலைகளிலும், குழந்தைகளிலும், கணவனுடைய வேலைகளிலும் கூடிய கவனத்தைச் செலுத்தினாள்.

இலண்டன் வாழ்க்கைதான் எல்லோருக்கும் தெரியுமே - “ஓர் இயந்திர வாழ்க்கை”. இது பொதுவாக எல்லோர் வாயிலும் எடுத்த உடனே வரும் ஒரு சொல். ஆனால், அதை இனிமையாக்குவதும், இன்னலாக்குவதும் எம்கையில்தான் இருக்கிறது. ஏன்? அடுத்தவர்கள் கையிலும் இருக்கலாம் அல்லவா?

தான் ஒரு காலத்தில் தலைசிறந்த ஆடலரசி என்பதைக்கூட சிறிதுகாலம் மறந்துவிட்டாள். மாறுபட்ட வாழ்க்கை, வேறுபட்ட சூழல், வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டதுதான். குடும்பத்தில் கடைசியாகப் பிறந்தவள், சிறுவயதிலிருந்தே மூத்த சகோதரர்களிடம் வயதுக்கு மீறிய மரியாதை, ஒருவித பயம்.

இந்த நேரத்தில்தான் ஒரு சகோதரி தாய்நாட்டிலிருந்து முதல் முறையாக இங்கு வந்திருந்தார். அங்கு வசதியாகத்தான் வாழ்கிறார். இருப்பினும் இங்குள்ள மினுமினுப்புக்களையும், பளபளப்புக்களையும் கண்டவுடன் மனதுக்குள் ஒருவித பொறாமை, மற்றவர்கள் மீது ஒருவகை எரிச்சல். தனக்கு இளையோர், தன்னைவிட வசதியாக வாழ்வதைக் காணப் பொறுக்காத மனம்.

தினமும் தமிழரசியிடம் வந்து கடந்த காலத்தில் தான் தங்கள் குடும்பத்திற்கு எவ்வளவோ செய்ததாகவும், அதனால்தான் தம் குடும்பம் இப்போது கீழே போய்விட்டதாகவும் இல்லாத குறைகளை எல்லாம் சொல்லிப் பொல்லாத குற்றச்சாட்டுக்கள். தினமும் தமிழரசிக்கு வந்து தொந்தரவு தருவதே வேலை.

தாமாகவே கட்டியெழுப்பிய இனிய வாழ்க்கையில், திடீரென்று இன்னொருவர் வந்து உரிமை கோருவதைப் பார்த்தவுடன் தமிழரசிக்கு திடீரென ஓர் அதிர்ச்சி, பயம், திடீர் மௌனம். இந்த மௌனத்தைச் சாதகமாக்கி அவளின் சகோதரி மேலும் மேலும் தொந்தரவு தரவே தமிழரசிக்குக் கேட்கவே சகிக்கவில்லை. மன்மதனிடம் முறையிட்டாள். சகோதரியை வீட்டிற்கு வரவேண்டாம் என்று கூறுமாறுகூட மன்றாடினாள். ஆனால், மன்மதனோ. எத்தனை வருஷத்திற்குப் பிறகு வந்திருக்கிறார். எப்படித் தடுப்பது? என்று எதுவும் பேசாது இருந்தான்.

இப்படியாக சில வாரங்கள் கழிந்துவிட்டன. மன்மதனுக்கு அலுவலகத்திலும் வேலை அதிகமாக இருந்தது. ஒரு சில நாட்களில் தமிழரசியின் பேச்சில், நடைமுறைகளில் மாற்றங்கள் காணப்பட்டன. எடுத்தவுடன் அழுவாள். இல்லாதவற்றை எல்லாம் உண்டென்று கூறுவாள். அந்தரத்தில் இருந்து அதிசய ஒலிகள் கேட்பதாகக் கூறுவாள். தன்னை எந்நேரமும் யாரோ பின் தொடர்வதாகவும் கூறுவாள். நடு ஜாமங்களில் எழுந்திருந்து தனியாகக் கதைப்பாள். நித்திரை கொள்வதே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மன்மதனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. காலையிலிருந்து கணவன் வரும்வரை இருந்த இடத்திலேயே இருப்பாள். உடல் அலுத்து வந்தாலும், மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதும், அவர்களுக்கு வேண்டியன எல்லாம் செய்வதும் மன்மதனுக்கு இப்போது வழக்கமாகி விட்டது.

மூன்று மாதங்கள் இப்படியே கழிந்தன. வந்த சகோதரியும் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். ஒரு நாள் டாக்டரை வரவழைத்துக் கேட்டதற்கு, அவர் கூறிய வார்த்தைகள் அவனுக்கு மயக்கத்தைக் கொடுத்தன. திடீரென ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் தமிழரசியின் மனம் சிறிது தளர்ந்திருப்பதாகவும், இது நீடித்தால் ஒரு நிரந்தர மனநோயாளியாக மாறலாம் என்றும் கூறினார்.

அமைதியாக இருந்த அவர்கள் வாழ்க்கையிலே திடீரென ஒரு புயல். தெளிவாக இருந்த நீரோடையிலே திடீரென ஒரு குழப்பம். செய்வதறியாது தடுமாறினான். செல்வதறியாது திசைமாறினான். தமிழரசியோ தான் எழுதிச் சுவைத்த தமிழை மறந்தாள். அபிநயம் பிடித்து மகிழ்ந்த ஆடற்கலையை மறந்தாள். கைப்பிடித்த கணவனை மறந்தாள்.

கண்மணிகளான குழந்தைகளை மறந்தாள். கண்களை மூடாமலேயே, தனக்கென அமைத்துக் கொண்ட ஒரு தனியான கனவுலகிலே வாழ்ந்தாள். ஆனால், மன்மதனோ காலம்தான் மாறாதோ? அவள் கனவுகள்தான் கலையாதோ? சுய நினைவுகள்தான் திரும்பாதோ என்று ஏங்கினான். எந்த இனிய தமிழிசைக்குத் தன் கையசைத்து, கண்ணசைத்து, காலெடுத்து ஆடினாளோ, அந்த இனிய தமிழ்ப் பாடல்களுக்கு தன் கண்ணயர்ந்து தூங்கமாட்டாளோ என்று ஏங்கினான்.

காது கேட்பது குறைவானவர்கள் பேசும்போது, கேட்பதற்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும். பார்வை இழந்தவர்கள் பாதை தடுமாறும்போது பார்ப்பதற்கு வினோதமாக இருக்கும். உடல் ஊனமுற்றவர்கள் நடக்கும்போது, சிலருக்கு தானாகவே சிரிப்பு வரும். இதே போல்தான் மனநோயாளிகள் பேசும்போதும் சிலவேளைகளில் கேட்பதற்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும்.

“தனக்கு வந்தால் தெரியும் தலையிடியும் காய்ச்சலும்” என்பது எவ்வளவு உண்மை! அனேகமாக ஒரு துன்பம் வரும்போது அதனை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னால் எவ்வளவோ மன ஆறுதலாக இருக்கும். ஆனால், சில துன்ப வேதனைகளை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னால், வேதனை கூடுமேயன்றி, குறையாது. மன்மதனோ, இதனை வெளியிலும் சொல்ல முடியாது, மனதிற்குள்ளும் வைத்திருக்க முடியாது தவித்தான். தடுமாறினான். துன்பவேதனையால் துடித்தான். தான் யாருக்கும் கெடுதல் செய்யாமலேயே தனக்கு ஏன் இந்த துன்பச்சுமை? என்று, தினமும் கடவுளை வேண்டி அழுதான்.

தமிழரசிக்கு சிறிது சிறிதாக குணமாகிக் கொண்டே வந்தது. ஆனால் திடீரென்று கணவனைக் கோபிப்பாள், சீறுவாள், அர்த்தமில்லாமல் எதைஎதையோ பேசுவாள், அலறுவாள்,

இறுதியில் அணைப்பாள். என்ன நேரம் என்ன செய்வாள் என்று சொல்ல முடியாது. முன்பெல்லாம் தினமும் விருந்தினர், திருமண வீடுகள், தெருவுக்குத் தெரு நண்பர்கள். ஆனால் இப்போதோ அன்பாக ஒரு வார்த்தை கூறக் கூட ஓர் ஆளில்லை. உற்ற நண்பர்கள், உறவினர் என்று வருவோர் ஒரு சிலரே. காரணம், தமிழரசியின் குழப்பம்தான்.

அவளுக்கும் இது தெரியும். தெளிவாக இருக்கும்போது முன்பு படித்துச் சுவைத்த ஓர் இனிய கவிதையை அழகாகக் கூறுவாள்.

“காலாடு போழ்தில் களிகிளைஞர் வானத்து
மேலோடு மீனில் பலராவர் - ஏலாய்
இடரொருவர் உற்றக்கால் ஈர்ங்குன்ற நாடா
தொடர்புடையோம் என்பர் சிலர்.”

எவ்வளவு அருமையான, பொருள் நிறைந்த உண்மை. இப்போதெல்லாம் தமிழரசிக்கு வெளியே எங்கும் போக விருப்பமேயில்லை. மன்மதன் ஏதும் சொன்னால், உடனே திரும்ப அதற்கு எதிராக ஏதும் கூறுவாள். அவனுக்கோ தமிழரசி மீது சில வேளைகளில் கோபம் கோபமாக வரும்.

ஆனால், இப்போது அவளுக்குத் தேவை உண்மையான அன்பு, பாசம், தக்க அறிவுரை, டாக்டரின் மாத்திரைகள்தான். ஆனால், தமிழரசியோ இப்பொதெல்லாம் மன்மதனைக் கண்டவுடன் கடுகடுப்பாள். அவன் என்ன செய்தாலும் அது பிழை என்று வாதாடுவாள். டாக்டரின் மருந்து வகைகளைக் கூட எடுக்க மறுப்பாள். தனக்கு எதுவுமில்லை முழுப் பிழைகளும் மன்மதன் மேல்தான் என்று வாதாடுவாள். ஏதும் தொந்தரவு செய்தால் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவேன் என்று கூறுமளவிற்கு அவள் மனம் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது.

அவனுக்கோ அவளை வெறுக்கவும் முடியவில்லை, அணைக்கவும் முடியவில்லை. தனிமையில் இருந்து அழுவான். எல்லாவற்றையும் மனதிற்குள் அடக்கி வைத்திருக்க வேண்டிய நிலை. பிள்ளைகள்கூட எதையும் புரிந்துகொள்ளும் வயதில் இல்லை.

தற்செயலாகத் தமிழரசிக்கு ஏதேனும் நடந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? கணவனும் - மனைவியுமாக இருக்கும் போதுதான் ஒரு குடும்பத்திற்கு அழகு. பிள்ளைகள் பெரியவர்களாகி, எங்கள் அம்மா எங்கே என்று கேட்கும்போது யாரைக் காட்டுவது? அருமை மக்கள் வளர்ந்து, மணக்கோலத்தில அமரும்போது, "அம்மா - அப்பா" என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்து முறைப்படி திருமணம் செய்வதுதான் பெற்றோருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் சிறப்பு.

தனக்குத்தானே கேள்விகளைக் கேட்டு மனதிற்குள்ளே துடித்துக் கொண்டிருந்தான். உணவை மறந்தான். வேலையில் உள்ள அக்கறையைக் குறைத்தான். மனைவி என்னதான் சொன்னாலும் அவளுக்கு, பிள்ளைகளுக்கும் தேவையான தெல்லாம் செய்து கொடுத்தான். ஆனால், எல்லாவற்றையும் அவனால் தாங்க முடியவில்லை. சிலவேளைகளில், அவள் சொல்லும் குற்றச்சாட்டுக்களை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவே முடியாது. கேட்கவே சகிக்காது. இதயமே நின்றுவிடும் போலிருக்கும்.

இவர்களுக்கிருந்த காதலைக் கண்டு, ஒன்றுசேர்த்து வைத்து, ஒரு வாழ்க்கையை வகுத்துக் கொடுத்த அந்தச் சகோதரியால் தான் இன்று இவர்களின் வாழ்க்கை நிலைதடுமாறி நிற்கிறது. பகைவர்கள் தெரிந்து கொண்டதான் கெடுதல் செய்வார்கள். ஆனால், உறவினரோ உடனிருந்தே கெடுதல் செய்வார்கள்.

இது இவர்களைப் பொறுத்தவரை உண்மையா? பொய்யா? எதையுமே சிந்திக்கத் தோன்றவில்லை மன்மதனுக்கு.

காலமகள் மேடை நாடகத்தில், இப்போது இவர்கள் காட்சியா? நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு நெஞ்சு வலித்தது. பொறுக்கவே முடியவில்லை. தமிழரசியின் ஆடல்களையும், அழகிய தமிழ் நடையையும் கண்டு, தன் மனம் விரும்பித் திருமணம் செய்தான். ஆனால், இன்றோ அவள் மனமோ குழம்பி, எவர் மனமும் விரும்பாத நிலைக்கு ஆகிவிட்டது.

மார்பைப் பிடித்துக் கொண்டு படுத்தவன் தான், எழுந்திருக்கவேயில்லை. அழகைப் பார்த்து இரசித்த அவன் கண்கள் திறக்கவேயில்லை. இனித் திறக்கவே மாட்டா. ஆமாம், இயன்றவரை தனித்து நின்று எதிர்நீச்சல் போட்டான். இழந்த தங்கள் வாழ்வைத் திரும்பவும் வளமாக்க தன்னால் இயன்றவரை போராடினான். முடியவேயில்லை. அவன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டுப் போய் முடியாதபோது, அவன் இதயம் தன் துடிப்பை மறந்தது. உடல் மட்டுமே அங்கிருந்தது.

பாவம், இவர்களுக்கேன் இந்த விதி? தமிழரசியையும், குழந்தைகளையும் இனி யார் காப்பாற்றுவது? அவர்கள் வாழ்வு வளம்பெறுமா? காலமே! யாரையுமே இவர்கள்போல் கலங்க வைக்காதே! இறைவா! எத்தனையோ இளம் நெஞ்சங்கள், இவர்கள்போல் பல துன்பச் சுமைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் தாங்கிக் கொண்டு தத்தளிக்கின்றன. அவர்கள் வாழ அருள்புரியுங்கள்.

குருவிக்கூடு

அசோகன் தினமும் நித்திரை விட்டெழுந்ததும் முதலில் அங்கே வைத்திருக்கும் கடவுளின் படங்களை ஒவ்வான்றாகப் பார்ப்பான். அன்றைய பொழுது நல்ல பொழுதாக இருக்கவேண்டும் என்று தன் மனதிற்குள் வேண்டிக் கொள்வான். அடுத்து அவனது மாடி அறையின் வீதியோரமாக இருக்கும் ஜன்னலினூடாக வெளியில் பார்ப்பான். அங்கே அவனது வீட்டுப் பக்கமாக நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் தனது சிவப்பு நிற மோட்டார் வண்டியைப் பார்ப்பான். இலண்டனில் வாகனத் திருட்டுக்கள் நிமிடத்துக்குப் பல என்று அறிந்தவன். அதனால்தான் அப்படிப் பார்ப்பான். அதனைப் பார்த்துவிட்டு வீதியின் மறுகரையிலிருக்கும் அந்த நடுத்தர உயரமான மரத்தைப் பார்ப்பான். அதன் பின்புதான் வேறு எங்காவது பார்ப்பான். இவையெல்லாம் அவனுக்கு ஆண்டுக்கணக்காகப் பழக்கப்பட்டவை.

கோடை காலத்தில் துளிர்க்கும், பூப்பூக்கும். பனிக்காலத்தில் பட்ட மரம்போல் நிற்கும். பார்ப்பதற்குப் பாவமாக இருக்கும். அவன் அந்த வீட்டிற்கு வந்த நாளிலிருந்து தன்னந் தனியாக அந்த இடத்திலேதான் நிற்கிறது.

காடுகளில் இருக்கும் மரங்கள் எல்லாம் தாமாகவே முளைத்து வளர்ந்து மரங்களாகின்றன. தாய் மரமருகே அதன் வாரிசுகள் முளைத்து வளரவும் கூடும் அல்லது சற்றுத் தூரத்தில் வளரலாம். கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்திலும் சென்று வளரலாம். அது அவையெல்லாம் தமது இனங்களைப் பெருக்க எடுக்கும் முறைகளைப் பொறுத்தவை. எப்படியிருந்தபோதிலும் அவை மரங்களோடு மரங்களாகவே வாழ்கின்றன.

இலண்டனில் வாழும் பல்லின மக்களைப் போல் என்றுகூடச் சொல்லலாம். பல இனத்தவரும் ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் மட்டும் ஒரே இனமக்கள் ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள். பல வசதிகளைக் கருத்தில் கொண்டே அப்படி வாழ்கின்றார்கள்.

ஆனால், இந்த மரம் வேண்டுமென்றே அதன் இனத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. மனிதர்கள் தங்கள் வசதிக்கேற்ப விரும்பிய இடங்களில் வைத்து அழகு பார்ப்பதற்காகவும், தாம் உயிர் வாழ்வதற்கு வேண்டிய பிராணவாயுவைப் பெறுவதற்காகவும் என்றும் சொல்லலாம். எப்படியிருந்தாலும் அந்த மரம் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இனி அது உயிர் வாழும் நாட்கள் எல்லாம் அங்கேயேதான் நிற்கப்போகிறது.

இதனை நினைக்க அசோகனின் இதயம் இலேசாக நெகிழ்ந்தது. ஏனென்றால், அதற்கும் அவனுக்கும் சில ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. பெற்றோரோடும், சுற்றத்தோடும் தாயகத்தில் இருந்தவன் இலண்டனுக்கு வரவிரும்பி இங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டதனால் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டான். ஆனால் அந்த மரத்தில் இருந்த ஒரு குருவிக்கூட்டுக்கும் அவன் வாழ்க்கைக்கும் பல ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன.

அவன் தன் வாழ்க்கையின் முதற் பாகத்தைப் புரட்டுகிறான். அதிலே அவனது கடந்தகால வாழ்க்கை மனக்கண்களின்

முன்னே காட்சிகளாக மலர்கிறது. மறக்க முடியாத காட்சிகள். கண்களில் நீர் மல்க வைக்கும் காட்சிகள். எந்த ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலும் நடக்கக் கூடாத காட்சிகள்.

தாயகத்தில் அவனுடன் படித்த நண்பன்தான் நந்தகுமார். அந்த நண்பன் நந்தகுமார் அசோகன் வருவதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்னரே இங்கு வந்துவிட்டான். அவனுடைய உதவியால் வேண்டிய பத்திரங்களைப் பெற்று, இலண்டனில் படிப்பதற்கு அனுமதியும் பெற்று, ஒரு மாசி மாதக் குளிர்காலை வேளையில், இலண்டன் விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினான்.

வந்த சில நாட்கள் அசோகன் நந்தகுமாருடனே இருந்தான். அடுத்த கிழமையே அவனுக்கென்றோர் அறையையும், ஒரு சிறு வேலையையும் எடுத்துக் கொடுத்தான், அந்த இனிய நண்பன். ஏதும் உதவிகள் தேவையென்றால் தன்னைக் கேட்கச் சொல்லி, தான் இருக்கும் வாடகை வீட்டின் தொலைபேசி எண்களையும் கொடுத்தான். நந்தகுமார் இருக்குமிடம் செல்ல அசோகனுக்கு இன்னமும் நன்றாகத் தெரியாது. “இதுதான் இலண்டன் வாழ்க்கை. ஏதோ வந்துவிட்டோம், எப்படியாவது இனி இங்கு வாழத்தான் வேண்டும். தாயகத்தில் இதுகூட எமக்கு இல்லை. இப்போது ஒருமாதிரிதான் இருக்கும், ஆனால் போகப் போக எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்றான்.

மோட்டார் வண்டிகள் விற்கும் ஒரு இடத்திலே தினமும் மோட்டார் வண்டிகளைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். அதுதான் அவனது வேலை. மனதுக்குப் பிடிக்காத வேலை. காலை முதல் மாலை வரை கால்கடுக்க நடுங்கும் குளிரில் நின்றுகொண்டு செய்யும் வேலை அது. மனதுக்குப் பிடிக்காது விட்டாலும் வேலைக்குப் போய்த்தான் ஆகவேண்டும். இருக்கும் அறையின் வாடகை, உண்பதற்கு உணவு, இதுவரை வாங்காத இலண்டனுக்கு ஏற்ற புதிய உடைகள், தாயகத்தில் தன்னையே

நம்பியிருக்கும் தாய், தம்பி, தங்கையர் இருவர். இங்கு வரும்போது வாங்கிய கடன். இப்படியாக நீண்ட பட்டியல்.

வாங்கிய கடன் எல்லாவற்றையும் ஆறு மாதங்களுக்குள்ளேயே அடைப்பேன் என்று அன்பு அன்னையிடம் கூறிவிட்டு வந்ததெல்லாம் இப்போது அசோகனுக்கு அடிக்கடி நினைவிற்கு வந்தன. சிலவேளைகளில் அழுகை அழுகையாக வரும். குளிர் இரண்டு காதுகளையும், கால்களையும் யாரோ பிடித்துக் கடிப்பது போன்று வருத்தும். சிலவேளைகளில் பசி வயிற்றைப் பிடுங்கும். ஏன் இங்கு வந்தேன் என்று பல தடவை எண்ணி, எண்ணி அழுதான். தாயகத்தில் வாழ்ந்த வீட்டு நினைவுகள் இப்படியான நேரத்தில்தான் அவனை அதிகமாக வாட்டின. அசோகன் இங்கு படும் வேதனைகள் எல்லாம் அங்கிருப்பவர்களுக்கு எப்படித் தெரியப்போகிறது?

இப்படியாக ஆரம்பித்த அவனது இலண்டன் வாழ்க்கை ஒரு வருடத்திற்குள்ளேயே களைகட்டத் தொடங்கிவிட்டது. தனக்கு வேலை, இருக்க இடம் எல்லாம் எடுத்துத் தந்த நந்தகுமாருக்கே இப்போது நல்ல வேலையும், இருக்க இடமும் எடுத்துக் கொடுத்தான் அசோகன். இவையெல்லாம் எப்படி உன்னால் செய்ய முடிகிறது என்று கேட்டால், எந்நேரமும் எம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறதென்று விழிப்புடன் இருந்தால் இவையெல்லாம் இலகுவாக இருக்கும் என்பான்.

நந்தகுமாருக்கு ஓர் அண்ணன் இலண்டனிலே இருக்கிறார். ஆனால், அசோகனுக்கோ ஒருவருமில்லை. சொந்தங்களோடும், சுற்றத்தோடும் இருந்தவனுக்கு, இங்கே தனிமை வாட்டியது. படிப்பு, வேலை என்றிருந்தவனுக்கு வேளாவேளைக்கு உணவு உண்ணக்கூட நேரம் இல்லாமல் இருந்தது. அவனுடைய தாயாரும் உடல் நலமில்லாது இருந்ததினால் அடுத்த வருடமே ஊருக்குச் சென்று அனைவரையும் பார்த்துவிட்டு வரச்

சென்றான். ஆனால், திரும்பி இலண்டனுக்கு வரும்போது லலிதா என்ற ஒரு பெண்ணையும் திருமணம் செய்துகொண்டு வந்தான்.

திடீரெனப் பெண்பார்த்தல், திடீர்த் திருமணம், திடீர்த் தாம்பத்திய வாழ்க்கை இதெல்லாம் அப்போது இலண்டனி லிருந்து தாயகத்திற்குப் போவோருக்குத் தவிர்க்க முடியாத தொன்று. நேரமும், பணமும், தூரமும், வசதிகளும் சமூகமாக அமையாததினாலேதான் இப்படியான நவீன குடும்ப வாழ்க்கை. அதிலே அகப்பட்டவர்களில் அசோகனும் ஒருவனானான்.

பகலில் சர்வகலாசாலை, இரவில் வேலை. இப்படியாகச் சிலகாலம் வேலை செய்தால் சிறிது காலத்தில் பணம் சேர்த்து தமக்கென்றொரு வீடு வாங்கிவிடலாம் என்று இரவும் பகலுமாக வேலை செய்தான். லலிதாவும் இங்கு வந்து சிறிது காலம் கழித்து ஒரு சிறிய வேலையில் சேர்ந்தாள்.

நந்தகுமார் இப்போது ஒரு மோட்டார் வண்டி வாங்கி விட்டான். அசோகன் வார இறுதி நாட்களில் இரவில் வேலை செய்துவிட்டு பகலிலேதான் நித்திரை கொள்வான். அப்போது அவனது மனைவி லலிதா கடைகளுக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்கிவர அவனது நண்பன் நந்தகுமார்தான் உதவி செய்தான். நெருங்கிய நண்பன் என்பதனால் அசோகனும் லலிதாவும் அவனுடன் தமது சொந்த விடயங்களைக்கூட பகிர்ந்து கொண்டார்கள். சிறிது காலங்களுக்குள்ளேயே லலிதா நந்தகுமாருடன் பலகாலம் பழகியவளைப்போல் ஆகிவிட்டாள். நந்தகுமாரை, லலிதா அண்ணா என்றுதான் அழைப்பாள். உடன்பிறவாச் சகோதரர்கள் என்றே எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

பொழுது போகாவிடில் அவர்கள் மூவரும் யாராவது ஒரு வீட்டில்தான் தமது பொழுதைக் கழிப்பார்கள். ஏதாவது புதிய

இடங்களுக்குப் போவதென்றாலும் மூவரும் சேர்ந்தே போவார்கள். ஒரே குடும்பத்தினர்போல் மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தார்கள். அசோகன் இரவு வேலைக்குச் சென்றால், ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் லலிதாவிற்குத் துணையாக அவளுடன் இருந்து நேரமே தெரியாமல் பேசிவிட்டுத்தான் தன் இருப்பிடம் செல்வான் நந்தகுமார்.

ஒரு வருடம் இன்பமாகக் கழிந்துவிட்டது. வீடு வாங்க இன்னும் வசதிப்படவில்லை. ஆனால், அதற்குள் லலிதா கர்ப்பவதியானாள். இனிய குடும்ப வாழ்க்கையின் பலனாக அவர்களுக்கு அழகான ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்துவிட்டது. அசோகன் தனக்கு ஒரு வாரிசு வந்துவிட்டதென்று மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தான்.

தனது வேலைகளால் குழந்தையுடன் கூடிய நேரத்தைக் கழிக்க முடியாது போனாலும், அதன்மேல் அளவற்ற அன்பு வைத்திருந்தான். நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக தனது மகள் வளர்ந்து வருவதைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தான்.

ஆனால், நந்தகுமாரோ தனது அண்ணன் வீட்டில் தனியேதான் வாழ்ந்துவந்தான். செலவுகளும் குறைவு. குறுகிய காலத்திற்குள்ளேயே அவன் தனது அண்ணனின் உதவியுடன் தனக்கென ஒரு வீட்டை வாங்கிவிட்டான். லலிதாவுக்கு அவனது வீட்டைப் பார்க்கும்போது தாம் எப்போது அப்படி ஒரு வீடு வாங்குவது என்றே தினமும் மனம் அங்கலாய்க்கும். சிறிய பிள்ளை இருந்ததினால் லலிதாவால் வேலைக்குப் போக முடியவில்லை. தனியேதான் உழைத்தான் அசோகன். ஆனால், இப்போது மூன்று பேருடைய செலவுகளையும் அவன் ஒருவன் தான் கவனிக்கவேண்டும். அதனால் தமக்கென ஒரு வீடு வாங்குவதைப் பின்தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தான்.

இப்போது அசோகன் திருமணமாகி கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. புதிய குழந்தையின் வரவினாலோ என்னவோ, லலிதாவின் போக்கிலே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே வந்தன. லலிதா எப்போதும் அசோகனை மற்றவர்களோடு ஒப்பிட்டுத்தான் பேசுவாள். இருக்கும் இடம் போதாதென்பாள். உழைக்கும் பணம் போதாதென்பாள். போதுமென்று சொல்லி பொழுதுகள் பலவாகிவிட்டன. விதம் விதமாக ஆடை அணியவேண்டும், ஆடம்பரமாகத் திரியவேண்டும், பகட்டான மோட்டார் வண்டியில் பவனிவர வேண்டும்; இப்படியாகப் பலப்பல ஆசைகள். ஆனால் அசோகனின் வருமானம் இவற்றுக்குப் போதாமலே இருந்தது.

ஒருநாள் இரவு வேலையை முடித்துக்கொண்டு காலையில் வீடு திரும்பிய அசோகனுக்கு ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. லலிதா கடிதம் ஒன்றை எழுதி வைத்துவிட்டு, குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் போய்விட்டாள். “என்னையும், பிள்ளையையும் இனிமேல் தேடவேண்டாம். இனிமேல் நான் உங்களுடன் கூடி வாழ விரும்பவில்லை” என்று மட்டுமே அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால், காரணங்கள் எதுவும் கூறவில்லை.

அசோகனுக்கு அதைக் கண்டதும் தலை சுற்றியது. என்ன செய்வது என்று தெரியாது தடுமாறினான். முழுதாக அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாதவன், முதலில் தனது நண்பன் நந்தகுமாருக்குத்தான் தொலைபேசி அழைப்புச் செய்தான். அந்த நேரம் பார்த்து நந்தகுமார் வீட்டில் யாரும் இல்லை. தெரிந்த எல்லோருக்கும் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் செய்து விசாரித்தான். ஆனால், எவ்வித செய்திகளும் அவர்களைப் பற்றி அறிய முடியவில்லை. அசோகனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. திடீரென இப்படிச் செல்ல அவளுக்கு என்ன வந்துவிட்டது? அங்கும் இங்கும் ஓடினான். அண்மையில்

இருக்கும் இன்னொரு நண்பரின் வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கே கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. திரும்பவும் வந்து நந்தகுமாருக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு விடுத்தான். அவன் எங்கோ வெளியூர் சென்றிருப்பதாக அங்கிருந்த ஒருவர் கூறினார்.

அசோகன் ஆச்சரியப்பட்டான். இதுவரை தனக்குச் சொல்லாமல் நந்தகுமார் ஒன்றும் செய்ததில்லை, எங்கும் சென்றதில்லை. நந்தகுமாரின் அண்ணனுக்குத் தொலைபேசி அழைப்புக் கொடுத்து விபரம் கேட்டான்.

“அவன் எனக்கு இனிமேல் தம்பி இல்லை. நீயும் அவனைத் தேடாமல் விடுவதுதான் நல்லது” என்றார்.

அவரின் பேச்சில் ஒருவித வெறுப்பு இருந்தது. ஒருவகையான கோபம் இருந்தது. கடினம் இருந்தது. ஆனால், அவை ஏனென்று அசோகனுக்கு விளங்கவில்லை. திரும்பவும் அவரே பேசினார்.

“அவன் உனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டான். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து உன்னை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். உனக்கு வெளியுலகம்தான் தெரியும். ஆனால், உன் வீட்டிற்குள் என்ன நடக்கிறதென்று உனக்குத் தெரியாது. நீதான் கவனமாக இருந்திருக்க வேண்டும்” என்றார்.

அதிர்ச்சியிலிருந்த அசோகனுக்கு அவர் எதனைப் பற்றிப் பேசுகிறார் என்று விளங்கவில்லை. அவன் திரும்பவும் “நீங்கள் எதைப்பற்றிக் கூறுகிறீர்கள் என்று விளங்கவில்லை” என்று கேட்டான்.

“நீ என்ன ஒரு முட்டாளாக இருக்கிறாய். இன்னும் உனக்கு நான் சொல்வது விளங்கவில்லையா? உனது மனைவி எனது தம்பியோடு ஓடிவிட்டாள். லலிதாவையும், பிள்ளையையும் கூட்டிக்கொண்டு எங்கேயோ போய்விட்டான். இப்போது விளங்கிவிட்டதா?” என்றார் உரத்தகுரலில் மிகுந்த கோபத்தோடு.

“நீங்...க...ள் என்...ன... கூ...று...கிறீ...ர்கள்..?” என்று கேட்டவன் அப்படியே தலைசுற்றி நிலத்தில் வீழ்ந்துவிட்டான். கண்விழித்துப் பார்த்தபோது அவன் தனது கட்டிலில் படுத்திருந்தான். அருகே சில நண்பர்களும், நந்தகுமாரின் அண்ணனும் நின்றுருந்தார்கள்.

அதிர்ச்சியினால் நிலத்தில் விழுந்தபோது தலையில் அடிபட்டுவிட்டது. அவனுக்கு அதனால் ஒரே தலைவலியாக இருந்தது. அந்தத் தலைவலி, விழுந்ததினால் ஏற்பட்டதா அல்லது அவனது மனைவியின் செய்கையால் ஏற்பட்டதா? நெடுநேரமாக எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தவன் திடீரென்று துள்ளிக்கொண்டு எழுந்தான்.

“அவள் படுத்த இந்தக் கட்டிலிலே இனிமேல் நான் படுக்கமாட்டேன்; அவளோடு இருந்த இந்த அறையிலே இனிமேல் நான் இருக்கமாட்டேன்; அவளோடு இருந்த இந்த வீட்டிலே நான் இருக்கமாட்டேன்.”

இப்படியாக அடுக்கிக்கொண்டே போனான். அந்த அறையிலே இருந்த தனது பொருட்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மற்றைய உடுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் கட்டி அழுக்குக் கூடையில் எறிந்தான். சிறிது நேரத்தில் அந்த அறையை விட்டு வெளியேறி அருகிலிருந்த இன்னொரு நண்பனின் அறையில் போய்த் தஞ்சம் அடைந்தான்.

ஏன் லலிதா இப்படிச் செய்தாள்? அவளுக்கு நான் என்ன குறை வைத்தேன்? என்னிடம் வீடு இல்லை, நந்தகுமார்போல் வசதிகளில்லை, அவனிடமிருக்கும் அழகும் இல்லை. அதற்காக தொட்டுத் தாலிகட்டிய என்னை விட்டுவிட்டு இன்னொருவனுடன் ஓடிப்போய் வாழ அவளுக்கு எப்படித் துணிவு வந்தது? அதுவும் என் குழந்தைக்குத் தாய். அதனுடைய

எதிர்காலம் எப்படி இருக்கப்போகிறது? இந்நாட்டார் செய்வதையெல்லாம் நாமும் செய்ய முற்படலாமா? அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகள் எம் வாழ்க்கை முறைகளோடு ஒத்துவருமா?

இப்படியாக எத்தனையோ கேள்விகள் அவன் மனத்துள் எழுந்தன. இரவு பகலாக உணவுமின்றி, உறக்கமுமின்றி உழன்றான். வேலைக்கோ, வேறெங்குமோ போகவுமில்லை. அறையினுள்ளே அடைபட்டுக் கிடந்தான். நண்பர்கள்கூட அவனுடன் பேசுவதற்குப் பயந்தார்கள். என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் விழித்தார்கள். அசோகன் இனிமேல் தான் அந்த இடத்தில்கூட இருக்கப் போவதில்லை என்ற முடிவுடன் இலண்டனின் இன்னொரு பகுதிக்குச் சென்று ஒரு தனி அறையில் இருந்தான்.

காலமும் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. அவனுடைய கோபமும் தணிந்துகொண்டே போனது. லலிதாவைப் பற்றிய நினைவுகளும் குறைந்துகொண்டே போனது. இவற்றிற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அசோகனை விட்டு ஓடிப் போனவர்கள் திரும்ப வந்து ஒன்றாக வாழ்வதாகச் செய்திகள் வந்தன.

நினைக்கவே அருவெருப்பாக இருந்தது. சீ! என்ன மனித வாழ்க்கை? இதுவும் ஒரு வாழ்வா? எப்படி அவர்களால் இப்படி வாழமுடிகிறது? அவன் இதயத்தில் இப்படி பல கேள்விகள் எழுந்தன. வாழ்க்கையில் ஒருவித வெறுப்பும் வி ரக்தியும் ஏற்பட்டது.

சில நாட்களின் பின்னர் அசோகனிடமிருந்து விவாகரத்து கோரி லலிதாவின் வக்கீல் நோட்டீஸும் வந்தது. அசோகனும் அப்போது இருந்த மனநிலையில் அவளுடன் எந்தவித தொடர்புகளும் தனக்குத் தேவையில்லையென்று அவள் கேட்டதையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டான்.

இவை எல்லாம் நடந்து இப்போது பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அசோகனது மகளுக்கு இப்போது ஒன்பது வயதாகிவிட்டது. ஒரு நாள் கூடத் தனது மகளை அவன் பார்க்கவில்லை. தனது பிள்ளையைப் பார்க்க விரும்பிய போதிலும், லலிதாவையோ நந்தகுமாரையோ நேருக்கு நேர் காண்பதை அசோகன் விரும்பவேயில்லை. நண்பனாக இருந்த நந்தகுமாரும் லலிதாவும் இப்போது கணவன்-மனைவியாகி அவர்களுக்கும் ஒரு பெண்பிள்ளையும் இருப்பதாக அவன் அறிந்தான்.

தாயகத்தில் இருந்தபோது இப்படியாகப் பொருளுக்கும், வசதிக்குமாக தன் கணவனை விட்டுவிட்டு ஓடியவர்களை அவன் கண்டதில்லை. “கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன்” என்று படித்திருக்கிறான். இராமன் காட்டுக்குப் போனபோது எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு சீதாபிராட்டியும் அவனோடு சென்றதாக இராமாயணக் கதையில் படித்திருக்கிறான். ஆனால், இவையெல்லாம் இனிமேல் அவனது வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாது. பொன்மொழிகளும், புராணங்களும் போலிகள் தானா?

லலிதா, அசோகனின் மகளுக்கு, அசோகன்தான் லலிதாவை விட்டுவிட்டு இன்னொரு வேறு இனப் பெண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகவும், லலிதாவையும் குழந்தையையும் விட்டுவிட்டு வெளியேறி அந்தப் பெண்ணுடன் இருந்ததாகவும், லலிதாவின் பரிதாபத்தைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் நந்தகுமார் அவளைத் தன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டதாகவும் சிறிய வயதிலிருந்தே ஒரு கட்டுக்கதையை உருவாக்கி, அந்தப் பிஞ்சு மனதிலே ஆழமாகப் பதிய வைத்துவிட்டான்.

அவர்களுடைய சரித்திரத்தை அறியாதவர்களுக்கும் இதனையே கூறி இதுதான் உண்மையான கதை என்று பொய்யுரைத்துவிட்டார்கள்.

அசோகன் அவற்றையெல்லாம் பொய் என்று நிரூபிக்க ஒருபோதும் முனையவில்லை. ஏதோ இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று தனியேதான் வாழ்கிறான். அவர்களுடைய மனசாட்சி அவர்களை நிச்சயம் உறுத்தும். அப்போது அவர்களே உண்மையை ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று எண்ணினான்.

அசோகன் ஒரு கடின உழைப்பாளி. கரவு, களவு, வஞ்சகம் இல்லாத நெஞ்சினன். எந்த ஒரு காரியத்தையும் அன்பால் வெல்லலாம் என்பதே அவன் கொள்கை. அதிகாரத்தால் மிரட்டி அடித்துச் சொல்லி ஒரு காரியத்தைச் செய்வதைவிட, அணைத்துச் சொல்லி அன்பால் செய்வதையே விரும்புவான். இந்த இளகிய இதயமுள்ளவனின் குணத்தைத் தமக்கு சாதகமாக்கியே அசோகனின் மனைவி லலிதாவும், அவன் நண்பன் நந்தகுமாரும் அவனை ஏமாற்றினார்கள். தமது ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டார்கள். அசோகன் ஒரு கண்டிப்பானவனாக இருந்தால் இப்படிச் செய்திருப்பார்களா?

ஆண்டுகள் பலவாகியும் அசோகன் மறுமணம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை. இப்போது கைநிறையச் சம்பளம், வசதியான சொந்த வீடு என்பன இருந்தும் வாழ்க்கையில் அவ்வளவாகப் பற்றின்றியே இருந்தான். பெண்கள் என்றால் சிறிது வெறுப்பு, கோபம், ஒருவகை பயம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். இதயத்திலே லலிதாவால் ஏற்பட்ட வடு இன்னமும் ஆறவில்லை.

அந்த தனி மரத்தையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தவனுக்கு தனது கடந்தகால நினைவுகளோடு, அந்தக் குருவிக்கூட்டின் நிலையையும் அதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் இரு அழகான குருவிகள் அதிலே வந்து கூடுகட்டி இருந்தன. பெண் குருவி அடைகாத்துக் குஞ்சு ஒன்று பொரித்தது. சிறிது காலம் அமைதியாக வாழ்ந்தன. திடீரென்று ஒரு நாள் அந்தப் பெண் குருவியையும் குஞ்சையும் காணவில்லை. அவற்றுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. ஆண் குருவி மட்டும் அடிக்கடி வந்து அதனருகில் இருந்து அங்குமிங்கும் பார்த்து சில நிமிடங்கள் கத்திக் கொண்டேயிருக்கும்.

குருவிகளும் இங்குள்ள மனிதரைப்போல் ஜோடிகளை மாற்றுமா அல்லது பெரிய கூடுள்ள குருவியுடன் பறந்து போய்விடுமா அல்லது கொடியவர்கள் யாருடைய கைகளிலாவது அகப்பட்டு இவ்வுலகைவிட்டே போய்விட்டனவா? அவனால் எதனையும் நம்பமுடியவில்லை.

அசோகனின் பக்கத்து வீட்டுக்கார வெள்ளைக்காரக் குடும்பத்திடம் இரண்டு பெரிய பூனைகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பூனையில் ஒன்று முன்னர் வேறொரு குருவியைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டதாக பக்கத்து வீட்டுக்காரப் பெண் கூறியது அசோகனுக்கு நினைவிற்கு வந்தது. அவை இவற்றையும் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டனவா? இந்தக் குருவிகளுக்கும் அந்தக் கதிதான் வந்ததா? பூனைகளுக்கு அவை ஒரு விளையாட்டாக இருக்கலாம், ஆனால், அந்த ஆண் குருவிக்கு அதெல்லாம் விளையாட்டல்லவே!

தன்னை அந்த ஆண் குருவியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். யாருமற்ற அந்தக் குருவியைப் பார்த்தபோதெல்லாம் அசோகனின் கண்கள் ஈரமாகின. கண்களில் ஆரம்பித்த நீர் கன்னத்தின் வழியே வழிந்தோடியது.

ஆனால் இன்று அந்த ஆண் குருவியையும் காணவில்லை. அதற்கு என்ன நடந்திருக்கும்? கூடு மட்டும்தான் அதிலே

இருந்தது. அசையாது அதனை நெடுநேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அந்த ஆண் குருவி அங்கே வரவேயில்லை. பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவன் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் எழுந்து எங்கேயோ போகப் புறப்பட்டான். அவனது வீட்டில் அடுத்த அறையில் வாடகைக்கு இருந்தவர்,

“எங்கே அவசரமாகப் போகிறீர்கள்?” என்றார்.

“ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

தனியே இருக்கும் குருவிக்கூடுபோல் தன்வீடும் ஆகிவிடக் கூடாது என்பதுதான் அவன் ஏக்கம். அந்தக் குருவிகளுக்கு என்ன நடந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. தனக்கும் ஏதாவது நடந்துவிட்டால் தான் இப்போது வாங்கிக் குடியிருக்கும் வீடு, தனது ஒரேயொரு வாரிசான அந்தப் பெண்பிள்ளைக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்பதே அவன் அவா. அதுவும் அவனின் மகளுக்கு உரிய வயது வந்த பின்னர்தான் இப்படி ஒன்று இருப்பதாகத் தெரியப்படுத்தவும் வேண்டும். அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யவே தனது வேலைக்கும் லீவு போட்டுவிட்டு அப்படிச் சென்றான்.

தன்னை விட்டுப்போன லலிதா, நந்தகுமாரை விட்டுப் போனாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை அல்லது நந்தகுமாரே லலிதாவை விட்டுப் போகவும் கூடும். அப்படி ஏதாவது நிலை வந்தால் தனக்கென்று இந்த உலகிலே இருக்கும் ஒரேயொரு சொத்தான அந்தச் சிறுமி தனித்துவிடப்படக்கூடாது என்பதே அவனது நோக்கம்.

லலிதா விட்டு விட்டுப்போன நாள் தொடக்கம் தனது மகளின் உருவம் கூடத் தெரியாமல் வாழ்ந்துவிட்டான். ஆனால்

அவன் உள்ளம் எந்நேரமும் அந்தச் சிறுமியையே சுற்றிக் கொண்டு இருந்ததை யாரும் அறியமாட்டார்கள். அசோகன் இதுவரை திருமணம் செய்யாது வாழ்வதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.

யாரும் அறியாமல் அந்தச் சிறுமிக்கு ஒரு காவலனாக இருந்தது அவனுக்கு மட்டுமே தெரியும். அத்துடன் தனக்கும் லலிதாவிிற்கும் உண்மையில் என்ன நடந்தது என்பதனையும் ஒரு கடிதத்தில் எழுதி, அத்துடன் வேண்டிய அத்தாட்சிப் பத்திரங்களையும் இணைத்து ஒரு சட்டத்தரணியிடம் ஒப்படைப்பது என்ற முடிவுடனேதான் அவனுக்குத் தெரிந்த சட்டத்தரணியின் அலுவலகத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அப்படிப் போகும்போது அவன் மனம் பலவாறு சிந்தித்தது. வெளிநாட்டவர்களில் ஐந்துக்கு ஒன்று என்ற விகிதத்தில் விவாகரத்துக்கள் நடைபெறுகின்றனவாம். எம்மவர்களும் அவர்கள் வாழ்க்கை முறைகளைப் பார்த்துப் பின்பற்று கிறார்களோ? எத்தனையோ நடுத்தர வயதுக் குடும்பங்களில் உள்ளோர் மனங்களில் ஒருவித மாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயற்கை. இவை பணத்தால், பதவியால், புகழால், உடலால்தான் ஏற்படுகின்றன.

எத்தனையோ பேர் திருமணமாகி குடும்பமாக இருக்கும் போதுகூட இன்னொருவரில் மயங்குகிறார்கள். இப்படியானவர்களில் பலர், தமது கணவன் அல்லது மனைவியின் மேலுள்ள அச்சத்தினால், தமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை மனதில் எண்ணுவதால், தமது குடும்ப கௌரவத்தை மனதில் கொள்வதால், தனது சொந்த மரியாதையை மனதில் எண்ணி

நடப்பதால், முழு விருப்பமில்லாவிடினும் ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள். இப்படியான மனமாற்றங்கள் நாளடைவில் மாறி, தாம் கட்டிய கணவன் மனைவியருடனே மீண்டும் இன்பமாகவும் வாழலாம். அப்போது தமது முந்தைய மனமாற்றங்களைத் திரும்பவும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது மனதுக்குள் வெட்கமாகவும், அதேநேரத்தில் தான், தமது மனம் என்ற குரங்கின் வழிக்குப் போகாததையிட்டு சந்தோசமாகவும் இருக்கும்.

லலிதா தன்னை விட்டுப்போக எத்தனித்தபோது நந்தகுமாராவது அவளுக்குப் புத்திமதி கூறியிருக்கலாம். அவனும் சேர்ந்துதானே தன்னை ஏமாற்றினான். “தெரிந்தே கெடுப்பது பகையாகும், தெரியாமல் கெடுப்பது உறவாகும்”, “நம்ப நட, நீ நம்பி நடவாதே” இப்படியான பொன்மொழிகள் எல்லாம் மாறி மாறி அவன் மனதிலே வந்து அலைமோதின. இவ்வளவு காலம் சென்ற பின்னரும் ஏன் அவன்மனம் லலிதாவையே சுற்றுகிறது? அது அவனுக்கே தெரியாது.

லலிதா செய்தவை எல்லாம் பலருக்குத் தெரியும். இப்போது அவள் அவற்றை தன் சுயநலத்திற்காகப் பொய் சொல்லி மூடிமறைக்கலாம். ஆனால், அவையெல்லாம் ஒரு நாள் வெளியே வந்துதான் தீரும். அப்போது லலிதா என்ன செய்வாள்? அவளது விதி அது. அவளது மகள் பெரியவள் ஆனபின்னர் நிச்சயம் உண்மையை அறிய முற்படுவாள். அறிந்தே தீருவாள். அப்போது, தான் இவ்வுலகில் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தன்மேல் சுமத்தப்பட்ட பொய்கள் எல்லாம் பொடிப்பொடியாகும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

நினைவில் ஒரு நிலா

கனடாவிலிருந்து அம்மாவின் கடிதம் நெடுநாட்களுக்குப் பின் வந்திருந்தது. தாய்நாட்டிலிருந்து அம்மா கனடா சென்று மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அடிக்கடி தொலைபேசியில் அவருடன் பேசிக் கொள்வேன்.

இப்போதெல்லாம் கடிதப் பரிமாறல்கள் மிகவும் குறைவு. கிட்டத்தட்ட இல்லையென்று கூடச் சொல்லலாம். ஆகவே கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன் சிறிது ஆச்சரியமாகவும், ஏன் சிறிது அதிர்ச்சியாகக்கூட இருந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். யாரோ ஊரிலிருந்து அம்மாவிற்கு வெள்ளையம்மாளின் குடும்பத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்தார்கள். அம்மா அதனை எனக்கு எழுதியிருந்தார். ஆவலோடு அதனைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

“அன்புள்ள தம்பி செல்வம் அறிவது” என்று ஆரம்பித்து, முன்னர் ஊரிலே எமது வீட்டின் அண்மையில் இருந்த “வெள்ளையம்மா”வின் குடும்பத்தைப் பற்றி எழுதிக்கொண்டேயிருந்தார். ஒரு நீண்ட கதை போல அது தொடர்ந்த வண்ணமேயிருந்தது.

நாட்டின் பிரச்சினைகளைச் சாட்டாகக் கொண்டு, வசதியாக இருந்தோர் எல்லோரும் வயதாகிவிட்டபோது, வீடு வாசல்களை விட்டு வெளியேறி, தமது பிள்ளைகளுடன் வெளிநாடுகளில் வந்து வாழ்கிறார்கள்.

ஆனால் வெள்ளையம்மாளோ, ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிப் பெண். எனக்குத் தெரிந்தவரை அவளின் குடும்பம் வசதியற்ற குடும்பமாகவே வாழ்ந்து வந்தது. திரும்பத் திரும்ப அடிக்கொரு தடவை “வெள்ளையம்மா”, “வெள்ளையம்மா” என்றும் அவளின் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றி குறிப்பிட்டுக் கொண்டே போனார்.

குறிப்பாக “தேவி” என்ற பெயரைப் பார்த்தவுடன் திடுக்குற்றேன். கைகள் நடுங்க ஆரம்பித்தன. கடிதத்தைப் படித்து முடிக்கு முன்னரே, எனது மனக்கண்ணிலே கடந்தகால நினைவலைகள் வந்து மோத ஆரம்பித்தன. மறைந்த பல ஆண்டுகளைத் தாண்டி என் மனம் ஓடியது. என் மனமேடையின் திரை மெல்லென விலகியது. அதிலே, இறவாத அந்த இனிய நினைவலைகள் காட்சிகளாகின.

அப்போது எனக்குப் பத்து அல்லது பதினொரு வயதுதான் இருக்கும். நாங்கள் குடியிருந்த சிறிய கிராமத்திலே அருகருகே எனது மாமா, சின்னம்மா, மைத்துனர்கள் எல்லோரும் குடியிருந்தார்கள். பாடசாலை முடிந்து வந்தவுடன் தினமும் எனது காற்றுப்போன பந்தை எடுத்துக் கொண்டு எனது தம்பி, தங்கை, ஒன்றுவிட்ட அண்ணன், மைத்துனர்கள், மற்றைய அயலவர்களுடனும் எமது வீட்டிற்குப் பின்னாலிருக்கும் உயர்ந்த மரங்களின்கீழ் கால் பந்து விளையாடுவோம்.

எனது தாயார்தான் பாட்டனாரின் குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளை. அதேபோல் நானும் எனது பெற்றோருக்கு

மூத்தபிள்ளை. வார இறுதி நாட்களிலும் சரி, விடுமுறை நாட்களிலும் சரி, ஒரே பந்து விளையாட்டுத்தான். அதிலும் என்னைப்போல் யாரும் ஆர்வமாகக் கால்பந்து விளையாட மாட்டார்கள். காரணம், நான் உருவத்திலும் பெரியவன், மற்றவர்களை அடக்கி அடிபோடுவதிலும் கெட்டிக்காரன்.

ஒரு நாள் எனது கோஷ்டியில் ஓர் ஆள் குறைவாக இருந்ததினால் அங்கே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஒரு சிறுமியைப் பிடித்து கோல் காப்பாளராக நிறுத்தி விட்டிருந்தேன். எப்போதும் எனது கோஷ்டிதான் வெற்றி பெறும். ஆனால் அன்றோ எங்களுக்குப் படுதோல்வி. எனக்கு வந்த கோபத்திற்கு அருகே நின்ற அந்தச் சிறுமிக்கு எட்டி ஓர் அறை விட்டேன். ஓ! என்று அலறியவண்ணம் அந்தச் சிறுமி ஓடிவிட்டாள். அவளுக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு வயதுதான் இருந்திருக்கும்.

அன்று மாலை அந்தச் சிறுமி தனது தாயாருடன் எமது வீட்டிற்குத் திரும்பவும் வந்திருந்தாள். முறையிடுவதற்காக அல்ல. இயல்பான முறைப்படி வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள். ஆமாம், அன்றுதான் அவளின் தாயார் வெள்ளையம்மா, தன் கணவன், பிள்ளைகளுடன் அடுத்த ஊரில் முன்பு குடியிருந்த வாடகை வீட்டை விட்டுவிட்டு, எமது வீட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள தமக்கென்றிருந்த சிறிய தோட்டக்காணியிலே ஒரு சிறிய குடிசையை அமைத்துக்கொண்டு புதுமனை புகுந்திருந்தார்கள்.

சம்பிரதாய முறைப்படி அயலிலுள்ள வீடுகளுக்கு வந்து தம்மை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்கள்.

நான் கன்னத்தில் போட்ட அடியை என் அன்னையாரிடம் சொல்லி என் கன்னத்தைப் புளிக்க வைக்கப் போகிறாளோ

என்று ஏங்கிய எனக்கு, இங்கு அறிமுகம் செய்ய மட்டும்தான் வந்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்தவுடன் அளவற்ற மகிழ்ச்சி. ஆனாலும், அவர்கள் போகும்வரை என் இதயம் அதிவேகமாக அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. தங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்லும்போது கூட, திரும்பித் திரும்பி என்னையே பார்த்துக் கொண்டு சென்றாள் அந்தச் சிறுமி "தேவி". அன்றிலிருந்து அவளைச் சுற்றி என்னை அறியாமலே அன்பு என்ற ஒரு கொடி, வேருன்றி வளர ஆரம்பித்தது.

தேவி, தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிப் பெண் என்றாலும் ஒரு நல்ல அழகான பெண். மான் குட்டியைப் போலே துள்ளித் துள்ளி ஓடுவதைப் பார்க்கும்போதும், குழிவிழுந்த கன்னத்தைக்காட்டி, குனிந்தபடி சிரிக்கும்போதும், கோடை மழை கண்ட பயிராக என்னுள்ளம் துள்ளும்.

குடும்பத்திலுள்ள ஐந்து பெண்பிள்ளைகளுள் மூன்றாவதாகப் பிறந்திருந்தாள் தேவி. அவளின் தாய் வெள்ளையம்மாள் போலே நல்ல மாநிறம். அவளது தாய் பிறந்தபோது கூட அவளின் நிறத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் அவளுக்கு வெள்ளையம்மா என்று பெயர் வைத்தார்களாம்.

உயர்குடிப் பிறந்தோர் அந்நாட்களில் தம்பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் வைக்கும்போதெல்லாம் நல்ல கௌரவமாக அழைப்பார்கள். ஆனால் மற்றையோர்களுக்கோ பெயர்களை அரைகுறையாக அல்லது சில குறிப்பிட்ட பெயர்களையே வைக்க அனுமதிப்பார்களாம். இவையெல்லாம் என் அம்மாவிடமிருந்து நான் அறிந்து கொண்ட அனுபவங்கள். ஏன் அப்படி என்று கேட்டதற்கு, அது அப்படித்தான் என்று பதில் தந்தாள் என் அன்னை. இப்போது இவற்றை நினைக்கும்போது அவையெல்லாம் அநியாயம் என்றே என் மனதில் படுகிறது.

அம்மாவிற்கு ஐந்து தம்பிமார், இரண்டு தங்கைமார் இருந்தார்கள். எல்லோரும் “அக்கா, அக்கா” என்று எமது வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவார்கள். அம்மா ஏதாவது புதிய பண்டங்கள் செய்தால் எல்லோருக்கும் சேர்த்துத்தான் செய்வார்.

எந்நேரமும் எங்கள் வீடு ஒரே கலகலப்பாகத்தான் இருக்கும். எங்கள் இனத்தவர், அயலவர்களின் வீட்டில் ஏதும் விசேஷம் என்றால் அம்மாதான் முன்னின்று செய்வார். எல்லோருக்கும் அம்மாவை, அவளின் தலைமையில் நடக்கும் காரியங்களைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கும்.

வெள்ளையம்மாவும் அவர்களின் இனத்தவர்களில் அம்மா போலத்தான் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அம்மாவும், வெள்ளையம்மாவும் சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே மிக நெருங்கிய நண்பர்கள்போல் ஆகிவிட்டார்கள். அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கு வர ஆரம்பித்தாள். தேவியும் வெள்ளையம்மாவோடு அடிக்கடி எம்வீட்டிற்கு வர ஆரம்பித்தாள். கால்பந்து விளையாட்டில் மட்டுமல்ல, சிறுவர்கள் விளையாடும் சகல விளையாட்டுக்களிலும் இப்போது தேவி எம்மோடு சேர்ந்துவிட்டாள்.

அவள் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள் என்று எம்மில் எவரும் வேறுபாடு காட்டியதில்லை.

குழந்தைப் பருவத்தில் எல்லோர் மனங்களும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. ஆனால், வயது வளர வளர, சமுதாயம் வகுத்து வைத்த மூடக்கொள்கைகளும், சம்பிரதாயங்களும் மனது வழியே புகுந்து இரத்தத்தோடு கலந்து விடுகின்றன. இவை யார் செய்த குற்றமோ? வெள்ளையம்மாவும் அவளது குடும்பத்தினரும், எமது வீட்டு வேலைகளைத் தம் வீட்டு வேலைகள்போல் செய்வார்கள். சம்பளம் கொடுத்தால் அதனை வாங்கவே மாட்டார்கள்.

அம்மாவும் சமயம் வரும்போது பார்த்துத் தகுந்த சன்மானம் செய்து விடுவார்.

இரவு பகல் என்ற வேறுபாடின்றி அம்மாவும், வெள்ளையம்மாவும் மணிக்கணக்கில் பேசிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். இப்போது இணைபிரியாத தோழிகள் போல் ஆகிவிட்டார்கள். இருவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட இனிய அன்பால் ஏற்பட்ட விளைவே இது.

தாய்மையான அன்பு என்பது ஜாதி, மதம், இனம் என்ற வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒருவரையொருவர் ஆட்கொள்ளக் கூடிய சக்திவாய்ந்தது என்பதனை இவர்களைப் பார்த்தும் தெரிந்து கொண்டேன். இது யாரும் சொல்லாமலே தெரியவேண்டியதொன்று.

காலம் என்ற சக்கரம் உருண்டு கொண்டு சென்று, ஆண்டுகள் பல கடந்துவிட்டன. சிறுவனாக இருந்து பெரியவனாகினேன். பொறுப்பற்றவனாக இருந்து பொறுப்புள்ளவன் ஆகினேன். மெல்லிய குரலும் மாறி கரகரப்பாகி, ஓர் இளம் மனிதன் ஆகினேன்.

எனது யாழ்ப்பாண கல்லூரி வாழ்க்கையை முடித்து, நான் கண்டியில் சர்வகலாசாலை வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தேன். பிறந்த நாள் தொட்டு பெற்றோர், சகோதரர், சுற்றத்தார் என்று இருந்த எனக்கு, புதிய நண்பர்கள், புதிய சூழல், புதிய வாழ்க்கை என்று எல்லாம் புதிதாகவே இருந்ததினால் விடுமுறை எப்போது வரும் என்று காத்திருந்தேன். தனிமை இல்லை; ஆனால் ஒருவித ஏக்கம் என்னை வாட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

கண்டியின் இயற்கைக் காட்சிகள் என்னிதயத்தைக் கவர்ந்தன. கண்டி சர்வகலாசாலைப் பூங்கா என் மனத்தை மிகவும் கொள்ளை கொண்டது. கண்டியின் குளிர்மை என்

மனதையும் சிந்தனைகளையும் குளிரவைத்து குதூகலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

இருப்பினும் எமது ஊரின் பசுமை நிறைந்த வயல்வெளிகள், பனியில் நனைந்து, பின் காலையிளங்கதிரோனின் கதிரோனியில் பளபளக்கும் புல்வெளிகள், மயக்கும் மாலை வண்ணங்கள் எல்லாம் என் மனத்திரையில் மலர்ந்த வண்ணமே இருந்தன.

இயற்கையின் அழகிற்கு ஈடு ஏதுமில்லை. என்னதான் இருந்தாலும் நாம் பிறந்து வளர்ந்த இடத்திற்கு இணையாக வேறு எதனையும் ஒப்பிடமுடியாது. இப்படியாக என்மனம் கற்பனையில் மிதந்தது.

விடுமுறையில் சென்றிருந்த எனக்கு வேலைகள் அதிகம் இல்லாதிருந்ததினால் ஊர் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டேன். இடைவழியில் வெள்ளையம்மாவைக் கண்டேன். என்னை இடைமறித்து சுகம் விசாரித்தாள். அருகே ஓர் அழகி. மிகவும் பழகிய முகமாக இருந்தது. குறும்பாகச் சிரித்தாள். ஆமாம், சிறுமியாக இருந்த தேவி இப்போது அழகிய இளம்பெண்ணாக வளர்ந்து விட்டாள் என்பதனை அப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன். அவளது தோற்றத்தில் எவ்வளவு மாற்றம்? பருவ வயதில் ஆண்களைவிட பெண்களின் வளர்ச்சி, உடல்மாற்றம் எல்லாம் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக புதுப்பொலிவுடன் பூத்துக் குலுங்கும் என்பதனை தேவியைப் பார்த்தவுடன்தான் புரிந்துகொண்டேன்.

மறுநாள் தாயாருடன் எமது வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள் தேவி. அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. என்ன மாற்றம், என்ன தோற்றம், என்ன கவர்ச்சி! இலேசாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். பெரியவளாக வளர்ந்திருந்

தாலும் நாம் ஒன்றாக ஓடி விளையாடிய காலங்களை நினைத்தாலோ அல்லது எனது மாற்றங்களைக் கண்டு என்னழகை இரசித்தாலோ? இல்லை, இ காணாதிருந்த ஏக்கம் கலைந்தது என்று எண்ணி மகிழ்ந்தாலோ?

நாம் இப்போது சிறுவர்கள் அல்ல, ஓடிப்பிடித்து விளையாட அண்ணன் தங்கை அல்ல அரைகுறைச் சண்டைபோட. நானும் இலேசாகப் புன்முறுவல் செய்தேன். ஆனால், நான் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்ததை என் அம்மாவும் அவதானித்தார். அவர் என்னை ஒரு மாதிரி தன் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பதையும் என்னால் பார்க்காதிருக்க முடியவில்லை.

அம்மா என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. ஒரு நாள் தனிமையில் இருக்கும்போது கதையோடு கதையாகக் கூறினார், “செல்வம்! நீ படித்து முடிந்து ஒரு வேலையில் சேர்ந்ததும் தங்கை செந்தியை ஒரு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். குடும்பத்தில் மூத்தவன் நீ. அப்பாவாலும் இனி நெடுநாள் வேலை செய்ய முடியாது. அவருடைய பொறுப்பை சீக்கிரம் நீ எடுத்தாக வேண்டும். பிறகு உனக்கும் ஒரு “நல்ல” இடத்தில் திருமணம் செய்ய வேண்டும்” என்று பட்டும்படாமல் பல புத்திமதிகள் கூறினார்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது அம்மா அடிக்கடி கூறுவார்: “கொக்குவிலில் இருக்கும் மாமாவிடம் கிளிப்பிள்ளைகள் மாதிரி அழகான பெண்கள் இருக்கிறார்கள். பெரியவன் ஆனபின் அவர்களில் ஒருத்தியைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்ய வேண்டும்” என்று. ஆனால், நான் பெரியவன் ஆகுமுன்பே அவர்களுக்குத் திருமணம் ஆகி பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டார்கள். அவற்றையெல்லாம் நினைக்கும்போது எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

என் புதிய சூழலில் புதியவர்கள் பல பேரைச் சந்தித்தேன். எல்லோரும் ஒரே இனம், ஒரே மதம், ஒரே ஜாதியாக ஏன் இருக்கக்கூடாது என்று என் மனம் வேதனைப்பட்டதுமுண்டு. இளமை பயமறியாது என்று கூறுவார்கள். நினைத்ததை எப்படியாவது முடிக்க வேண்டும் என்றே விரும்புவார்கள். அலசி ஆராயும் சக்தி இருந்தும் அதனைப் பயன்படுத்தப் பலரிடம் பொறுமை குறைவு. அதேபோலத்தான் தேவி. தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிப் பெண்ணாக இருந்தாலும் அவளின் அழகும், அறிவும், குறும்பும், குமிண்சிரிப்பும் என்னை என்னென்னவோ செய்தன. தேவி என்ற அந்த நிலா என் நெஞ்சில் ஓர் அகலாத இடத்தைப் பிடித்து விட்டாள். அவளை எண்ணி எண்ணி நான் நித்திரையை இழந்த நாட்களோ மிகப்பல. அவளை எண்ணாதிருந்த நாட்களோ மிகச் சில.

சிறுவனாக இருந்தபோது, ஒரு ஆண்-பெண்ணுக்கிடையில் காதல் எப்படி உருவாகிறது என்று கற்பனைகள் பல செய்து பார்த்திருக்கிறேன். அது பருவ வயதில் வரும் ஒருவகை வியாதியாக இருக்குமோ அல்லது ஆண்-பெண் இருவரும் பார்த்துச் சிரித்ததும் வரும் பிணைப்பாக இருக்குமோ அல்லது கல்யாணம் செய்யுமுன் யாரையாவது காதலித்தே ஆகவேண்டுமென்ற கட்டாயமாக இருக்குமோ? இவையெல்லாம் சிறு வயதில் புரியாத புதிராகவே இருந்தன.

ஆனால், அந்த நோய் என்னைச் சார்ந்தபோது, எப்படி என்று எனக்குக் கற்பனை செய்து பார்க்க நேரமிருக்கவில்லை. காரணமும் புரியவில்லை.

மறுபடியும் விடுமுறையில் சென்றபோது, தறசெயலாக தேவியை ஒரு நாள் வழியில் தனியே சந்தித்தேன். இடைமறித்துக் கதைக்க முயன்றேன். ஒருகணம் நின்று மீண்டும் ஒரு

புன்சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு ஓடிவிட்டாள். தேவியைச் சில நாட்களாகக் காணவே முடியவில்லை. அவளைக் காணாது இருக்க இருக்க அவளின்மேல் உள்ள களங்கமற்ற அன்பு, பாசம் மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போனது.

ஒரு நாள் மதியவேளையில் வெள்ளையம்மாவின் வீட்டுப் பக்கமாக எனது உள்ளக்கிடக்கைகளை எளிய வார்த்தைகளாக்கி ஒரு கடிதத்தை எழுதி ஒரு புத்தகத்துக்குள் வைத்துக் கொண்டு சென்றேன்.

வீட்டில் தேவி மட்டும் தனியே இருந்தாள். முற்றத்தில் உள்ள மாமரத்தில் சாய்ந்தபடி ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தேவி நிறைய கதைப் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் வாசிப்பாள். பாடசாலை நாட்களில் நான் படித்த கதைப் புத்தகங்களை அவளின் அம்மாவைக் கொண்டு என்னிடம் வாங்கிச் சென்று படிப்பாள்.

என்னைக் கண்டதும் திடுக்குற்றாள். “வாங்கோ!” என்று ஒரு வார்த்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு எழுந்து வீட்டிற்குள்ளே ஓடிவிட்டாள். நிமிடங்கள் பலவாகியும் அவள் வெளியே வரவில்லை.

ஆனால் அவள் குடிசைக்குள் இருந்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை கறையான் அரித்த ஓலைத் தட்டியூடாக நான் கண்டேன்.

“தேவி, இதனைப் படித்து விட்டுத் தா” என்று கூறி, அதனைக் குடிசை வாசலில் வைத்துவிட்டுப் புறப்பட்டேன். வளவைக் கடக்கும்போது திரும்பிப் பார்த்தேன் நான் வைத்த புத்தகத்தை வைத்த இடத்தில் காணவில்லை.

திரும்பவும் சர்வகலாசாலைப் படிப்பின் காரணமாகக் கண்டியின் குளிரில் வந்து குடிபுகுந்தேன். ஆனால் காதல் என்ற நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட என் உள்ளமோ எந்நேரமும் கொதித்த வண்ணமே இருந்தது.

இரண்டொரு கிழமைகள் கழிந்தன. இரண்டு வருடங்கள் போல் இருந்தது. ஒரு கடிதம்! ஆம், அது தேவியின் கையெழுத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதம்! முத்து முத்தான எழுத்துக்களில், கொத்துக் கொத்தான கவி வரிகள் போல் எழுதியிருந்தாள். என்னைப் போலவேதான் அவளும் தன் உள்ளக் கிடக்கைகளை எடுத்துக் கூறமுடியாமல் தவித்திருக்கிறாள். கள்ளமற்ற அன்பு காதலாகி காலங்கள் பலவாகிவிட்டன என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தாள். எல்லையில்லா இந்த உலகிலே எம்காதல் நிறைவேறுமா? சமுதாய எல்லைகளை மீறி, எல்லோருடனும் பகைத்து, இல்லற வாழ்வில் இணைந்து இருவரும் இன்பமாக வாழமுடியுமா அல்லது வாழத்தான் விடுவார்களா? கேள்விகள் மேல் கேள்விகளாகவே கடிதத்தைத் தொடர்ந்திருந்தாள்.

“அன்றாடம் கூலி வேலைகள் செய்து வயிறு வளர்க்கும் என் தந்தையாரை அருகே இருத்தி, முறைப்படி சம்பந்தி என்று சொந்தம் கொண்டாடுவாரா உங்கள் அப்பா? வீட்டு வேலைகள் செய்யும் என் அம்மா வெள்ளையம்மாவை, உரிமையுடன் உங்கள் அம்மா சொந்தம் கொண்டாடுவாரா? ஊருக்குள்ளே நான் ஓர் அழகி என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, எனக்குச் சீர் கொடுத்து, ஊரறிய என்னைத் தன் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்வாரா உங்கள் அம்மா அல்லது ஏனையோர்தான் ஏற்றுக் கொள்வார்களா? எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருந்தாள் தேவி.

அவளுக்கு எப்படிக்கடிதம் போடுவதென்றே புரியவில்லை. இனத்தவர்களுக்கிடையே காதலென்றால் கடிதம் எழுதி நண்பனைப் பிடித்துக் கொடுத்து விடலாம். ஆனால், இது இனத்தையே வெறுக்க வைக்கக்கூடிய காதல் என்பதனால் மறுபடியும் விடுமுறை எப்போது வரும், நேரே ஊர் சென்று காணுவோம் என்று காத்திருந்தேன்.

சர்வகலாசாலை வாழ்க்கையில் சந்தித்து, சாதி, மத, பேதங்களை மறந்து, இல்லற வாழ்வில் இணைந்து இன்பமாக இருப்போர் ஏராளம். சிலர், காதல் என்ற வெள்ளம் கழுத்துக்கு மேல் சென்ற பின்தான் ஜாதி மதம் பார்ப்பார்கள். சிலர், எதுவுமே கேளாது காதல் நன்றாக முற்றிய பின்னர் என்ன செய்வதென்றே தெரியாத நிலையில் வேறு வழியின்றி ஒன்றாக வாழ முனைவார்கள். ஒருசிலர் காதலுக்காகவே வேறுவழியின்றி வெளிநாடுகளில் சென்று வாழ்வதையும் நான் கண்டிருக்கிறேன்.

ஒரு சிலர் தம் உயிரையே காதலுக்காக பலி கொடுத்ததையும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதனால்தான் காதலுக்குக் கண் இல்லை என்று கூறுகிறார்களோ? தெரியவில்லை.

திரும்பவும் விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்றபோது தேவியைச் சில தடவை தனிமையில் சந்தித்தேன். கடிதத்தில் எழுதியதற்கும், நேரே சந்தித்துப் பேசியபோதும் உள்ள மாற்றத்தைக் கண்டு வியந்தேன். நான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு, ம்!, ம்! என்றுதான் பதில் தந்தாள். கடிதம் எழுதிக் கொடுக்க விருப்பம் இல்லாதபோதும், அவளின் மனக்கிடக்கையை அறிய கடிதம் எழுத நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன்.

காதலில் களவு காண்பதினால் உள்ள இன்பத்தை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். அனுபவித்தேன். இதமான இன்பமாக இருந்தது. எமது காதல் ஒரு சாதாரண காதல்

அல்ல. பழுத்துப்போன ஒரு சமுதாயத்திலே, அழுத்தமான புதிய ஒரு திருப்பத்தையே தொடக்கூடிய ஒரு காதல்.

உளுத்துப்போன மூடக்கொள்கைகளினால் உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்று பாகுபடுத்திப் பார்த்து, இளம் உள்ளங்களில் எழும் களங்கமற்ற காதல் ஓவியங்களையெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்துவிடும் சக்தி வாய்ந்த சமுதாயத்திலே எமது காதல் நிறைவேறுமா?

தேவி திரும்பத் திரும்ப இதே கேள்விகளையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நான் என் சர்வகலாசாலைப் படிப்பு முடிந்ததும் இருவருமாக வெளிநாடு சென்று வாழ்வோம் என்று கூறினேன். அவள் மௌனமானாள்.

எமது கடிதப் பரிமாறல்கள் தொடர்ந்தன. எனது திடீர் மாற்றங்களை என் அம்மா தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் அவதானித்துக் கொண்டதையும் நான் உணர்ந்தேன்.

ஒரு நாள் என் சட்டைப் பையில் இருந்த தேவியின் கடிதம் ஒன்றினை, “நான் உன் சட்டை தோய்க்கும்போது இந்தக் கடிதம் அதில் இருந்தது” என்று அம்மா சொல்லித் தந்தார்.

எனக்கு நெஞ்சு பட பட என்று அடித்துக் கொண்டே இருந்தது. அது கடிதம் என்று படித்துப் பார்க்காமல் அம்மாவிடமிரு எப்படித் தெரிந்தது? எமது காதலை அம்மா ஆதரிப்பாரா அல்லது அடியோடு வெறுப்பாரா? இல்லை எதுவும் தெரியாதது மாதிரி நடிப்பாரா? என் மனம் மிகவும் வேகமாக அங்கும் இங்கும் ஓடியது. இதயம் அதிவேகமாக அடித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால், அம்மாவின் முகத்தில் சலனம் இல்லை. போக்குகளில் மாற்றம் இல்லை. பேச்சுக்களில் ஏக்கம் இல்லை.

அம்மா எமது வீட்டில் மட்டுமல்ல, உடன்பிறந்தோர் எல்லோருடைய வீட்டிற்கும் வழிகாட்டி என்றுகூடச்

சொல்லலாம். எனது அப்பா எந்நேரமும் வேலை வேலை என்று ஓடித் திரிவார். அம்மாதான் குடும்பத்திலுள்ள எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் சுமந்து கொண்டிருந்தார்.

வழமைபோல் காலச்சக்கரமும் உருண்டு கொண்டே இருந்தது. தேவியின் கடிதங்கள் இடைக்கிடையேதான் வரும். ஆனால், என்னால் எதற்கும் பதில் எழுத இயலாது. இவை தேவிக்கும் தெரியும். காரணங்கள் பல. இரகசியக் காதல். ஏழ்மையின் காதல். ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிப் பெண்ணின் தவிக்கும் காதல். எமது எதிர்காலம் எப்படி இருக்குமோ என்று தெரியாத நிலையில் ஏங்கியிருக்கும் ஓர் இனிய காதல்.

எனது பரீட்சைக் காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததனால் எனக்கு மற்றைய விடயங்களில் கூடிய கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. தேவியிடமிருந்தோ, அம்மாவிடமிருந்தோ சில வாரங்களாகக் கடிதங்கள் எதுவும் வரவில்லை. அன்பான ஓர் உள்ளத்திடமிருந்து வரும் கடிதத்தில் கூட எமது குடும்பத்தைப் பற்றித்தான் அதிகமாக இருக்கும். அடுத்துவரும் அம்மாவின் கடிதத்திலும் அதே செய்திகள்தான் அதிகமாக இருக்கும்.

திடீரென்று ஒரு நாள் தேவியின் கடிதம் வந்திருந்தது. என்னை அவசரமாகச் சந்திக்க விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தாள். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. கடிதம் எழுதவும் முடியவில்லை. காரணத்தைக் காதலிக்கு அறியத் தரவும் வழி தெரியவில்லை.

பரீட்சைகள் எல்லாம் எப்போது முடியும் என்று காத்திருந்தேன். மறுநாளே அவசர அவசரமாக ஊர்வந்து சேர்ந்தேன். இரவில் பயணம் செய்த அலுப்பு மாறும்வரை படுக்கையில் சாய்ந்திருந்தேன். திடீரென்று காற்றிலே மிதந்துவந்த மங்கள வாத்திய ஒலி என் தூக்கத்தைக் கலைத்தது. என்ன சத்தம் என்று கேட்டபோது ஏதுமறியாத தங்கையின்

குரல், “அண்ணா! உங்களுக்குத் தெரியாதா? இன்றைக்கு வெள்ளையம்மாவின மகள் தேவிக்குக் கல்யாணம்!” என்றது.

ஏதோ என் நெஞ்சிலே இடி விழுந்ததுபோல் ஓர் உணர்வு. ஏதோ ஒருவித அதிர்ச்சி என்னைத் தாக்கியதுபோல் ஓர் எண்ணம். என் இதயத்தின் துடிப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும், நரம்புகளினூடாக வந்து, பலமான இடியோசைகள் போல் என் காதுகளில் விழுந்தவண்ணமே இருந்தன. தலை சுற்றியது. இடியோசை கேட்ட நாகம் போல் இருந்த என்னை, “தம்பி!” என்ற அம்மாவின அழைப்பு, கனவுலகிலிருந்து என்னை இவ்வுலகிற்கு மீண்டும் கொண்டு வந்தது.

குடும்பத்தில் வசதியின்மையால், தேவியின் மூத்த சகோதரிகள் இருவர் இதுவரை திருமணம் செய்யாமல் இருந்தும், அவளுடைய மைத்துனன் ஒருவர் குறிப்பாகத் தேவியைத் தான் திருமணம் செய்ய விரும்பிக் கேட்டதின் காரணத்தினால்தான் இந்தத் திருமணம் நடக்க ஏற்பாடானதாம்.

அந்நாட்களில் இப்படித் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களிலே நடப்பது அதிசயம் இல்லை. எப்படி தேவி இத்திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தாள்? எனது பதில் எதுவும் வரவில்லையே என்று ஏமாந்தாளா? இல்லையேல் என்மேல் உள்ள தன் காதலை யாராவது அறிந்தால், முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டது போல்தான் இக்காதலும் என்று யாராவது எள்ளி நகையாடுவார்கள் என்று எண்ணினாளா அல்லது இத்திருமணத்தை விட்டால் வாழ்க்கையில் திருமணம் செய்ய முடியாமலே போகவும் கூடும் என்று எண்ணினாளா?

அல்லாது போனால், எமது காதல் தோல்வியடைந்தால், அதன்பின் தான் யாரையுமே திருமணம் செய்ய முடியாது என்று ஏங்கித்தான் இதற்கு இசைந்தாளா அல்லது அவள் அவனைத் திருமணம் செய்தே ஆகவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டாளா? எனக்கு எதுவுமே சிந்திக்கத் தோன்றவில்லை.

அப்போதுதான் தேவியின் அவசரக் கடிதம் அன்று ஏன் வந்தது என்று விளங்கியது. இதற்குமேல் என்னால் எதுவும் எண்ணத் தோன்றவில்லை. நான் இன்று இங்கு வந்தது அவளுக்குத் தெரியாமலே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று எண்ணி எங்காவது வெளியே போகலாம் என்று புறப்பட்டேன்.

எதிரே அம்மா வந்து நின்றார். “எதுவும் சாப்பிடாமல் எங்கே புறப்பட்டுவிட்டாய்” என்று முகத்தில் எவ்வித சலனமும் இன்றிக் கேட்டார். சாப்பாடு தயாராக உள்ளது என்றும், தூரத்து உறவினர் ஒருவர் இன்று எங்கள் வீட்டிற்கு வர இருப்பதாகவும், என்னைப் பார்க்க விரும்பியே இன்று வருகிறார் என்றும், என்னை வெளியே எங்கேயும் போகவேண்டாம் என்றும் கூறினார்.

அம்மாவின் உள் மனத்தை என்னால் உணரமுடிந்தது. எனக்கு இது திடீரென ஏற்பட்ட ஓர் அதிர்ச்சி என்பது அவருக்குத் தெரியும். எனது போக்கைக் கண்டும் காணாதது போலவே இருந்தார். ஆனால், என்னைத் தன் கண்ணுக்குத் தெரியக் கூடிய தூரத்துள் வைத்திருக்கவே அவர் விரும்புவதையும் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

ஒரு நல்ல தாய், தன் பிள்ளைகளுக்கு எந்த எந்த நேரங்களில் என்ன என்ன தேவை என்று யாரும் சொல்லாமலே அறியும் சக்தி பெற்றவள். தனது பிள்ளைகளின் நலன்களிலே, எதிர்காலத்திலே கூடிய அக்கறை கொண்டவள். அவர்களைக் கண்டிக்கவும், தண்டிக்கவும் மட்டுமல்ல தாய். எனது அம்மாவும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

அம்மா என் இளவயதில் கூறிய அறிவுரைகள் இன்னமும் என் அடிமனத்தில் அழியாது, ஆழமாகப் பதிந்து இருக்கின்றன. எம்மால் சிந்தித்து செயற்படும் காலம் வரை பெற்றோர் காட்டும் வழியிலேயேதானே நடக்கிறோம். ஆனால், பெரியவர்கள்

ஆனபின் அந்த அறிவுரைகளை ஏற்பதும் விடுவதும் எமதறிவைப் பொறுத்ததே.

அம்மாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டபின் எனக்கு எங்கேயும் போக மனம் வரவில்லை. என்னைக் கண்டால் தேவியின் மனம் என்ன பாடுபடுமோ? நான் இன்று அவளின் கண்களில் படுவது நியாயமானதா? திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில்தான் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன என்பது சரியா?

அடுத்த நிமிடம் என்ன நடக்கும் என்று தெரியாத மனித வாழ்க்கையிலே, இப்படியொரு தெய்வீகமான வார்த்தையைக் கூறி இதுவரை எத்தனை பேரைச் சமாதானம் செய்திருக்கிறார்கள்?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஓரளவு வசதியான பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வாழ என்னால் முடியும். ஆனால், தேவியால் அப்படி முடியுமா? திடீரென்று வந்த அதிர்ச்சியால் என்னால் அதிகம் சிந்திக்க முடியவில்லை. இடிந்துபோன இதயத்தின் கோலத்தை வெளியே காண்பிக்கவும் முடியவில்லை; எடுத்துரைக்கவும் முடியவில்லை.

தேவியின் நினைவுகளோடு தங்கையின் எதிர்காலம், தாய்-தந்தையரின் எதிர்பார்ப்பு இவையெல்லாம் என் மனக்கண் முன்னே மாறி மாறி வந்து மறைந்த வண்ணமே இருந்தன. மறுபடியும் படுக்கையில் போய் சாய்ந்தேன்.

எவ்வளவு நேரம் படுக்கையிலேயே சாய்ந்திருப்பேனோ தெரியாது. மறுபடியும் மங்கள் வாத்திய ஒலி. ஒரே ஆரவாரம். என்னை அறியாமலே என் கால்கள் ஜன்னல் ஓரமாகச் சென்று நின்றன. கண்களோ வெளியே என்ன நடக்கிறது என்பதைக் காண ஆவலாக இருந்தது.

திருமண ஊர்வலம் எமது வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த பாதை வழியாக வந்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளையம்மா வீட்டில்

நடக்கும் முதல் திருமணம் என்பதனால் அவர்கள் எல்லோருக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி. ஒரு பெண் கரைசேர்ந்து விட்டாளென்ற சிறு நிம்மதியும்கூட.

தேவியின் முகத்தைப் பார்க்க என் மனம் ஆசைப்பட்டது. இன்னொரு சக்தி அதைத் தடுத்தது. இந்தக் காதலைப் பற்றி எனக்கும், தேவிக்கும், என் அம்மாவிற்கு மட்டும்தான் தெரியும். என்ன இருந்தாலும் அவள் என்னை விரும்பியவள். நானும் அவளை விரும்பியவன். ஆனால், இப்போது அவள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ இன்னொருவனின் மனைவியாகிவிட்டாள்.

அவள் குடும்பம் என்ற கோயிலிலே ஒரு குலவிளக்காகி விட்டாள். கணவன் என்ற தெய்வத்தைப் பூஜிக்கும் ஒரு பக்தை ஆகிவிட்டாள். இருப்பினும், நெடுநாள் பழகிய நட்பு என்னை என்னவோ செய்தது.

நான் இங்கே இருப்பது அவளுக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் அவள் இதயம் என்ன பாடுபடும்? என் இதயம் ஏங்கியது. என் இதழ்களோ படபடத்தன. என் இமைகளோ ஈரமாகி இருகண் விழிகளையும் மறைத்தன.

அந்த ஊர்வலம் எமது வீட்டை நெருங்க நெருங்க, அந்த இடத்திலே என்னால் நிற்க முடியவில்லை. இரு காதுகளையும் இறுகப் பொத்தியவாறே இருளில் போய் உட்கார்ந்தேன்.

எவ்வளவு நேரம்தான் அப்படி இருந்தேனோ தெரியாது. நடப்பது கனவா அல்லது நனவா என்று கூடத் தெரியவில்லை. ஆண்டவனே! என் வாழ்க்கையில் ஏன் தேவி என்ற அந்த அன்பு உள்ளத்தைச் சந்திக்க வைத்தாய்? அளவிற்கு மீறி ஏன் ஆசை கொள்ள வைத்தாய்? காதலிக்க வைத்தாய்? இப்போது எம்மிருவரையும் ஏன் கலங்க வைக்கிறாய் என்று அந்த ஆண்டவனைக் கடிந்து வேண்டுவதைத் தவிர என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

அன்று திருமணம் செய்துகொண்டு போனவள்தான்; அவளை நான் திரும்பவும் காணமுடியவில்லை. நான் மீண்டும் சர்வகலாசாலைக்குப் போன பின்னர் இரண்டொரு தடவை எமது வீட்டிற்கு வந்ததாக அம்மா தனது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஒருவேளை என்னைச் சந்திக்காது இருப்பதையே அவள் விரும்பினாளோ என்னவோ தெரியவில்லை. சந்தித்துத்தான் என்ன ஆகப்போகிறது என்று நினைத்தாளோ அல்லது தான் நலமாக இருப்பதாக அம்மா எனக்குத் தெரியப்படுத்தட்டும் என்றுதான் அப்படிச் செய்தாளோ?

காலச்சக்கரம் எதனையும் கவனிக்காது வழமைபோல் சுழன்று கொண்டே இருந்தது. வருடமும் ஒன்றாகிவிட்டது. இனியும் அவளை நினைத்து ஏங்குவதில் என்ன பயன் என்று இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து கேள்வி எழ ஆரம்பித்தது. தேவி எழுதிய கடிதங்கள் எல்லாம் என்னிடம் இருந்தன. இனியும் இதனை வைத்திருப்பது நல்லதல்ல என்று எண்ணி அவற்றை இறுதியாக ஒருமுறை படித்தேன்.

அவள் ஒரு கடிதத்தில் -

“அண்மையில் உங்கள் புகைப்படம் ஒன்று பார்த்தேன். அழகாக இருந்தது. அது நீங்கள் கடற்கரையில் நின்றுகொண்டு எடுத்த ஒரு படம். அதிலே உங்களின் பின்னால், தூரத்தே ஆழ்கடலும் அழகிய நீல வானமும் தொடுவது போல் ஓர் அழகான காட்சி. அவையெல்லாம் ஒரு பிரமைதானே! நிஜவாழ்க்கையில் அவை ஒருபோதும் ஒன்றையொன்று தொடவே முடியாது” என்ற ஒரு வாக்கியம் இருந்தது.

தீர்க்கதரிசனமாக அவள் அன்று எழுதியதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது. எல்லாம் ஒரு பிரமைதான். வாழ்க்கை ஒரு பிரமை. வாழும் உயிர்கள் ஒரு பிரமை. வாழும் உலகமும் ஒரு பிரமைதானே!

என் மனமோ எங்கெல்லாமோ சென்றது. இளமையின் இனிய நினைவுகள் இதயத்தில் எந்நாளும் இசைபாடும். அவை அசையாத மலைபோலே நெஞ்சத்திலே நீண்டநாள் நிலையாகும்.

எனக்கு ஊருக்குப் போக விருப்பமேயில்லை. விடுமுறை தினங்களில்கூட ஊருக்குச் செல்லாது நண்பர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று காலத்தைக் கழித்தேன். அம்மாவின் கடிதங்கள் அடிக்கடி வரத் தொடங்கின. அம்மாவிற்குத்தான் என் மனநிலைமை தெரியும். பட்டும் படாமலும் பல புத்திமதிகளைப் பக்கம்பக்கமாக எழுதுவார்.

தேவியைப் பற்றி ஏதாவது எழுதியுள்ளாரா என்று துருவித் துருவிப் பார்ப்பேன். என்னைப் பொறுத்தவரை எமது காதல் தோல்விதான். அதற்காக அழுதுகொண்டிருந்தால் ஆவதுதான் என்ன? ஏதோ ஓர் உத்வேகத்தில் திடீரென்று ஒரு நாள் புறப்பட்டு ஊர் வந்து சேர்ந்தேன்.

அங்கு வந்து சேர்ந்தபின்தான் தெரிந்தது தேவியின் மூத்த அக்காவுக்கு இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் திருமணம் நடக்கப்போகிறதென்று. அக்காளின் திருமணத்திலே அதிகம் அக்கறை கொண்ட தேவி, ஏதோ விடயமாக திடீரென்று எமது வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள்.

எனக்கும் அவள் அங்கே வரப்போகிறாள் என்று தெரியாது. திடீரென்று என்னை எமது வீட்டில் கண்டாள். ஏதோ ஓர் அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டவள்போல அப்படியே அசையாது ஒருகணம் நின்றவிட்டாள்.

எனக்கும் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மின்னல் தாக்கியதுபோல் ஓர் அதிர்ச்சி என்னைத் தாக்கியது. ஒருகணம் திகைத்தேன். மறுகணம் அவள் இலேசாக ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு நிலத்தை நோக்கினாள். மறுகணம் அவள் உதட்டிலே இருந்த புன்னகை போய் கண்களிலிருந்து தாரை

தாரையாக நீர் வழிந்தோடியது. ஆனால் வாயோ, மௌனமாகவேயிருந்தது.

“தேவி! சிறு குழந்தையைப்போல் நீ அழக்கூடாது. யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? எனக்கு நடந்தவை எல்லாம் தெரியும். விதியை மாற்ற யாரால் முடியும்? அங்கே உனக்காக உன் கணவர் காத்திருப்பார். நீ போ” என்று அவளருகே சென்று, அவளின் தளிர்க் கரங்களைப் பற்றிக் கூறவேண்டும் போல் இருந்தது.

ஆனால், என்னால் முடியவில்லை. கால்கள் நகர மறுத்தன. கைகளிலே ஒருவித நடுக்கம். இதயமோ படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. ஆனால், அதற்கிடையில் யாரோ அங்கே வந்து விட்டார்கள். அவளும் தனது வீடு நோக்கிச் சென்றாள். எமது வீட்டு எல்லையைத் தாண்டும்போது திரும்பவும் என்னை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றாள்.

அந்தக் காட்சி என்னை என்னவோ செய்தது. இதயத்தின் அடித்தளத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த உணர்வுகளெல்லாம் உருக்கொண்டு ஆடுவதைப்போல் ஓர் உத்வேகத்தால் உந்திக்கப்பட்டேன். எங்கேயோ அடங்கியிருந்த ஏக்கங்களெல்லாம் எரிமலை போல் வெடித்து எங்கெல்லாமோ சிதறியது. அவள் சென்று மணிக்கணக்காகியும் என்ன செய்கிறேன், எங்கே இருக்கிறேன், யாரோடு பேசுகிறேன் என்று முழுவதாக என்னால் உணர்ந்து கொள்ளமுடியவில்லை.

படிப்பெல்லாம் முடிந்தது. ஆனால் ஊருக்குச் செல்ல எனக்கு ஏனோ விருப்பம் இல்லை. உத்தியோகம் பார்க்கவும் விருப்பம் இல்லை. என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டு இருந்த வேளையில்தான் இலங்கையிலிருந்து ஏராளமானோர் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டார்கள். நானும்

மேற்படிப்பு என்று ஒரு சாட்டோடு இங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டேன்.

இதயத்தின் அடித்தளத்திலே தேவியின் நினைவு. அதற்குமேலே கட்டப்பட்ட வாழ்க்கை என்ற கோட்டையிலே எனக்கென்றொரு குடும்பமும் அமைந்தது. இனிய மனைவி. இளசுகளும் இரண்டு. இனிய வாழ்க்கை.

அம்மாவின் கடிதம் தொடர்கிறது.....

“ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள். அதுபோலவே தான் அவளின் அழகிற்கும் அன்பிற்கும் ஆசைப்பட்டு அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டான் அவளின் மைத்துனன். அடுத்தடுத்த வருடங்களிலேயே தாயாகி விட்டாள். வீடில்லை, வசதிகளில்லை, பொருளில்லை, பண்டங்களில்லை என்றாலும் பிள்ளைகளுக்கு ஒருநாளும் குறைவிராது.

கடவுள் கொடுக்கிறார் என்று ஒரு குட்டிச் சமாதானம். நாட்டின் பொருளாதாரக் குறைபாடு, விஞ்ஞான வளர்ச்சி யின்மை, நாட்டுப்புறங்களில் இன்றும் மலிந்திருக்கும் மூடக் கொள்கைகள் இவற்றால் எத்தனையோ குடும்பங்களில் குழப்பம், நிம்மதியின்மை, வாழ்க்கையில் வெறுப்பு, இன்னும் எத்தனையோ. இவ்வுலகில் பிறந்த நாள் தொட்டு வாழ்க்கையோடு போராடிக் கொண்டிருப்போரே ஏராளம்.

இதற்கு தேவியின் வாழ்க்கையும் விதிவிலக்கல்ல. தேவியைப் போலவே அவர்களுக்கு அழகான நான்கு பெண் குழந்தைகள். அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகள் பெற்றதினால் அவள் அவனிடம் காட்டும் அன்பு குறைந்து விட்டதாகக் குறைபட்டுக் கொண்டானாம். அழகு கெட்டுவிட்டதென்றும் அலட்டிக் கொண்டானாம், அவளின் கணவன்.

இது குற்றம்தானா? குற்றம் என்றால், அது அவளது மட்டும் தானா? கணவனின் பங்கு அங்கே இல்லையா? குற்றம் என்று வரும்போது அது பெண்ணுக்கு மட்டும் தானா?

பிள்ளைகள் பிறந்தால் குடும்பத்திலே பாசம் பெருகும். ஒருவித பிணைப்பு இறுகும். கணவன் - மனைவியிடையே குழந்தைகள் ஒரு பாலமாக இணைவார்கள். ஆனால், ஒரு சிலர் அவர்களை ஒரு பாரமாகவே எண்ணி நடப்பார்கள். அப்போதுதான் பாசம் என்ற பாலம் பலவீனமடைகின்றது. அவர்களிடையே இடைவெளி அதிகரிக்கிறது. இன்னல்களும் இடைவந்து புகுந்து ஏறுநடை போடுகின்றன.

சிலர் மனைவியிடம் கிடைக்காத சுகத்தை வேறுவழிகளிலே பெறமுயல்வார்கள். அவற்றில் மதுவும் ஒன்று. தேவியின் கணவன் காலப்போக்கில் மதுவுக்கு அடிமையாகி விட்டான். மதுவில் மயங்கி மற்றைய எல்லாவற்றையும் மெள்ள மெள்ள மறந்தான். குடிகாரன் ஆனான். கொடுமைக்காரனாக மாறினான்.

ஒவ்வொரு சிறந்த ஆணின் பின்னே பெண்ணும், ஒரு சிறந்த பெண்ணின் பின்னே ஆணும் இருப்பது நியதி. தேவி கெட்டிக்காரி. கணவன் குடிகாரன், கொடுமைக்காரனாக இருந்தபோதிலும் தனது புத்திசாலித்தனத்தால் திருத்தி நல்வழிக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்தாள்.

ஆனால், “கெடுகிறேன் பந்தயம் பிடி” என்று நிற்கிறவர்களை எப்படித் திருத்த முற்பட்டாலும் அது “விழலுக்கிறைத்த நீர்” போலத்தான் போகும்.

இந்தக் கால கட்டத்திலேதான் நாட்டிலும் உரிமைப் போராட்டம் ஆரம்பமாகியது. அடிக்கடி உயிருக்கு அஞ்சி ஊர் ஊராக அலைச்சல். குடும்பங்கள் மாதக்கணக்கில் பிரிந்திருத்தல், இப்படியாக வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத

அளவுக்கு வாழ்க்கையில், காலத்தின் கோலத்தால் வஞ்சிக்கப் பட்டவர்கள் ஆயிரமாயிரம். தேவியின் வாழ்க்கையும் அதிலொன்று.

இவளின் வாழ்க்கையும் இப்படியாகும் என்று யார் எண்ணினார்கள்? தாயின் துயரைப் பார்க்கப் பொறுக்க முடியாது, அவளின் பிள்ளைகள் இளவயதிலேயே தாயோடு கூலி வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

காலம் உருண்டு கொண்டேயிருந்தது. தேவியின் கணவனுக்கோ, தனக்கொரு அழகிய மனைவியுண்டு, அழகான நான்கு பெண் குழந்தைகள் உண்டு என்பதை மறந்து பல வருடங்களாகி விட்டன.

போராளிகளுக்கான சோதனை என்றொரு போலியான சாட்டுக்களை வைத்துக்கொண்டு, அரச இராணுவத்தினரின் அர்த்தமற்ற அடக்குமுறைகள்; நியாயமற்ற கைதுகள்; அநியாயமான படுகொலைகள்; நெஞ்சை விட்டகலாத கொடுமைகள்; கண்முன்னே காண்பது கனவா? நனவா? கற்பனையா? என்று காரணம் காணமுடியாத கொடூரக் காட்சிகள்.

இளவயதில் இப்படியான காட்சிகளைக் கண்டதினால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தினாலோ என்னவோ, தேவியின் மூத்த மகள் இக்கொடுமைகளுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் போவதாகக் கூறிக்கொண்டு தானும் ஒரு போராளியாக இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டாள்.

இளைஞர்களை, தங்களுக்கு எதிரிகளாக எழுந்தவர்களை அழித்துவிட்டால், எதிர்கலத்தில் எல்லோரையும் அடக்கி விடலாம் என்றொரு பொய்யான சிந்தனையுடன், இராணுவத்தினர் செய்யும் கொடுமைகள் ஆயிரமாயிரம்.

ஒரு குடும்பத்தில் ஏதோ ஒரு காரணத்தைக் கூறிக்கொண்டு ஒருவரை அழித்துவிட்டால், அங்கே ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதாகக் கங்கணம் கட்டும் அறிவிலிகளான அந்தச் சிப்பாய்கள், அந்தி இழைக்கப்பட்ட குடும்பத்திலிருந்து குறைந்தது ஒரு போராளியாவது உருவாகிறான் என்பதனை எண்ணி பார்க்கத் தவறுகின்றனர்.

இரவுமில்லை, பகலுமில்லை, இன்றுமில்லை, நாளைய மில்லை. எப்போது விடிவுவரும், எப்போது எம்மிளம் பாலகர்கள் பெற்றோரின் அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்வார்கள். ஆலமரமாக வளர்ந்து, சகல வளங்களும் பெற்று வாழ்வதைப் பார்க்கத் துடிக்கும் பெற்றோரின் கண்கள் என்று ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சிந்தும்?

தன் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு விடிவுவரும். வாழ்வு வளமாகும். பெருவிருட்சமாக வரும் என்று நாள் பார்த்திருந்தாள் தேவி.

கணவன் உயிருடன் இருக்கிறாரா, இல்லையா? என்று அவள் அதிக அக்கறை கொள்ளவில்லை. அல்லும் பகலும் தன் பெண்களது உயர்வுக்காக அயராது பாடுபட்டாள்.

ஒரு நாள் மற்றவர்களுடன் காலையிலே தோட்டத்துள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது, எங்கிருந்தோ இருந்து வந்த ஆகாய விமானம் ஈவு இரக்கமன்றி குண்டுகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து தள்ளியது. எதுவும் அறியாத அந்தப் பெண்கள் அந்த இடத்திலேயே துடிதுடித்துப் புரண்டார்கள். அவர்கள் உடல்கள் சேற்றிலும் சகதியிலும் செங்குருதி சிந்தி துவண்டன. ஏன் என்று கேட்க யாருமில்லை. தேவியும் ஏனையோரும் அந்த இடத்திலேயே உயிரை விட்டார்கள்.

இதுபோலப் பல பொதுஇடங்களில், பல தடவை குண்டுகளைப் பொழிந்து மக்களையும் உடமைகளையும்

அழித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். ஆலயங்களில், பாடசாலைகளில், நூல்நிலையங்கள் என்று பல இடங்களில், பொதுமக்கள் புகலிடம் அடைந்திருந்தபோதும், பல மக்கள் பாதுகாப்புத் தேடி வந்திருந்தபோதும், முதுகெலும்பில்லாத இராணுவத்தினர் ஈவு இரக்கமின்றி, மனிதத் தன்மையின்றி, காரணம் எதுவுமின்றி, குண்டுகளைப் பொழிந்து சிறுவர்கள், கைக்குழந்தைகள், இளம் பெண்கள், வயோதிகர்கள் என்று எல்லோரையும் தமிழன் என்ற ஒரே காரணத்தினால் இன அழிப்பு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களை எதிர்த்துப் போராடவும், எமது மண்ணை எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றவும், ஒரு பெண் போராளியையாவது என் தேவி பெற்றெடுத்தாளே என்று எண்ணும் போது என் மனம் பெருமை அடைந்தது. ஆனால், அவள் இன்று இவ்வுலகில் இல்லையே என்று எண்ணும்போது இதயத்துள் என்னவோ செய்தது.

அம்மாவின் கடிதத்தைப் படித்து முடித்துவிட்டேன். ஆனால் என் கண்களிலிருந்து வடிந்து கொண்டிருந்த நீரை நிறுத்தவே முடியவில்லை. என்னைச் சிறிது காலம் உள்ளன்போடு நேசித்த அந்த தேவியின் அன்பு முகம் என் மனக்கண் முன்னே நிழலாடிக் கொண்டே இருக்கிறது. என் நினைவினிலே தேவி என்ற அந்த இனிய நிலா, என்றும் மங்காது ஒளி வீசிக்கொண்டேயிருப்பாள். இது எனக்கு மட்டும்தான் வெளிச்சம்.

ஏன் சிரித்தாய் என்னைப் பார்த்தது?

இலண்டனில் சனிக்கிழமைகளில் நடக்கும் தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்றில்தான் நான் அப்போது க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆண்கள் மூவர், பெண்கள் இருவர். ஆண்களும், பெண்களும் வகுப்பில் படிக்கும்போது எதிரெதிரே அமர்ந்து கொண்டாலும், அவர்களின் முகத்தைப் பார்ப்பது குறைவு. ஆசிரியர் பாடம் சொல்லித் தரும்போது அவற்றில் வரும் கதைகளில் உள்ள கதாபாத்திரமாக நான் என்னைக் கற்பனை செய்துகொள்வேன். ஆனந்தமாக இருக்கும். ஆனால், அதில் வரும் கதாநாயகியை யாருடனும் ஒப்பிட்டுக் கற்பனை செய்து பார்த்ததில்லை.

ஒரு நாள் அந்த வகுப்பறையின் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பன்றி ஒன்றினுடைய புகைப்படம் ஒன்று என் கண்ணில்பட்டது. செம்பவள நிறம், வெருண்ட விழிகள், ஒரு வெற்றிலையைக் கவிழ்த்து வைத்தது போன்ற காதுகள், சப்பையான அகன்ற மூக்கு, அதில் அதன் கண்களைவிடச் சிறிதான துவாரங்கள், அதன்கீழ் இறுக மூடிய வாய். எங்கோ ஒரு பண்ணையில் அந்தப் படம் எடுத்ததாக அதன்கீழ் எழுதப்பட்டிருந்தது.

இன்னும் பாடம் ஆரம்பமாவதற்கான மணி ஒலிக்கவில்லை. அங்கே நான் மட்டும்தான் நின்றிருந்தேன். அந்தப் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, பன்றியாக இருந்தாலும் அதன் அழகிலே மயங்கிச் சில விநாடிகள் அப்படியே அசையாது நின்று விட்டேன். திடீரென அந்த அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு நுழைந்தாள், அந்தப் பெண் அபிராமி. ஆமாம், அந்தப் பெண்ணின் பெயர் அபிராமி. மற்றைய பெண்ணின் பெயர் நந்தனா. எல்லோரும் அபி என்றுதான் அவளை அழைப்போம். அவள் வீட்டில் அவளை அப்படித்தான் எல்லோரும் அழைப்பார்களாம்.

“என்ன பார்த்திபன், பன்றியின்மேல் பரிதாபமா அல்லது காதலா?” என்றாள். நான் திடுக்குற்றேன்.

“ஏன் அப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?”

“பண்ணையில் எடுத்த படம். பல மாதங்களாகிவிட்டன. இப்போதும் இந்தப் பன்றி அங்கேதான் இருக்கிறதோ அல்லது இறைச்சியாகி, வயிற்றிற்குள் சென்று மண்ணோடு மண்ணாகிப் போய்விட்டதோ, யாரறிவார்?” என்றாள்.

அருமையாகவே எம்முடன் பேசும் அபிராமி அப்படித் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருந்தது எனக்கு ஆச்சரியமாகவும், ஆனந்தமாகவும் இருந்தது. அதைக் கேட்டுக் கொண்டே நின்றேன். அவளின் கேள்விகளுக்கு என்னால் பதில் கூறமுடியவில்லை.

“ஆசையோடு வளர்ப்பார்கள், அன்போடு தழுவுவார்கள், தினமும் கட்டி அணைத்து முத்தமும் கொடுப்பார்கள், ஆனால் ஒரு வயது வந்ததும் அதனைக் கொண்டு அதன் மாமிசத்தை உண்பார்கள். மனிதர்கள் சுயநலம் மிக்கவர்கள்” என்றும் ஒரு தத்துவ ஞானிபோல் கூறினாள்.

நான் எதுவும் பேசவில்லை. காரணம், வகுப்பு ஆசிரியரும் ஏனைய மாணவர்களும் அங்கே வந்துவிட்டனர். ஆசிரியர் வந்ததும் அன்று பாடத் திட்டத்திலிருந்து ஒரு நாடகப் பகுதியை எடுத்து எங்களை வாசிக்கச் சொன்னார். நாடகத்தை விளங்கிக் கொள்வதோடு, வாசிப்பினையும் விருத்தி செய்து கொள்ளலாம் என்பதுதான் அதன் நோக்கம்.

அந்த நாடகத்தின் கதாபாத்திரம் எனக்குத் தரப்பட்டது. கதாநாயகிப் பாத்திரம் அபிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இரு காதலர் பேசும் வசனங்கள். அபி இடையிடையே சிறிது நாணிக் குறுகியபடியேதான் அவற்றை வாசித்தாள். ஆனால், நான் மிகவும் உற்சாகமாகவே வாசித்தேன். வாசித்து முடிந்ததும் என்னையும் கோபுவையும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துச் சிரித்தாள். என் நெஞ்சிற்குள் பனிக்கட்டி உறைவதைப்போல் இருந்தது.

அபி என்னைவிட இரண்டு வயது மூத்தவள். நாம் எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் பெயர் சொல்லித்தான் அழைப்போம். காதல் வயதைப் பார்ப்பதில்லை என்று படித்திருக்கிறேன். அவை உண்மையா அல்லது போலியா?

அபி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த நாள் தொடக்கம் எனக்குள் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. முன்பு இருந்ததைவிட இப்போது என்னை நான் எவ்வளவோ திருத்திக்கொண்டேன். தாயகத்திலிருந்து இலண்டனுக்கு வந்து ஒரு வருடம் கூட ஆகவில்லை. என் வயதினை ஒத்தவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது என்னிடம் போதிய அளவு பணமும் இல்லை.

அதிகமாக இவ்வளவு நாளும் நான் வாடகைக்கு இருந்த வீட்டிலிருந்த ஒரு நண்பன் தந்த அவனது அளவில்லாத உடுப்புக்களைப் போட்டுக்கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்ற நான், நண்பர்களிடம் கடனாகப் பணம் வாங்கிப் புதிய உடுப்புக்கள் வாங்கினேன். அங்கும் இங்குமாகத் தலையைப்

பறக்கவிட்டுச் சென்ற நான் அழகாகத் தலையைச் சீவி விட்டுக்கொண்டு செல்ல ஆரம்பித்தேன். அடுத்த சனிக்கிழமை எப்போது வரும் என்று காத்திருந்து நான் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிய வாசனை, பறக்கும் தலைமயிரை அழுத்திப் பிடிக்கும் “ஜெல்”, எல்லாவற்றையும் போட்டுக்கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்றேன். ஆனால், அன்று அந்தப் பெண் அபி வரவில்லை. ஏனென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவளின் நினைவிலேயே இருந்த எனக்கு அன்றைய பாடத்தில் அக்கறையுமிருக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் அருகேயிருந்த மாணவ நண்பன் கோபு அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி என்னைப் பார்த்து, நான் உடலில் அடித்துச் சென்ற வாசனைமிக்க பொருள் தன் மூக்கை நாசமாக்குகிறது என்று கூறியதைக் கேட்டவுடன் அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைய வேண்டும் போலிருந்தது. ஒன்றுமே பேசாது பற்களை இறுகக் கடித்துக் கொண்டே இருந்தேன். அந்தப் படத்தில் இருந்த பன்றியையும் அவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தேன். பன்றியினுடைய மூக்கைவிட அவனுடைய வாய் பெரிதாக இருப்பதாகவே எனக்குப் பட்டது.

எழுந்து அபிராமி இருக்கும் இடத்திலே போய் இருந்தேன். அப்போது மற்ற நண்பன் சிவலிங்கம் “பாடம் படிக்கும்போது இடைக்கிடையே இரகசியமாக அபிராமியைத் திரும்பிப் பார்க்கும் போது கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். ஆனால் அவளிடத்தில் நீ இருப்பதைப் பார்க்கும்போது இரண்டு நாளைக்கு சாப்பாடு உள்ளே இறங்காதுபோல் இருக்கின்றது” என்று இரகசியமாகக் கூறினான். நான் எதுவும் பேசவில்லை. இரண்டு பேருடைய சட்டைக்குள்ளும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்து விடவேண்டும் போல் இருந்தது.

அடுத்த கிழமை அபி வகுப்பிற்கு வந்தாள். என்னை நிமிர்ந்து ஒருமுறைகூடப் பார்க்கவில்லை. ஆனால், நான் அடிக்கொரு தடவை அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். அவள் ஒருமுறை என்னைப் பார்த்துவிட்டாலே எனக்கு அன்று முழுதும் ஒரே குதூகலமாக இருக்கும். அதிலும் ஒருமுறை என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டால், கல்யாண வீட்டில் பத்துக் கறிகளோடு சாப்பிட்டதுபோல் இருக்கும். நான் என்னையும் மீறி அபியைப் பார்த்ததைக் கவனித்த ஆசிரியர், என்னைப் பார்த்து,

“பார்த்திபன், ‘ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணாயிரு’ என்பதன் பொருள் என்ன?” என்று என்னைக் கேட்டார். எமது தமிழ் ஆசிரியர் எப்போதும் சிறிது நகைச்சுவையாகத்தான் பேசுவார். அப்படிச் சொல்லித் தருபவைதான் அதிகமாக என் மனதிலும் நின்றது. ஆசிரியர் கூறியதைக் கேட்ட நான் திடுக்குற்றேன். ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு “நாம் என்ன செய்தாலும் கருமத்தில் கண்ணாக இருக்க வேண்டும்” என்று பதிலளித்தேன்.

“உடனே கோபு ‘ஆசை வெட்கம் அறியாது’ என்பதன் பொருள் என்ன சார்?” என்று வேண்டுமென்றே கேட்டான். ஆசிரியர் பதில் கூறியதும், அவன் எனக்காகத்தான் அப்படிக் கேட்டான் என்பது எனக்கு விளங்கிவிட்டது.

“உடனே நான், ‘ஆனைக்கொரு காலம் பூனைக்கொரு காலம்’ என்றால் என்ன பொருள்” என்று கேட்டேன்.

நான் கேட்டதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. முன்பு ஒருமுறை கோபு, அபிராமியின் அழகில் மயங்கி “எனக்கு உன்னில் விருப்பம் என்று” கூறினான்.

அதற்கு அபிராமி “எனக்கு உங்களில் விருப்பம் இல்லை” என்று திருப்பிக் கூறியது எனக்கு திடீரென்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அபிக்கு இப்போது என்மேல்தான் விருப்பம் என்று என் மனத்தில் பட்டதினாலேதான் அப்படிக்கூறினேன்.

கோபு என்னை ஒரு மாதிரி பார்த்தான். எனக்கு அபிமேல் ஒரு கண் இருக்கிறது என்பது அவனுக்கும் தெரியும். உடனே திரும்பவும் ஆசிரியரைப் பார்த்து; “ஆழமறியாது காலையிடாதே” என்பதன் பொருள் என்ன சார்?” என்றான்.

அபிராமி கொல் என்று சிரித்தாள். ஆனால் அவள் ஏன் அப்படிச் சிரித்தாள் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. அன்று மகாபாரதத்திலே பாஞ்சாலி ஒருமுறை சிரித்ததனாலேயேதான் துரியோதனனுக்குக் கோபம்.

அந்தக் கோபம் இறுதிவரை அவனுக்குள் மாறாதிருந்தது என்று எங்கோ படித்ததாக ஞாபகம். இன்று இவள் சிரித்ததனால் இங்கும் ஏதாவது யுத்தம் நிகழப் போகிறதோ என்றும் எண்ணினேன். அதற்குள் வகுப்பு முடிந்துவிட்டது.

பரீட்சையும் வந்தது. எல்லோரும் நன்றாகச் செய்ததாகவே கூறினார்கள். பரீட்சையில் சித்தி என்றால் அதன் பிறகு அபி பாடசாலைக்கு வரமாட்டாள். ஆனால், அவளையே இரவும் பகலும் நினைத்துக் கொண்டிருந்ததினால் என்னால் சோதனை நன்றாகச் செய்ய முடியவில்லை. நான் திரும்பவும் அந்த பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டியே வரும் என்றே என் மனம் கூறியது.

பரீட்சை முடிவுகள் வருவதற்கு சில வாரங்களின் முன் அபியிடமிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது.

“தாயக விடுதலைப் போராட்டங்களால் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிந்த உங்களுக்குப் பாடசாலையில் ஒழுங்காகப்

படிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்திராது என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னைப்போல் இளம்பெண்ணோடு பழக, பேச சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்திருக்காது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அதற்காக ஒரு பெண் சிரித்துவிட்டால் அவளை உங்கள் காதலியாக எண்ணிவிடக்கூடாது. உங்களை நான் எனது உடன்பிறவாத தம்பி என்றே எப்போதும் எண்ணி வந்திருக்கிறேன்.

நான் உங்களில் யாரையும் குறைசொல்லவில்லை. நீங்களும், கோபுவும் இருந்தால் எமது தமிழ் வகுப்பு எப்போதும் கலகலப்பாகவே இருக்கும். நீங்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் குத்தலாகச் சொல்லும் பழமொழிகளும் அதன் கருத்துக்களும் என்னைச் சிந்திக்கவும் சிரிக்கவும் வைத்தன. அந்த சில நாட்கள் என் மனதில் எப்போதும் பசுமையாகவே இருக்கின்றன. தாயகத்தில் எம்போன்ற இளைஞர்களில் சிலர் இழந்துவிட்ட பாடசாலை வாழ்க்கையை இங்கு நிவர்த்தி செய்வதற்காகவும், எம்மினிய தமிழ் மொழியையும், கலைகளையும் எமது வருங்காலச் சந்ததிக்குக் கற்பிப்பதற்காகவும் பலர் பலவழிகளில் முயற்சி செய்கின்றார்கள். அங்கு செல்கின்ற நாம் அப்பாடசாலைகளுக்கு நல்ல பெயரையே பெற்றுத் தரவேண்டும்.

இறுதியாக ஒரு இனிய செய்தி: எனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. எனக்கு மனதிற்குப் பிடித்த ஒருவரை நான் திருமணம் செய்ய இருக்கிறேன். நானும் அவரும் மேற்படிப்பிற்காக சர்வகலாசாலை செல்லவுள்ளோம். எமது படிப்புக்களை முடித்தபின்னரே நாம் திருமணம் செய்வதென்றும் தீர்மானித்துள்ளோம். அப்போது உங்களுக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்புவோம். நீங்கள் எமது திருமணத்திற்கு கட்டாயம் வரவேண்டும்.”

பெரியதொரு விடயத்தை எவ்வளவு சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டாள். எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. கடிதத்தைப் படித்து முடிக்குமுன் என் மனம் எமது தமிழ் வகுப்பில் நிகழ்ந்தவற்றை மீண்டும் அசைபோட்டது. இனிமையாகவும், அதேவேளையில் சிறிது ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது. எவ்வளவு நேரம் அப்படி இருந்தேனோ தெரியாது.

திரும்பவும் அபியினுடைய கடிதத்தில் என் கவனம் சென்றது. பின் குறிப்பு என்று குறிப்பிட்டு, “எனது வருங்காலக் கணவன் வேறு யாரும்ல்ல, உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த கோபுதான்” என்று ஒரு பெரிய அணுகுண்டையே தூக்கிப்போட்டாள். “அவர் எனது சொந்த மைத்துனர்தான். ஆனால், அதனை யாருக்கும் நாம் கூறவில்லை. பெற்றோர், உற்றாரை இழந்து தனியே இருக்கும் எனக்குத் துணையாக இருப்பதற்காகவேதான் அவர் என்னுடன் தமிழ் வகுப்பிற்கும் வந்தார். இது முன்னரே உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் உங்களின் மனதில் ஒரு சபலம் ஏற்பட்டிருக்காது. இதற்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

“இறுதியாக எனக்குத் தெரிந்த பழமொழிகள் சிலவற்றை உங்களுக்காகக் கூறவிரும்புகிறேன். ‘முதல் கோணல் முற்றும் கோணல்’ என்று நினைக்க வேண்டாம். ‘தோல்வி தான் வெற்றிக்கு அறிகுறி’ என்று செயல்படவும். ‘முயற்சி திருவினையாக்கும்’ என்பதே என் நம்பிக்கை” என்று தன் கடிதத்தை முடித்திருந்தாள்.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

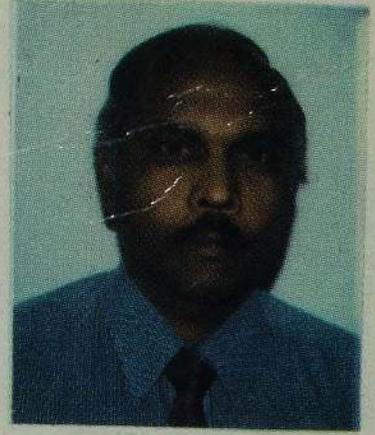
பிறந்த இடம் : தமிழ் ஈழத்திலுள்ள
யாழ்ப்பாணம் உரும்பாராய்

பெற்றோர்: மு. துரையப்பா - சரஷ்வதி

மனைவி : கலாவதி

மகன் : செந்தீஸ்

மகள் : செந்திலா

எம்.ஈ. செல்வராஜா

தொழில் : 1973-ஆம் ஆண்டு இலண்டனுக்கு வந்து தனது
B.Sc in Civil Engineering படித்து முடித்து,
வேலை பார்த்துக்கொண்டு தனது குடும்பத்துடன்
வாழ்ந்து வருகிறார்.

சிறப்புப் பணிகள் : இலண்டனில் முதன்முதலில் 1979-ஆம்
ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மேற்கு இலண்டன்
தமிழ்ப் பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியர்.

கிங்ஸ்பரி தமிழ்ப் பாடசாலையில் உதவித் தலைமை
ஆசிரியர், க.பொ.த. சாதாரண வகுப்பு தமிழ் ஆசிரியர்.

இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் மேகம்
சஞ்சிகையின் (பிரித்தானியா) உதவி ஆசிரியர்.
கதாசிரியர், கவிஞர், நாடக ஆசிரியர், ஒரு சமூகத்
தொண்டர். அண்மையில் 'இலண்டனில் நாரதர்'
என்ற இவரது நாடகத் தொகுதி மணிமேகலைப்
பிரசுரத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. இவர் எழுதிய
சிறுகதைகளில் பத்துச் சிறுகதைகள் இந்த
நினைவில் ஒரு நிலா என்ற தொகுதியில்
அடங்குகின்றன.

-பதிப்பகத்தார்.

